

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 85 / III Legislatura / Sisè període

Dimarts, 18 de desembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 63

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i catorze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991 (Continuació.)

Article 9

Apartat 1

Esmena del G. Mixt (núm. 125, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. p. Popular (núm. 126, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P) (p. 4116).

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 127, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 128, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Cadevall (S) (p. 4116).

Addició de nous apartats

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 129, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4117).*

Votació de les esmenes núms. 125 a 129: *rebutjades per 26 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 4117).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 47 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4117).*

Article 10

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 130, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P), juntament amb l'esmena núm. 137 (p. 4117).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 131, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 138 (p. 4118).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 132, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4118).*

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 133, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M), juntament amb l'esmena núm. 135 (p. 4118).*

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 134, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Apartat 2

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 135, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 133).

Esmena del G. Mixt (núm. 136, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. p. Popular (núm. 137, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 130).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 138, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 131).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4118).*

Votació de les esmenes núms. 130 a 138: *rebutjades per 26 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4119).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 4119).*

Article 11

Apartat 1

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 139, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M) (p. 4119).*

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 140, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 141, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 142, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 143, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S) (p. 4120).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4120).*

Votació de les esmenes núms. 139 i 143: *aprovades per unanimitat (p. 4120).*

Votació de les esmenes núms. 140, 141 i 142: *rebutjades per 26 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 4120).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 4121).*

Article 12

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 144, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC) (p. 4121).*

Esmena del G. Socialista (núm. 145, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S) (p. 4121).*

Addició d'un non apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 146, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 97).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4121).*

Votació de les esmenes núms. 144 a 146: *rebutjades per 24 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 4121).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 4122).*

Article 13**Apartat 2**

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 147, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 148, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4122).

Addició d'un nou apartat

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 149, d'addició)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 4122).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4122).

Votació de les esmenes núms. 147 i 148: *rebutjades per 27 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció* (p. 4122).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 45 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions* (p. 4122).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 150, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4122).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4122).

Article 15

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 151, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4123).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 152, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4123).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4123).

Article 16

Esmena del G. Mixt (núm. 153, de supressió)

El M. H. Sr. President la dóna per defensada (p. 4123).

Apartat 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 154, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4123).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 155, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 156, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)* (p. 4123).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 157, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4124).

Esmena del G. Socialista (núm. 158, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 4124).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 159, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4124).

Votació de l'esmena núm. 150: *rebutjada per 20 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 4125).

Article 14**Text del Dictamen**

Votació: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions* (p. 4125).

Votació de les esmenes núms. 151 i 152: *rebutjades per 19 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 4125).

Text del Dictamen

Votació de l'article 15: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions* (p. 4125).

Votació de l'esmena núm. 153: *rebutjada per cap vot a favor, 55 en contra i 20 abstencions* (p. 4125).

Votació de les esmenes núms. 154 a 159: *rebutjades per 20 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 4125).

Text del Dictamen

Votació de l'article 16: *aprobat per 54 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions* (p. 4125).

Article 17**Apartat 1**

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 160, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)*, juntament amb l'esmena núm. 165 (p. 4125).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 161, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 163 (p. 4125).

Esmena del G. Socialista (núm. 162, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 166 i 287 (p. 4126).

Apartat 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 163, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 161).

Esmena del G. Mixt (núm. 164, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Addició de nous apartats

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 165, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 160).

Esmena del G. Socialista (núm. 166, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 162).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4127).

Votació de les esmenes núms. 160 a 166: *rebutjades per 25 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 4129).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 4129).

Article 18

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 4129).

Article 19

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 167, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Cadevall (S) (p. 4129).

Apartat 2

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 168, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4129).

Votació de les esmenes núms. 167 i 168: *rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 4130).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4130).

Article 20

Esmena del G. Mixt (núm. 169, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 170, de supressió i addició)

Torn a favor: I. Sr. Garcia i Sáez (S), juntament amb les esmenes núms. 171 a 174 (p. 4130).

Apartat 3

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 171, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 170).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 172, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 170).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 173, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 170).

Esmena del G. Socialista (núm. 174, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 170).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4130).

Article 21

Apartat 3

Esmena del G. Mixt (núm. 175, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Article 22

Esmena del G. Mixt (núm. 176, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Lletra a)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 177, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4131).

Lletra b)

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 178, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Lletra c)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 179, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 180, 188 i 289 (p. 4132).

Addició de noves lletres

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 180, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 179).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4132).

L'H. Sr. Hortalà (M) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4132).

Votació de les esmenes núms. 169 a 174: *rebutjades per 6 vots a favor, 55 en contra i 19 abstencions* (p. 4132).

Text del Dictamen

Votació de l'article 20: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 4132).

Votació de l'esmena núm. 175: *rebutjada per cap vot a favor, 55 en contra i 25 abstencions* (p. 4132).

Text del Dictamen

Votació de l'article 21: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 4132).

Votació de les esmenes núms. 176 a 180: *rebutjades per 6 vots a favor, 55 en contra i 19 abstencions* (p. 4132).

Text del Dictamen

Votació de l'article 22: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions* (p. 4132).

Article 23

Esmena del G. Mixt (núm. 181, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Addició de nous apartats

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 182, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Votació de les esmenes núms. 181 i 182: *rebutjades per cap vot a favor, 56 en contra i 27 abstencions* (p. 4133).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions* (p. 4133).

Article 24

Apartat 1

Esmena del G. Mixt (núm. 183, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. p. Popular (núm. 184, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P), juntament amb l'esmena núm. 186 (p. 4133).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 185, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4133).

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 186, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 184).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Mixt (núm. 187, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4133).

Votació de les esmenes núms. 183 i 187: *rebutjades per cap vot a favor, 49 en contra i 27 abstencions* (p. 4134).

Votació de les esmenes núms. 184, 185 i 186: *rebutjades per 27 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 4134).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 51 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions* (p. 4134).

Article 25

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 52 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions* (p. 4134).

Article 26

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 188, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 4134).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 52 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 4134).

Article 27

Apartat 1

Esmena del G. Mixt (núm. 189, de substitució)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 190, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P) (p. 4134).

Esmena del G. Mixt (núm. 191, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 192, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC) (p. 4134).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 193, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4135).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4135).

Votació de l'esmena núm. 189: rebutjada per 1 vot a favor, 52 en contra i 29 abstencions (p. 4135).

Votació de les esmenes núms. 190 a 193: rebutjades per 30 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 4135).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 4135).

Article 28

Apartat 1

Lletra c)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 194, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 195 i 198 (p. 4135).

Apartat 2

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 196, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. Popular (núm. 197, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P), juntament amb les esmenes núms. 202 i 205 (p. 4136).

Apartat 3

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 198, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 195).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 192, d'addició)

L'I. Sr. Saura (IC) n'anuncia la retirada (p. 4136).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 200, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 201, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4136).

Lletra a)

Segon paràgraf

Esmena del G. p. Popular (núm. 202, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 197).

Addició de noves lletres

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 203, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (S), juntament amb les esmenes núms. 204, 206, 216, 218, 219 i 240 (p. 4137).

Addició de nous apartats

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 204, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 203).

Addició de nous apartats

Esmena del G. p. Popular (núm. 205, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 197).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 206, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 203).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4139).

Votació de les esmenes núms. 194 i 195: rebutjades per cap vot a favor, 59 en contra i 24 abstencions (p. 4140).

Votació de les esmenes núms. 196 a 198, 200 a 203, 205 i 206: rebutjades per 25 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4140).

Votació de l'esmena núm. 204 (fins a «interessos de demora»): aprovada per unanimitat (p. 4140).

Votació de l'esmena núm. 204 (des d'«interessos de demora» fins al final): rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4140).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 4140).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i tres minuts.

Article 29

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 207, de modificació)

Defensada després de l'esmena núm. 221.

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 208, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P), juntament amb l'esmena núm. 222 (p. 4141).

Esmena del G. Mixt (núm. 209, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt, del G. Mixt (núm. 210, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

L'H. Sr. Hortalà fa uns aclariments i tot seguit defensa l'esmena núm. 220 i la retira (p. 4141).

Apartat 2

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 211, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Apartat 3

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 212, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 213, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Carnicer (S) (p. 4141).

Apartat 11

Esmena del G. Socialista (núm. 214, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4141).

Apartat 12

Esmena del G. Socialista (núm. 215, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb l'esmena núm. 217 (p. 4142).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 216, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 203).

Apartat 13

Esmena del G. Socialista (núm. 217, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 215).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 218, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 203).

Apartat 14

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 219, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 203).

Apartat 15

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 220, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 210).

Apartat 16

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 221, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC) (p. 4142).

L'I. Sr. Latorre (CDS) dona per defensada l'esmena núm. 207 (p. 4142).

Apartat 17

Esmena del G. p. Popular (núm. 222, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 208).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 223, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Mixt (núm. 224, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 225, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 226, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 97).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4142).

Votació de les esmenes núms. 207 a 219 i 221 a 226: rebutjades per 32 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció (p. 4144).

Article 30**Apartat 1**

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 227, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Addició de nous articles

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 228, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC) (p. 4144).

Votació de l'esmena núm. 227: rebutjada per 32 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 4145).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 45 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 4145).

Torn en contra a les esmenes núms. 228 i 248: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4145).

Votació de l'esmena núm. 228: rebutjada per 31 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 4145).

Article 31**Text del Dictamen**

Votació: aprovat per 45 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 4145).

Article 32**Addició de nous apartats**

Esmena del G. Socialista (núm. 229, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Martí i Conill (S). Accepta una esmena transaccional (p. 4145).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a l'esmena transaccional a l'esmena núm. 229 (p. 4146).

Votació de l'esmena transaccional a l'article 32: aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4146).

Text del Dictamen

Votació de l'article 32: aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4146).

Votació de l'esmena transaccional a l'article 29: aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4146).

Text del Dictamen

Votació de l'article 29: aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4146).

Disposicions Addicionals Primera a Setena**Text del Dictamen**

Votació: aprovades per 53 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 4146).

Disposició Addicional Vuitena**Apartat 1**

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 230, de modificació)

L'H. Sr. Hortalà (M) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 231 (p. 4146).

Apartat 2

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 231, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 230).

Disposició Addicional Novena**Text del Dictamen**

Votació de les Disposicions Addicionals Vuitena i Novena: aprovades per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4146).

Disposició Addicional Desena

Esmena del G. Socialista (núm. 232, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Carnicer (S) (p. 4146).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4147).

Votació: rebutjada per 30 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 4147).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 4147).

Disposicions Addicionals Onzena i Dotzena**Text del Dictamen**

Votació: aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 4147).

Disposició Addicional Tretzena**Apartat 2**

Esmena del G. Socialista (núm. 233, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Barenys (S) (p. 4147).

Addició de nous apartats

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 234, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M) (p. 4147).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4148).

Votació de les esmenes núms. 233 i 234: rebutjades per 27 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 4149).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4149).*

Disposicions Addicionals Catorzena i Quinzena*Text del Dictamen*

Votació: *aprovades per 54 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 4149).*

Disposició Addicional Setzena*Text del Dictamen*

Votació: *rebutjada per cap vot a favor, 52 en contra i 25 abstencions (p. 4149).*

Explicació de vot: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4149).*

Disposició Addicional Dissetena*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 235, de supressió)*

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4149).*

Esmena del G. Socialista (núm. 236, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S). La dona per defensada (p. 4150).*

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 237, d'addició)

Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M) (p. 4150).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4150).*

L'H. Sr. Hortalà (M) anuncia la retirada de l'esmena núm. 237 (p. 4151).

Votació de les esmenes núms. 235 i 236: *aprovades per unanimitat (p. 4151).*

Disposició Addicional Divuitena*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 238, de supressió)*

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 241 i 244 (p. 4151).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 239, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 4151).*

Addició de nous apartats*Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 240, d'addició)*

Debatuda abans (esmena núm. 203).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4151).*

Votació: *rebutjades per 11 vots a favor, 43 en contra i 21 abstencions (p. 4152).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 44 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 4152).*

Disposicions Addicionals Dinovena, Vintena i Vint-i-unena

Votació de les Disposicions Addicionals Dinovena i Vint-i-unena: *aprovades per 44 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 4152).*

Votació de la Disposició Addicional Vintena: *aprovada per unanimitat (p. 4152).*

Disposició Addicional Vint-i-dosena*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 241, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 238).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 242, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 199).

Esmena del G. Socialista (núm. 243, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4152).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4152).*

L'I. Sr. Riera i Olivé (S) n'anuncia la retirada (p. 4153).

Votació de l'esmena núm. 241: *rebutjada per cap vot a favor, 45 en contra i 32 abstencions (p. 4153).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 45 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 4153).*

Disposició Addicional Vint-i-tresena*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 244, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 238).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 245, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 199).

Votació de l'esmena núm. 244: *rebutjada per 24 vots a favor, 46 en contra i 6 abstencions (p. 4153).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 4153).*

Disposició Addicional Vint-i-quatre*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 246, de supressió)*

Retirada abans (esmena núm. 199).

Disposicions Addicionals Vint-i-cinquena a Vint-i-vuitena

Text del Dictamen

Votació: *aprovades per 47 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 4153).*

Votació de la Disposició Addicional Vint-i-quatrena: *aprovada per 47 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 4153).*

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 247, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC) (p. 4153).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4153).*

Votació: *rebutjada per 32 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció (p. 4153).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 248, d'addició)

Donada per defensada.

Esmenes del G. Socialista (núms. 249, 250 i 251, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Gibert (S) (p. 4154).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4155).*

Esmena del G. Socialista (núm. 252, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 269 (p. 4155).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4156).*

Esmena del G. Socialista (núm. 253, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S) (p. 4157).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4157).*

Esmena del G. Socialista (núm. 254, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4158).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4158).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 255 i 256, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 201).

Esmenes del G. Socialista (núms. 257, 258 i 259, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Roma (S) (p. 4159).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4159).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 260, 261 i 262, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Clofent (S) (p. 4160).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4160).*

Esmena del G. Socialista (núm. 263, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S) (p. 4161).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4161).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 264 i 265, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Roma (S) (p. 4162).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4163).*

Esmena del G. Socialista (núm. 266, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Rañé (S) (p. 4163).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4164).*

Esmena del G. Socialista (núm. 267, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Barenys (S) (p. 4164).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4165).*

Esmena del G. Socialista (núm. 268, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Aleu (S) (p. 4165).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4165).*

L'I. Sr. Aleu (S) intervé per fer un aclariment (p. 4166).

Esmena del G. Socialista (núm. 269, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 252).

Esmenes del G. Socialista (núms. 270, 271 i 272, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S) (p. 4166).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4167).*

Esmena del G. Socialista (núm. 273, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 276, 278, 279, 280, 282, 283 i 284. Anuncia la retirada de les esmenes núms. 277, 281 i 285 (p. 4168).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4169).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 274 i 275, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Utgés (S) (p. 4171).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4171).*

Esmena del G. Socialista (núm. 276, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. Socialista (núm. 277, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 273).

Esmenes del G. Socialista (núms. 278, 279 i 280, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. Socialista (núm. 281, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 273).

Esmenes del G. Socialista (núms. 282, 283 i 284, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. Socialista (núm. 285, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. Socialista (núm. 286, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Roma (S) (p. 4172).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4172).

Esmena del G. Socialista (núm. 287, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 162).

Esmena del G. Socialista (núm. 288, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Tomàs (S) (p. 4172).

L'I. Sr. Parera (CiU) i l'I. Sr. Tomàs (S) intervenen per al·lusions (p. 4174).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4174).

Votació de les esmenes núms. 249 a 276, 278 a 280, 282 a 284 i 286 a 288: rebutjades per 29 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 4174).

L'I. Sr. Escudé (CiU) i l'I. Sr. Casanovas (M) intervenen per fer uns aclariments (p. 4175).

Disposicions Transitòries Primera, Segona i Tercera

Text del Dictamen

Votació: aprovades per 58 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 4175).

Addició de noves disposicions transitòries

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 289, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Votació: rebutjada per 29 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 4175).

Disposició Final Primera

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 290, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 199).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 291, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Disposició Final Segona

Text del Dictamen

Votació de les Disposicions Finals Primera i Segona: aprovades per 58 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 4175).

Addició de noves disposicions finals

Esmena del G. Socialista (núm. 292, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Brunet (S) (p. 4175).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4176).

Esmena del G. Socialista (núm. 293, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Torrent (S) (p. 4176).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4176).

Votació de l'esmena núm. 291: rebutjada per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4177).

Votació de les esmenes núms. 292 i 293: rebutjades per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4177).

La sessió se suspèn a les nou del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 63.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem en el debat de l'article 9 del Projecte de Llei de Pressupostos. Hi ha l'esmena 126, del Grup Popular; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Suposo que la Presidència ha tingut en compte que abans està l'esmena 125 a aquest article, no, senyor President? Deu estar defensada, no?

El Sr. PRESIDENT: Està defensada. Totes les del Grup Mixt (PCC) estan defensades.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Lo simple fet que el text articulat del Pressupost dediqui un article a la manera de disposar de la famosa partida d'«Estudis i treballs tècnics» denota, des de la nostra opinió, la importància d'estes consignacions, que fins a un límit de 3 milions de pessetes no necessiten la més mínima aprovació de ningú. L'article 9 diu que per a disposar de fons amb càrrec a la partida d'«Estudis i treballs tècnics» cal l'aprovació del Consell Executiu si la quantia és superior o supera els 3 milions de pessetes i la redacció d'est article, a més de poc presentable, és de dubtosa justificació; significa una aparença i només una aparença de control que el Govern de la Generalitat mai hauria de permetre la seva incorporació a un projecte de Llei d'esta importància com és un projecte de Llei de pressupostos.

Est Diputat que els parla i el meu Grup parlamentari continuarem la nostra actitud crítica i belligerant en contra d'esta manera d'exercir la política econòmica sense una transparència, sense control i sense cap rigor.

Nosaltres entenem que disposar de la famosa partida d'«Estudis i treballs tècnics» fins a un *tope* de 3 milions de pessetes sense donar-ne compte a ningú confirma, una vegada més, la nostra denúncia formulada en el debat de les esmenes a la totalitat, que, efectivament, est Pressupost, quan s'analitza, no té la més mínima consistència ni política ni tècnica. Mentre l'any 90 la partida d'«Estudis i treballs tècnics» va superar els 4.800 milions de pessetes, l'any 91 arriba a 5.500 milions de pessetes, amb un augment equivalent al 14,5%. I en est Parlament, com que la modificació d'un paràgraf —així s'ha demostrat durant tots los anys—, com la modificació d'un paràgraf és molt difícil i la supressió d'un article resulta del tot impossible, lo Grup Popular continuem, un any més, proposant esta addició, que, de cap manera, resol lo problema respecte al control que s'hauria de mantenir sobre esta famosa partida, però que almenys tracta d'evitar la disposició fraccionada i intencionada de quantitats clàssiques de 2.999.999, o, en tot cas, quantitats inferiors a 3 milions de pessetes. Això significa —i est article ho denota— escapar-se del control de l'oposició en relació inversa a la seva importància; és a dir: a major partida pressupostària menor control parlamentari.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup Socialista té l'esmena 128, també en aquest article.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies. Ja s'han... En el debat d'ahir, i, abans que tot, voldria agrair al dilecte amic i il·lustre advocat, senyor Escudé, les seves amables al·lusions del dia anterior, però també, amablement, fer-li saber que, si no vaig intervenir ahir, no era pas perquè el meu Grup m'hagi atorgat cap poder de delegar en els altres diputats, sinó que, senzillament, en el nostre Grup parlamentari hi ha molts diputats interessats en l'impacte ambiental de les autopistes.

Anant al gra, voldria dir que l'any passat el Parlament va aprovar en el Ple una de les poques esmenes —en aquest cas, defensada pel Diputat senyor Soto— sobre la conveniència d'encarregar estudis i treballs tècnics a les universitats de Catalunya. Es va aprovar, però, amb una frase que no compromet gaire, que diu: «Si el caràcter del tema ho aconsella». Jo ara no els parlaré extensament de la importància de la relació entre la universitat i la societat i de fomentar els convenis d'investigació, dictàmens, etcètera, en primer lloc, perquè estic segur que el senyor Escudé estarà d'acord amb això i, en segon lloc, perquè em podria referir i fer meva la intervenció del senyor Soto de l'any passat.

Només voldria explicar que, en aquesta esmena, proposem fixar un mínim, un 50% de la despesa en estudis i treballs tècnics per a les universitats. Si al Grup de la majoria no li agrada aquest número rodó de 50, jo, per part meva, estaria disposat a acceptar qualsevol transacció. Quin és el motiu? El motiu és que haig de reconèixer que hi ha hagut un avenç, però que em sembla que no és suficient: les universitats estan preparades per prestar aquest suport a la societat, i, per exemple, ho podria demostrar amb dades agafades de la Memòria de la Universitat Politècnica del 88-89. En aquesta Memòria es veu que hi ha hagut un creixement espectacular dels convenis: l'any 1982, la Universitat Politècnica va fer convenis per valor de 56 milions, i l'any 88, per més de 1.000 milions, o sigui que, en aquests sis anys, ha crescut quasi vint vegades la quantitat en convenis. Però, en canvi, penso que la participació de la Generalitat en aquests convenis és relativament petita —per exemple, aquest any, segons la Memòria, la participació de la Generalitat en el valor d'aquests convenis era només d'un 8,6%, les empreses públiques un 15%, les empreses privades, un 27%, o sigui, la Generalitat tres vegades menys que les empreses privades. O, per agafar dades més recents i d'una altra universitat, a la Universitat Autònoma també s'ha detectat aquest creixement dels convenis i també amb les administracions públiques. Però penso que això no ho és..., no es nota l'efecte de l'esmena aprovada l'any anterior. Per exemple, l'Autònoma, l'any 88, va signar convenis —ara amb entitats públiques, em refereixo— per valor de 129 milions; l'any 89, per valor de 180, i l'any actual, 1990, encara no hi ha les dades definitives, però es calcula que serà al voltant de 250 milions. Què significa això? Que l'any 89 hi va haver un creixement del 39%, i l'any següent, que és l'any que hi havia l'esmena aprovada, hi ha hagut un creixement menor, important, del 33%, però menor que l'any anterior.

Per tant, penso que és un tema en el qual es va avançant, pe-

rò perquè aquesta és la dinàmica de les universitats i de la societat, no pas perquè es noti l'efecte de l'esmena aprovada l'any anterior, almenys per les dades que jo tinc.

Penso que seria bo fomentar que les universitats estan preparades, que els dictàmens que poden fer les universitats serien de qualitat i que la Generalitat i els diferents organismes evitarien sospites de clientelisme o de subvencions encobertes, de vegades, a través d'aquests estudis.

Per tant, i per acabar, després d'un any de rodatge, jo penso que podríem afinar una mica més aquesta esmena, que, en principi, considero positiva, però que no ha produït prou efecte.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El torn en contra de les dues esmenes del Grup Mixt i de la del CDS, el vaig fer ja ahir, i per tant, parlarem ara només de l'esmena 126 i de l'esmena 128.

L'esmena 126 del Grup Popular, com deia el senyor Curto, és una esmena que ja el seu Grup l'ha presentada en anys anteriors, i la nostra contesta és idèntica als anys anteriors: entenem que aquesta expressió de «la mateixa matèria» és molt indeterminada, és molt difícil de precisar, objectivament, quan uns dictàmens o quan uns estudis siguin de la mateixa matèria. Vol dir que és exactament el mateix concepte o és que és el mateix tipus de disciplina científica...?; és molt opinable i variable. Però és que hi ha un altre element important que valdria la pena destacar, i que m'hi han donat peu les expressions que ha fet el senyor Curto sobre el concepte, que ha parlat de «famós» —com no sigui més famós que altres partides pressupostàries—, que és un tema: si diu que la mateixa matèria, forçosament, suposant que sabéssim que és la mateixa matèria, forçosament s'han d'adjudicar unitàriament, aleshores això voldria dir que només a final d'any podríem determinar la concessió de dictàmens i estudis, perquè, si el mes de gener es presenta la necessitat de fer un estudi o un treball tècnic, hauríem d'esperar al final de l'exercici per saber si n'hi ha algun altre que pogués ser de la mateixa matèria. Per tant, comprenc la intenció «cautelar» de l'esmena, però per aquests motius d'ordre pràctic ens és impossible d'acceptar.

Pel que fa referència a l'esmena 128, del Grup Socialista, quant al text, ens sembla que és prou clar que, si l'apartat segon de l'article 9 parla que tindran aquesta preferència, els treballs tècnics i estudis, de ser encarregats a departaments o instituts de les universitats públiques de Catalunya, és si el caràcter del tema ho aconsella, òbviament. Si el tema de l'estudi no té relació amb una disciplina impartida o analitzada per un departament o un institut de la universitat, doncs, no és necessari i, fins i tot, no és ni possible ni aconsellable encarregar-los aquest estudi per raó de coneixement del tema.

Aleshores, a priori, com se'ns diu aquí, dir: «com a mínim, el 50% del cost que vagi a càrrec de o s'encarregui a les universitats públiques», és una activitat totalment aleatòria, perquè és impossible saber, per endavant, quines matèries seran objecte d'estudi i, per tant, quins estudis és possible que facin aquests departaments o instituts o altres professionals de l'activitat docent, econòmica, científica, sociològica..., el que sigui.

El senyor Magí Cadevall feia referència a la meua dedicació professional de fa anys, la de jurista, i, aleshores, recordant

aquells bells temps, jo li esmentaria aquella frase clàssica dels juristes de *pacta sunt servanda*, perquè, és clar, com bé ha apuntat el senyor Magí Cadevall, aquesta esmena va ser objecte d'una transacció fa molts pocs mesos, entre la posició inicial del nostre Grup, en el sentit que no hi hagués cap preferència per les universitats, i la posició socialista, que demanava, doncs, un encàrrec sistemàtic a les universitats. I es va arribar a l'acord d'aquest compromís, que és el que reflecteix el Pressupost d'enguany. Al cap de pocs mesos, sense veure l'experiència —encara que ell ens ha donat unes xifres—, doncs, del bon funcionament d'aquesta mecànica, ens sembla que no és correcte.

Per tant, ara per ara, almenys, nosaltres continuarem votant en contra d'aquesta esmena, perquè volem fer honor al pacte que vam fer fa uns mesos sobre aquest text.

Per tots aquests motius, senyor President, votarem en contra d'aquestes dues esmenes i de les altres que ja vam fer el torn en contra el dia d'ahir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Procedirem a votar les esmenes a l'article 9.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota l'article 9 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 9 ha quedat aprovat per 47 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

A continuació es passa al debat de l'article 10. Esmena número 130, del Grup Popular; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Fonamentalment, l'article 10 autoritza el Consell Executiu a adquirir immobles en substitució dels que s'ocupen en règim de lloguer. Assenyala més avant, est article, que, amb esta finalitat, el Consell Executiu pot acordar les modificacions pressupostàries que calguin —així diu l'article—, és a dir, exactament igual, des de la nostra opinió, que la famosa partida d'«Estudis i treballs tècnics», escapar-se, sistemàticament, del control de l'oposició i del control de l'opinió pública i, consegüentment, generar enfrontaments i discòrdia entre els grups de l'oposició i el Grup del Govern.

Jo no sé si s'han adonat que, en virtut d'est article, qualsevol Conseller pot arribar un dia al seu Departament i trobar-se que el Consell Executiu li ha retallat part o la totalitat dels crèdits pressupostaris. I nosaltres preguntem: de què serveix que el Parlament de Catalunya aprovi uns pressupostos que determinen uns conceptes, unes partides, unes quantitats i unes modificacions, si, precisament, estes modificacions, contravenen la voluntat de la Cambra —les modificacions que pot proposar el mateix Consell Executiu. Des de l'any 1984, en què la Sindicatura de Comptes va iniciar la fiscalització del Compte General de la Generalitat o l'execució del Pressupost de la Generalitat, els tornem a repetir que ni un sol exercici ha complert el Pressupost, ni una sola vegada han respectat el seu mateix Pressupost. I els recordo que cada any proposen uns pressupostos que

cap grup hi dona suport, los voten vostès tots sols, los aproven vostès tots sols i los incompleixen vostès tots sols.

I quant a la modificació que proposem en el segon apartat, l'esmena intenta que el Parlament tingui coneixement, almenys, de les construccions i de les adquisicions dels immobles, sigui quin sigui el temps, sigui quina sigui la forma de pagament i sigui quina sigui la modalitat de la inversió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa té dues esmenes en aquest article, la 131 i la 138; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. El nostre Grup està d'acord amb el que és el contingut de fons de l'article 10, en el seu apartat primer, en el sentit de substituir una política, fins ara nefasta, de lloguers —enguany estan pressupostats més de 2.000 milions de pessetes en lloguers per a dependències de la Generalitat— per una política d'adquisició de nous edificis o construcció de nous edificis. Amb el que no estem d'acord és que en aquest article, un cop més, el que es faci sigui deixar-ho tot a la improvisació. Creiem que seria convenient, que seria raonable que en aquesta Llei de Pressupostos hi hagués objectius clars, definits, quantificats, de quins són els nous edificis que es volen construir, o quins són els edificis de lloguer que es volen substituir. Res de tot això es fa; es diu en l'apartat primer que el Govern farà totes les modificacions que calguin, esmena de supressió que nosaltres proposem. I, en segon lloc, en l'apartat segon, apartat que fa referència a l'adquisició i pagament en diversos anys, el nostre Grup planteja que en aquest cas se'n doni compte al Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'Agrupació parlamentària del CDS té l'esmena 132; per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Aquesta és una esmena de supressió de la part final d'aquest article 10 en la línia també a bastament exposada de no donar xecs en blanc al Consell Executiu per a l'execució del Pressupost. Aquesta esmena idèntica a les que acaben de defensar els il·lustres senyors diputats, senyors Curto i Saura, pretén limitar l'absoluta discrecionalitat del Govern que la redacció del Projecte de Llei atorga al Consell Executiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup Mixt, sector Esquerra Catalana, té tres esmenes en aquest...

El Sr. HORTALÀ: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Dues, dues, en té...

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, la 134 ja està defensada.

El Sr. PRESIDENT: Això mateix.

El Sr. HORTALÀ: I defensaré la 133 i la 135, que de fet formen part d'una mateixa esmena, perquè del que es tracta, senyores i senyors diputats, és de refundre el dos punts de l'article 10 en un sol punt. Com ja han dit els diputats de l'oposició que m'han precedit en l'ús de la paraula, aquest és un article que dona unes àmplies potestats, més enllà de la discrecionalitat fins i tot, a les actuacions que haurien de ser reglades, del Govern.

Hi ha una frase, d'altra banda, que és pròpia d'aquestes consideracions que en castellà se'n diu de l'*ordenó y mando*, en el

sentit que, amb la finalitat de poder canviar determinats tipus d'orientacions inversores, es diu, textualment, que «amb aquesta finalitat el Govern pot acordar» —i al seu torn els departaments afectats—, poden acordar «les modificacions pressupostàries que calgui»; aquestes «modificacions pressupostàries que calgui» fins i tot és una terminologia impròpia d'una norma amb un cert rigor legal. Es poden demanar possiblement, doncs, les modificacions oportunes, aquelles que s'ajustin a llei, les convenientes en determinades vicissituds conjunturals, però les que «calgui», és quelcom que, des d'un punt de vista encara que només sigui estrictament nominal, depassa el que és el respecte i el rigor d'una norma legalment escrita.

En conseqüència, nosaltres no estem d'acord amb aquesta actitud genuïnament discrecional, més enllà fins i tot —com deia— de la discrecionalitat, i al nostre entendre l'article en qüestió s'hauria de refundre en un de sol, en el qual es digués textualment que «el Govern Executiu, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, pot autoritzar els departaments perquè adquireixen immobles per substituir els que actualment ocupen en règim de lloguer, o per construir-hi nous edificis, tot donant-ne compte al Parlament.» I dic «tot donant-ne compte al Parlament» perquè l'article, en el seu punt dos, ja menciona la possibilitat d'una notificació parlamentària, però només en aquells casos que el pagament de l'adquisició s'efectua en terminis o s'hagués d'efectuar en terminis superiors a un any.

No entenem, una vegada més, la taxonomia que significa aquesta diferenciació, i el senyor Escudé, com tantes vegades ha dit i com ahir també hi feia referència, si no és partidari de taxonomies, sinó de la manifestació estricta i escarida de principis generals, no s'entén com en aquest cas podrà defensar que aquelles que tinguin una validesa superior a un any, sí que s'han de comunicar, però les que afectin el mateix exercici pressupostari, aquelles no. És el que hem discutit ja en diferents ocasions; si es dona un termini o es fixa una quantia per damunt o per sota de la que pressuposa l'oposició, el senyor Escudé argumenta sempre en contra. No és partidari d'aquest tipus de divisions. Ho ha anat argumentant una i altra vegada; però en aquest cas és la mateixa llei la que el posa en un parany. Per què les que estan per sota d'un any, sí i les que són plurianuals, no?

En qualsevol cas o s'ha de comunicar al Parlament tot, o no se li comunicui res, però a mitges tintes, no. Aquesta és la intencionalitat de la nostra esmena i, en conseqüència, demanem el vot favorable d'aquesta Cambra en el procés que ara ha de venir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. Torn en contra; té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Encara que només el senyor Saura ha especificat la seva aprovació a la política de transformar contractes de lloguer de locals, d'edificis, en contractes de compra-venda, jo crec que reflecteix, en certa manera, el parer de tots els grups i, fins i tot, del nostre, que és una política correcta i sana de potenciació financera i d'estalvi de despesa. Dic això perquè en exercicis anteriors sí que els altres grups s'han manifestat en aquest sentit.

Aleshores, jo diria que si bé, doncs, tots estem d'acord amb la política a seguir, el que hi ha problemes —i així apareix en les

esmenes— és en la mecànica a seguir. Aleshores, nosaltres ens oposarem a totes aquestes esmenes perquè, en definitiva, aquí el que es diu és que hi ha una autorització perquè el Consell Executiu procedeixi a fer aquest canvi de lloguers a compra. I, si calgués, pot acordar les modificacions pressupostàries que calguin. Evidentment, si en el moment de formular el Pressupost, el Departament o el Govern en general té un coneixement de la possibilitat d'adquisició d'uns locals en règim de lloguer o substituir uns locals en règim de lloguer, això ja està posat i molts anys ha passat així. No he repassat la totalitat del Pressupost i, per tant, no puc dir-ho amb certesa per a l'any 91, però veuran vostès i deuen haver vist vostès que any darrera any a diversos departaments apareixen partides per a aquestes adquisicions.

Per tant, ja hi ha tot un primer ventall d'adquisicions que ja estan cobertes pel Pressupost. Aleshores, la cautela que es posa en l'apartat primer, que es poden fer les modificacions pressupostàries que calguin, és per al cas obvi que en el transcurs de l'exercici es produeixi, aparegui aquesta possibilitat, en condicions avantatjoses, d'adquirir un edifici, una instal·lació, i aleshores, congruents amb aquest principi que tots diem que defensem, que és millor comprar que llogar, és lògic que el Govern tingui aquesta possibilitat i el que no pot passar, evidentment, és el que ens deia el senyor Curto, que un conseller pot arribar un dia dalt del seu despatx i trobar-se que l'hi han reduït. No, perquè, senyor Curto, fixi's, vostè que diu «el Consell Executiu a proposta del Conseller d'Economia i Finances». Des del moment que és conseller, cal suposar que compleix les seves obligacions i que assisteix puntualment a les reunions del Consell Executiu, on es debatiria aquesta possible transformació. Per tant, el senyor Conseller sabia molt prèviament si hi ha una reducció d'alguna de les seves partides.

Per altra banda, hi ha un segon apartat, que a mi em semblava d'una justificació claríssima, i pel que he vist en la llarga intervenció del senyor Hortalà, que ell ho veu molt diferent, que és l'apartat segon; perquè diu l'apartat segon que «si el pagament de l'adquisició abans esmentada s'efectua en terminis superiors a un any se n'ha de donar compte al Parlament». Vol dir això que si és inferior a un any no se n'ha de donar compte? Oh i tant que se n'ha de donar compte! Precisament, se n'ha de donar compte a través dels mecanismes que hem anat explicant. Si es tracta d'una adquisició que està prevista en el Pressupost, doncs, a la liquidació trimestral del Pressupost sortirà que s'ha exercit, que s'ha disposat d'aquella quantitat. I si es fa una transferència de crèdits sortirà exactament igual.

Quan no sortirà o quan no sortirà plenament un canvi d'aquests per a una adquisició? Precisament en les que són plurianuals, les que són superiors a un any, que aleshores afecten pressupostos futurs i, lògicament, a la liquidació del pressupost trimestral de l'exercici corrent no es fan referències explícites a futures atribucions pressupostàries. I d'aquí, precisament, amb un afany més de cara a la transparència, al coneixement per part de l'oposició dels moviments pressupostaris, que formula i efectua el Govern, precisament —hi insisteixo— per donar major transparència, que es posa això, que malgrat tenir repercussions en futurs exercicis, que ja es veuran en el seu moment a través de la Comissió i del Ple de la nostra Cambra, doncs, s'especifica que en aquest cas, també, això s'ha de notificar.

Per tant, ens sembla totalment correcte, tant el principi com

la mecànica, i per això, doncs, nosaltres ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes. I voldria dir, ja que l'esmena 134, el senyor Hortalà l'ha defensada, que he observat que el mateix senyor Hortalà també utilitza fórmules ambigües amb el Govern i el Consell, perquè avui ens ha parlat del «Govern Executiu». Per tant, doncs, senyor President, anunciem la votació en contrari a aquest conjunt d'esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a les votacions d'aquest article. En primer lloc, votarem conjuntament les esmenes presentades a l'article 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota el text de l'article 10 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 10 ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Passem a l'article següent que és l'11. El Grup Mixt, sector Esquerra Catalana, té l'esmena 139. Per a la seva defensa té la paraula l'Honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, pel que fa a la defensa d'aquesta esmena voldria d'entrada fer-los una consideració purament valorativa, i és que introduir en les lleis pressupostàries criteris relatius a l'execució anticipada de projectes d'inversió és una tàctica i un procediment realment moderns. Si vostès analitzen la història del dret pressupostari, veuran que aquest tipus d'actuacions estaven particularment excloses al llarg d'un gran període de temps. Això comença, més o menys, al voltant dels anys 70, introduir aquests tipus de clàusules que flexibilitzen i, al mateix temps, permeten determinades connexions entre el conjunt d'administracions. L'origen d'aquesta proposició, o d'aquestes propostes, com perfectament coneixen tots vostès, es deu a unes discussions teòriques i doctrinals molt importants que hi va haver els anys abans esmentats en les discussions dels pressupostos francesos i que, després, de mica en mica han estat introduïts a la majoria del pressupostos que volen tenir aquest esperit de modernitat i de flexibilització i de coordinació.

Per tant, nosaltres estem totalment d'acord i defensem que hi hagi aquests articles en la llei pressupostària i, amb aquest mateix esperit de defensa i acceptació d'aquestes prescripcions, ens hem permès, amb tota la humilitat franciscana que l'oposició pot permetre's fer propostes i, arribat el cas, també amb tota la resignació benedictina en funció del que pugui representar el corresponent veredict per part del Grup de la majoria, ens hem permès una extensió que no només sigui el Departament d'Ensenyament, sinó que també s'hi puguin introduir el Departament de Cultura i també la direcció general de l'Esport.

Què vol dir, això? Senzillament que l'article permet, tal com literalment exposa, que el Consell Executiu o Govern, a proposta conjunta dels Departaments d'Economia i Finances i d'Ensenyament, en la seva versió originària, pot autoritzar aquest darrer perquè estableixi convenis de col·laboració amb les enti-

tats locals que permetin l'execució anticipada de projectes de construccions escolars inclosos en els plans fixats pel mateix Departament. I el punt segon diu: «aquestes obres anticipades han de ser finançades i, si escau, adjudicades, per les entitats locals. Els imports d'aquestes obres han de ser reintegrats per la Generalitat d'acord amb les dotacions aprovades en cada exercici pressupostari per al finançament dels plans fixats pel Departament». És clar, això permet, com deia abans, una coordinació, una flexibilitat i, al mateix temps, una realització de projectes que sovint, en aquest cas, les entitats locals, els ajuntaments, poden dur a la pràctica com a conseqüència de les seves mateixes disponibilitats i dotacions financeres, i permet aquesta agilitat sense perjudici que en el futur hi hagi una compensació per part de la Generalitat. I ho torno a dir: això és bo, i, en aquest sentit, nosaltres el que pretenem és estendre aquesta possibilitat no només al Departament d'Ensenyament, sinó també al Departament de Cultura, encara que només fos per al règim de biblioteques, i a la direcció general de l'Esport per a tot allò que signifiqui nivell local la realització d'obres que constitueixen l'objectiu d'aquesta direcció general de l'Esport, des dels polisportius fins a d'altres tipus d'instal·lacions que pretenguin això: potenciar, fomentar, mantenir, etcètera, l'activitat esportiva.

En conseqüència, demanem, dins la filosofia exposada, el vot favorable a aquesta esmena, perquè entenem que aquestes sí que són activitats que donen flexibilitat, coordinació, vitalitat i, en definitiva, modernitat al règim pressupostari ara com ara vigent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Queda l'esmena 143, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Evidentment, en l'article sobre execució anticipada de projectes d'inversió es parteix del supòsit que el Consell Executiu pugui autoritzar establir convenis de col·laboració amb entitats locals; per tant, s'entén que hi ha una relació bilateral, una relació entre el Departament d'Ensenyament i algunes entitats locals per tal d'avançar determinats projectes d'inversió.

El que és curiós, i és el que motiva la nostra esmena, és que, després, en el moment de regular-ho, diu: «l'execució anticipada de projectes de construccions escolars inclosos en els plans fixats pel Departament». I que «les dotacions aprovades en cada exercici pressupostari per finançar els plans fixats pel Departament». És a dir, en els dos casos —encara que la nostra esmena només va referida al segon apartat, perquè creiem que és el més important—, en els dos casos s'oblida aquesta relació bilateral que hi ha entre el Departament i les entitats autònomes, i encara que el senyor Escudé, en molts moments, ens ha repetit que el Departament funciona d'una manera tan perfecta perfecta que en cap moment es deixen res, nosaltres creiem que seria una precaució important per donar total garantia que els convenis signats es podran portar a execució correctament, que també es parlés que les dotacions pressupostàries es fixaran d'acord amb els convenis signats amb les respectives entitats locals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Quant a l'es-

mena que ha defensat l'Honorable Diputat senyor Hortalà, ens ha alligonat moltíssim sobre l'evolució històrica dels paràmetres pressupostaris i la legislació comparada arreu d'Europa. Ho he trobat molt interessant, però, en definitiva, el que fa el senyor Hortalà és apuntar-se a un criteri ja establert pel Govern i demanar la seva ampliació a dos altres departaments o organismes —el Departament de Cultura i la Secretaria General de l'Esport, que no direcció general—, és una cosa que ens sembla correcta. Són activitats que, moltes vegades, Cultura i Secretaria General de l'Esport porten a terme en col·laboració amb l'Administració local i, doncs, creiem molt possible i molt correcta aquesta ampliació de possibilitats i, per tant, doncs, nosaltres donem suport a aquesta esmena i, per tant, si de comú acord amb el Departament d'Economia i Finances i amb l'Administració local interessada s'arriba a un conveni, evidentment també considerarem positiu que es faci en aquestes matèries.

Quant a l'esmena que ha defensat el senyor Martí Carnicer, de fet, és una esmena que respon a la crítica que nosaltres fèiem en anys anteriors i que hem fet sempre. És clar, què és el que se'ns critica? Que no s'especifiquin els convenis. Evidentment, el conveni hi ha de ser per poder fer aquesta operació. Aquest conveni pot tenir diversos elements: un element és que la mateixa Administració local adjudiqui l'obra pactada i per això comença el paràgraf segon dient: «si escau, adjudicades per les entitats locals», que és quan ho diu el mateix conveni. Aleshores, quina és la preocupació que ens deia el senyor Martí Carnicer? Que és que quan aquest segon apartat continua dient que «els imports de les obres han de ser reintegrats per la Generalitat, d'acord amb les dotacions aprovades en cada exercici pressupostari per al finançament dels plans fixats pel Departament». La por —semblava— o la preocupació del Grup Socialista és dir: «és que potser el Departament d'Economia i Finances no actua correctament perquè, tot i existir un conveni amb uns compromisos mutus amb l'Administració local, després, a l'hora de la traducció pressupostària, farà unes previsions, establirà un programa que no hi estigui d'acord...» Per això nosaltres sempre ens hi hem oposat, perquè hem d'entendre que hi ha una coherència interna dintre del Govern i dintre del Departament per fer això.

Ara bé, com que veig que el senyor Martí Carnicer fa senyals inequívocs de dubte, doncs, per esvair tot dubte, perquè vegi que realment no crea cap problema, perquè existeix aquesta coordinació perfecta dintre del Consell Executiu i dintre dels organismes que ajuden el Departament d'Economia i Finances, el nostre Grup, per esvair aquest dubte, votarà favorablement també aquesta esmena i, en canvi, votarà en contra la resta d'esmenes que ja vam debatre el dia d'ahir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Entenc que s'han de votar separatament les esmenes 139 i 143. Es poden votar conjuntament? (Pausa.) Doncs es voten conjuntament aquestes dues esmenes, 139 i 143.

Vots a favor?

Aquestes dues esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació, es vota la resta, que seran la 140, 141 i 142.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 11, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 11 ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A continuació, es passa al debat de l'article 12. Hi ha l'esmena 144 del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'esmena 144 fa referència a l'article 12 que parla dels compromisos de despeses d'exercicis anteriors.

Textualment, en el primer paràgraf, aquest article diu que «les obligacions derivades de compromisos de despesa degudament adquirits en exercicis anteriors s'aplicaran als crèdits del pressupost vigent». És, un cop més, un article que ve a dir «vostès aprovin el que vulguin, que nosaltres, després, farem el que voldrem»; és a dir, un cop més es faculta que el Consell Executiu, i en concret el Departament d'Economia i Finances, desvirtui allò que ha estat aprovat en aquest Parlament. I aquesta no és només una opinió del nostre Grup. Repetidament els informes de la Sindicatura de Comptes posen de manifest l'incompliment constant del principi d'annualitat; és a dir, el principi d'imputar a cada exercici allò que li correspon. Això, repetidament, l'informe de la Sindicatura de Comptes ho denuncia com un dels grans incompliments en la gestió d'aquest Pressupost.

Per aquestes raons, perquè creiem que aquest article trenca el principi d'annualitat i trenca els principis generals de la comptabilitat pública, el nostre Grup demana la supressió d'aquest article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista manté l'esmena 145? Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President, moltes gràcies. L'esmena és de supressió, també, de l'article; als mateixos informes de la Sindicatura de Comptes que esmentava el senyor Saura hi ha tota una part metodològica normalment, a l'inici de l'Informe, en la qual esmenten els principis sota els quals la Sindicatura fa l'anàlisi, que són els principis normalment reconeguts pel que és la comptabilitat en l'administració pública.

Un d'aquests principis, dels que se citen amb més abundància i als quals es dona una importància més elevada, és el principi de l'annualitat pressupostària, en funció del qual tota la despesa s'ha d'imputar a l'exercici que correspon. És, segurament, un dels principis més vulnerats per part de l'Administració de la Generalitat, i també dels mateixos informes es dedueix quant a allò: Seguretat Social, despeses de farmàcia, molts, molts, molts conceptes; molts conceptes ens diuen «però aquests no són d'aquest any, sinó que són de l'any passat, i els d'aquest any només s'han pogut pagar fins al mes d'octubre, fins al mes de novembre». Evidentment, nosaltres no estem d'acord amb la gestió pressupostària del Consell Executiu, no estem d'acord a donar-los xecs en blanc, i per això és pel que proposem la supressió d'aquest article 12, que el que finalment permet és dir: «mirin, facin el que vulguin, facin-ho, a més a

més, quan vulguin, i un dia o un altre ja ho pagarem». Això introdueix, a més a més, un conjunt d'inseguretats en els subministradors de l'Administració de la Generalitat que tampoc creiem que siguin correctes.

En qualsevol cas, podríem entrar en la dinàmica de dir: «escolti, però hi ha coses que a vegades ens arriben després, que és impossible tenir-ho en compte, que hi ha unes certes limitacions...» Si el Grup de la majoria considera que això és per a excepcions, que es plantegi el tema com a tal excepció, que es plantegi amb les limitacions corresponents i, a més a més, que es doni resposta a l'esmena 146, que ja vaig defensar ahir, però que en qualsevol cas és expliqui'ns el perquè, el com, el quan de l'ús que vostès fan d'aquesta facultat discrecional que els atorga l'article 12.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Per al torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Faré el torn en contra alhora de les dues esmenes, perquè totes dues són de supressió i, en definitiva, aquesta és una qüestió que, al marge dels principis generals que el senyor Martí Carnicer ens ha explicat i que nosaltres compartim i que totes les administracions comparteixen, el senyor Martí Carnicer coneix perfectament que precisament la Llei General Pressupostària té una particularitat –concretament a l'article 63, apartat segon, lletra b)– que preveu aquestes excepcions al principi d'annualitat, amb caràcter general i no ja en un cas tan justificat –que ell s'hi referia al final de la seva explicació– com és el consegüent o el fruit del nostre peculiar sistema de finançament, encara ara com ara amb els retards d'exercicis i exercicis que reben una sèrie de dotacions.

Però, hi insisteixo, al marge del peculiar sistema de finançament nostre, la Llei General Pressupostària –per tant, no la Generalitat, que aquí era acusada de vulneració d'aquest principi, sinó l'Administració de l'Estat i, en definitiva, com a Llei aplicable a tot el territori de l'Estat, doncs és aplicable i utilitzat per totes les administracions i aquí l'única cosa que fem és recollir aquest principi–, hi insisteixo, la Llei General Pressupostària en l'article esmentat permet aquesta operació. Amb una particularitat, que és que se'ns parlava de límits; bé, doncs, els límits de l'article 12 de la nostra Llei són més severos, són molt més constrictius que no pas els que assenyala l'article 63 de la Llei General Pressupostària, perquè mentre allà, si vostès repassen el text veuran que el Ministre d'Hisenda té facultats per determinar lliurement la partida aplicable, nosaltres, el Projecte de Llei del Govern, a l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, li estableix una limitació important, que és quan al final d'aquest article diu que «han de ser els adequats a la naturalesa de la despesa, segons l'estructura pressupostària»; per tant, té un grau de discrecionalitat molt inferior al que la Llei General Pressupostària permetria i que podríem utilitzar.

Per aquests motius, doncs, senyores i senyors diputats, votarem en contra d'aquestes dues esmenes de supressió d'aquest article, com també de l'esmena d'addició que ja vam debatre el dia d'ahir, del Grup Socialista, amb el número 146.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a la votació d'aquestes esmenes a l'article 12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota l'article 12 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 12 ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem al debat de l'article 13. Esmena 148, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'esmena 148 fa referència a l'article..., a una esmena d'addició a l'article 13, que parla de la identificació de projectes d'inversió; a l'apartat segon d'aquest article es diu..., parla de les modificacions dels programes d'inversió. El nostre Grup planteja la necessitat que quan existeixin modificacions d'aquests programes d'inversió el Departament d'Economia i Finances informi el Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Si vol defensar la 149, que és un nou article que vostès pretenen. La 150..., la 150 és.

El Sr. SAURA: Preferiria defensar-la després, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, llavors, hi ha l'esmena número 149 que decau. Torn en contra? Senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquest article 13, que és el que ara entrem a debatre, jo voldria cridar l'atenció de les senyores i els senyors diputats que fa referència —i amb el títol ho veuran— a identificació de projectes d'inversió. Tot el que diu aquest article és regular una qüestió molt tècnica, molt de detall, molt secundària, en el sentit que tots els programes d'inversió que impliquin l'inici de nous projectes requereixen una assignació dels codis corresponents. Vostès deuen haver vist en l'annex d'inversions que cada projecte d'inversió està identificat per un número de codi; aquí l'únic que diu és que quan es faci un nou projecte, no previst en el moment inicial, que se li assigni un codi. Per tant, tot al que aquí es fa referència, en aquest conjunt d'esmenes, de comunicar al Parlament, etcètera, entenem que aquí no té cap objecte. En tot cas, comunicar no el número aquest sinó la realitat de la inversió, això, per enèsima vegada, els remeto a l'article 83 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya i a les diverses modalitats, en el cas que es consideri insuficient aquest informe, a les diverses modalitats de control i impuls que tenim els diputats en relació amb el coneixement de l'activitat financera de la Generalitat.

I per això, doncs, votarem en contra d'aquestes dues esmenes, la 147 i 148, que encara continuen vives en aquest article 13.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a la votació d'aquestes esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota l'article 13 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 45 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

A continuació el senyor Saura pot defensar l'esmena 150, que pretén la inclusió d'un nou article.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Com el senyor President ha dit, aquesta esmena 150, del Grup d'Iniciativa, pretén l'addició d'un nou article en un tema que pensem que comença ser preocupant: en la gestió del Pressupost per part de la Generalitat. Cada cop més hi ha la sensació que treballar, fer treballs o fer serveis per a la Generalitat significa no cobrar aviat sinó cobrar molt tard. Fa pocs dies hi havia un famós industrial que em deia que quan es treballa per a la Generalitat el que cal fer és fer la factura una mica més cara, incloure-hi els interessos, perquè ja saps que cobraràs molt tard. I aquesta sensació que en aquests moments hi ha milers de milions de pessetes de factures en calaixos que no es paguen, és una sensació dolenta per a l'Administració de la Generalitat i per al conjunt de Catalunya.

En aquest sentit, el nostre Grup proposa la inclusió d'un nou article, article que està ja funcionant, està aprovat en diverses comunitats autònomes, en el sentit de fixar un termini per efectuar el pagament de les obligacions de la Generalitat. És a dir: cal que, per llei del Parlament de Catalunya, per la Llei de Pressupostos, quedi clar, que quan es fa un servei o es fa un treball per a la Generalitat, en un termini determinat es cobrarà. En aquest sentit, aquest article consta de tres apartats: el primer apartat, que fixa aquest termini en noranta dies; el segon apartat, que diu que en el cas que no es cobri en noranta dies es cobriran els interessos, i en tercer..., el tercer punt, que diu que el Departament d'Economia i Finances pot iniciar el corresponent expedient administratiu de delimitació de responsabilitats pel perjudici causat a la Hisenda de la Generalitat. Insisteixo que aquest és un tema greu: la sensació que avui hi ha milers de milions de pessetes que es triguen moltíssims mesos a cobrar, que, en molts casos, evidentment, la culpa no és del Govern autonòmic, però que, en tot cas, cal regular uns límits, un termini per fer efectiu aquest pagament i, al mateix temps, cal establir en cada moment les responsabilitats de l'Administració escaient.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Faig el torn en contra perquè estic d'acord només amb una de les coses que ha dit el senyor Saura, que és la que diu que cal regular els terminis per efectuar els pagaments de les obligacions de la Generalitat. Ara bé, això ja està regulat. No està regulat en la Llei de Pressupost de cada any perquè ja està regulat en l'article 25 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya. I aquest article, doncs, preveu que si el pagament no fos efectiu en el termini de tres mesos següents o bé a llur reconeixement o bé a la notificació de la resolució judicial, en el cas que hi hagi una resolució judicial, el creditor tindrà dret al cobrament d'interessos. Aleshores, si vostès veuen la Disposició Addicional Vuitena, especialment a l'apartat primer, veuran que allà ja es fixen quins són aquests interessos de demora que s'han d'abonar.

Per tant, doncs, la qüestió està resolta en el mateix sentit que demanava el senyor Saura i, per tant, nosaltres ens oposarem que s'inclogui com un article 13 bis en el Projecte de Llei de Pressupostos per a l'any 91.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de l'article 15. El 14 no té esmenes?

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, com que es tracta d'un article...

El Sr. PRESIDENT: Quan hi hagi el quòrum suficient...

El Sr. ESCUDÉ: Ah, perdoni, senyor President. No me n'havia adonat, d'aquesta falla reglamentària.

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'article 15, l'esmena 151, de l'Agrupació del CDS. Té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, veritablement, no hi ha quòrum a la Cambra, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Els meus auxiliars, senyors Secretaris, m'asseguraven que no, fa un moment.

El Sr. LATORRE: Tinc la sensació que és un dels moments d'aquest debat que més diputats hi ha a la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: No. Ara, efectivament, n'hi ha.

El Sr. LATORRE: Doncs, aleshores, jo deixo, naturalment, a la consideració de la Presidència, no caldria sinó, el votar l'article 14 o fer la defensa d'aquesta esmena 151. Com vulgui, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ja està en l'ús de la paraula.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena pretén una lleu modificació de la redacció de l'article 15, recurrència de despeses en exercicis futurs, fent un afegit: que aquest compromís que pot adquirir el Consell Executiu de despeses corresponents a projectes d'inversió d'exercicis futurs tingui les limitacions establertes en la Llei General Pressupostària amb la condició —que aquesta no figura en la redacció del Projecte de Llei— que l'inici de l'execució es produeixi en el mateix exercici.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 152, a l'article 15. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'article 15 ens parla de la recurrència de despeses en exercicis futurs i l'esmena 152 és una esmena d'addició d'un nou apartat 2, que planteja, en primer lloc, que quan això passi cal que els plans i programes que impliquin aquestes despeses incloguin en la seva formulació els objectius, els medis i els calendaris d'execució, i, en segon lloc, com sempre, que aquestes modificacions siguin informades al Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Nosaltres entenem que aquest informe preceptiu és una cautela important perquè hi hagi un ple coneixement de la possibilitat de recurrència de despeses en exercicis pressupostaris futurs, especialment —com diu el text—, pel que fa a plantilles i retribucions de personal. En tot cas, el que es fa en la referència de les addicions —per tant, no és que hi estiguin en contra els grups sinó les addicions que fan referència a inversions—, jo el que voldria dir és que, amb molta més exhaustivitat que el que pretenen fer l'Agrupació del CDS i el Grup parlamentari d'Iniciativa per

Catalunya, ho regula l'article 36 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que, aleshores, especifica en quines inversions es pot fer, el contingut d'aquestes, els requisits, les limitacions en les plurianualitats, etcètera.

Per tant, entenem que és molt més completa la regulació que fa l'article 36 de la Llei de Finances Públiques i, per tant, és innecessari afegir en aquest article 15 aquestes precisions que demanen aquestes dues forces polítiques, especialment pel que fa referència a l'esmena 152, d'Iniciativa per Catalunya, perquè, una vegada més, hi fa l'afegit aquest que exigeix, amb caràcter previ, l'informe favorable de la Comissió d'Economia i Finances. I aleshores, una vegada més, ens hi hem d'oposar també per aquesta particularitat ja que, òbviament, qui executa el Pressupost és el Consell Executiu o el Govern i no el Parlament. El Parlament tindrà una facultat de control i d'impuls però, evidentment, un cop aprovat el Pressupost, la seva aplicació, no ja per Reglament de la Cambra sinó per l'Estatut d'Autonomia, és competència de l'Executiu. I, per tant, doncs, ens oposarem a aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 16; esmena 153, del Grup Mixt. És del «mare» o del «màgnum» aquesta esmena, senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ: Estic, com vulgarment es diu, en *off-side*, perquè deu ser del «màgnum», perquè jo no tinc coneixement ara d'aquesta esmena, no.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, si li sembla bé la donarem per defensada.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, jo li repeteixo una vegada més que les esmenes que, en nom d'Esquerra Catalana...

El Sr. PRESIDENT: Porten el seu cognom.

El Sr. HORTALÀ: Efectivament, per tant, si no està «naturalitzada» d'aquesta manera, des d'un punt de vista genèric, per a mi queda «desnaturalitzada». *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. De totes maneres la donarem per defensada i la sotmetrem a votació.

Esmena 154, de l'Agrupació del CDS.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. És una esmena de supressió de la part final d'aquest punt primer de l'article 16, que parla de la limitació d'augment de la despesa pública, en el sentit que el Consell Executiu és obligat a no prendre cap iniciativa legislativa que comporti creixement de la despesa pública pressupostada, si no proposa, alhora, els recursos addicionals necessaris. I el que vol la nostra Agrupació és eliminar la part final d'aquest redactat, és a dir, «les reduccions proporcionals de despesa amb l'especificació pressupostària corresponent».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. A continuació, correspon al Grup Popular defensar l'esmena 156; senyor Curto, té la paraula.

El Sr. CURTO: Molt breument, senyor President, perquè hi ha diferents esmenes quasi exactes a la del Grup Popular. I l'esmena d'addició que sotmetem a la seva consideració proposa que, com a mínim, lo Parlament tingui les mateixes atribucions i les mateixes oportunitats que el Consell Executiu a l'hora de reduir despesa pressupostària.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa manté l'esmena 157. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Sí, aquesta esmena és una esmena, en el mateix sentit que el senyor Curto ha defensat, a l'apartat 2 de l'article 16, article que tracta de la limitació de l'augment de la despesa pública; es diu que el Govern és obligat a oposar-se a qualsevol iniciativa legislativa que comporti creixement de la despesa pública, si no es proposen, alhora, recursos addicionals necessaris. Pràcticament tots els grups de l'oposició d'aquesta Cambra hi afegim o intentem afegir una esmena d'addició en el sentit que aquestes iniciatives que puguin comportar increment de la despesa pública, també es puguin fer si els grups de l'oposició plantegen reduccions proporcionals de despesa amb especificació pressupostària deguda. I això és important perquè ahir, en diversos moments del debat, el senyor Escudé ens deia: «És que vostès proposen més despeses, però no proposen com finançar-ho». I avui i en aquest article el Govern o la majoria, possiblement, retallarà una fórmula de proposar reduccions, de proposar polítiques diferents, perquè en aquest article el que estem debatent és que els grups de l'oposició puguin dir: gastin vostès en això i redueixin en això. Aquesta esmena, si no s'accepta, significa, de fet, impossibilitar que els grups de l'oposició puguin fer plantejaments de polítiques alternatives.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista té l'esmena 158; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President. Amb aquesta esmena consagrarem, allò, el principi de la inversió política, en el sentit que es canvien els papers, i, en aquest cas, és l'executiu el que limita el legislatiu. Això, segurament, és una paradoxa que en molts pocs casos podrem constatar. És a dir, aquí l'executiu, si ho deixem així, tal com està en aquest moment l'article 16, l'executiu pot dir al legislatiu, pot dir a aquesta Cambra que no pot presentar una iniciativa legislativa determinada, ni que estiguem tots d'acord. Suposo que l'única solució seria, primer, derogar la Llei de Pressupostos, per acord de la Cambra, i després intentar introduir una modificació legislativa d'aquest tipus.

En qualsevol cas, com deia molt bé el senyor Saura, també va en contra del que fins ara se'ns ha dit, la gran argumentació del senyor Escudé com a Portaveu de la majoria, de dir: com que vostès volen proposar una modificació, no ens diuen d'on surten els diners.

Aquest article 16 té dos apartats. Un primer apartat, en què es diu que el Consell Executiu no prendrà una iniciativa legislativa que comporti major despesa, si no proposa ingressos addicionals o bé fa una reducció de les despeses. Però, en canvi, aquesta Cambra no pot prendre cap iniciativa legislativa, sempre que no hi hagi recursos addicionals. Per tant, les limitacions que se suposen a aquest Parlament són molt més elevades de les que es donen al Consell Executiu.

Em sembla que és una contradicció, pràcticament, en allò que es diria en els seus propis termes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Com bé deia el senyor Martí Carnicer, aquest article 16 té dos paràgrafs. El primer afecta el Govern i el segon afecta les iniciatives legislatives.

Quant al primer, queda clar que és un autocompromís, és un

autocontrol del Consell Executiu perquè formalment, oficialment, amb tota solemnitat, fa una declaració d'austeritat financera, perquè diu que no prendrà cap iniciativa legislativa administrativa que comporti un increment de la despesa, si no és que es trobi nou finançament o bé que, amb el coneixement que té de l'aplicació i de la virtualitat de les diverses partides pressupostàries, faci un sacrifici per un altre costat, per una altra partida i aleshores es pugui fer una reducció proporcional d'altres despeses en altres partides pressupostàries. I això ens sembla totalment correcte i, en conseqüència, doncs, discrepem profundament de la proposta que ens fa l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social, perquè, si bé accepta el primer, no accepta el segon, però no ens ha donat l'argumentació pel que fa a aquesta diferenciació.

Per altra banda, el segon apartat és el que fa referència a les iniciatives legislatives, i, aleshores, el Consell Executiu també pren el determini d'oposar-se a qualsevol iniciativa legislativa que comporti un creixement de la despesa pública. I per què? Perquè també té l'obligació d'oposar-s'hi, a un desequilibri pressupostari. Quin és el motiu que pot fer que una iniciativa legislativa de la Cambra, de la Cambra, no dels grups de l'oposició..., perquè, és clar, el senyor Saura i també, en certa manera, el senyor Martí Carnicer deien: «oh, escolti, és que això a nosaltres se'ns limita». No, no, nosaltres, que som la majoria d'aquesta Cambra, hi estem d'acord perquè entenem que no és una limitació. Aquí què se'ns diu? El primer cas és igual que el Govern, que s'han de proposar recursos addicionals, tangibles, comprovables. Per què no té la particularitat que té el Govern de les reduccions proporcionals? Perquè això és una modificació interna de partides, cosa que l'article 2 —ja aprovat fa molta estona— ens permet fer, permet fer al Govern, que és qui coneix la realitat del Pressupost, que és el qui aplica estatutàriament el Pressupost i no els grups de la Cambra. Quan els grups de la Cambra poden fer propostes alternatives sobre la base d'una reducció? A través del mecanisme pressupostari, que és el que estem fent ara, perquè ara hi ha la possibilitat d'un debat sobre aquesta matèria. Un grup parlamentari podia fer una partida d'alça en un departament a base de fer una baixa en una altra partida i, aleshores, hi havia la possibilitat —i així ho hem anat fent— que el nostre Grup recollia la informació del Govern, deia: no, això no pot ser perquè aquesta partida està destinada a això, això i més enllà, i es pren un determini de no fer-ho. En canvi, fet a través de la mecànica legislativa, aquesta possibilitat de debat no hi és; no pot un grup de la Cambra, un govern dir: no, escolti, és que aquí hi ha aquesta... No, no. Per tant, és lògic i natural i —entenem— totalment correcte que aquesta reducció proporcional no la puguin proposar els grups de la Cambra, que desconeixen, d'una banda, en principi, la mecànica interna d'aplicació del Pressupost, perquè només, periòdicament, trimestralment, reben una informació i que, en tot cas, és una activitat típica d'aplicació del Pressupost. I, per tant, és una activitat que —si no ho recordo malament— l'article 49 de l'Estatut d'Autonomia confia de forma exclusiva al Consell Executiu o al Govern.

Per aquests motius, senyor President, ens oposarem a tot aquest conjunt d'esmenes, que van de la 153 a la 159, i que fan referència a l'article 16, sobre limitació de l'augment de la despesa pública.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a la sèrie de votacions d'aquest bloc. En primer lloc, votarem l'esmena 150, del Grup d'Iniciativa, que pretén la introducció d'un nou article.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 14, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 14 ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació es voten les esmenes a l'article 15: la 151 i la 152.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes han estat rebutjades per 19 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 15, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 15 ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Ara votarem les esmenes a l'article 16.

El Sr. CARNICER: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CARNICER: ... l'esmena 153, per separat.

El Sr. PRESIDENT: 153, per separat. Doncs, en primer lloc, es vota l'esmena 153.

Vots a favor?

No hi ha cap vot a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per cap vot a favor, 55 en contra i 20 abstencions.

A continuació es vota la resta d'esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'article 16, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 16 ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Passem al debat de l'article 17. En primer lloc, hi ha l'esmena 160 i també la 165, de l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, efectivament, senyor President, en l'última de les seves intervencions l'Illustre Diputat senyor Es-

cudé ens acaba d'aclarir, una mica més, els mecanismes que cal emprar per tal de no modificar aquest Pressupost, que consisteixen que quan un grup té aquesta malèvola pretensió ho proposa al Grup de la majoria, el Grup de la majoria ho consulta amb el Govern, el Govern diu que no i, posteriorment, el Grup de la majoria torna a fer de portaveu d'aquesta negativa governamental.

Doncs bé, un cop aclarit aquest nou concepte de la vida parlamentària, de la independència entre ambdós poders i de la prevalença d'aquest Parlament en el debat pressupostari, ens disposem, malgrat tot, a defensar aquestes esmenes 160 i 165, que tornen a posar sobre la taula la vella polèmica sobre la consideració que els ens locals, tots els ens locals tenen pels diferents grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

El Govern ens proposa que el Fons de Cooperació Local de Catalunya estigui constituït per una partida de 1.543 milions de pessetes en concepte de participació en els ingressos de la Generalitat, i que aniran a parar íntegrament als consells comarcals. Els que tenim una altra consideració del que representa el món local a Catalunya proposem de deixar exactament igual aquesta participació d'ingressos dels consells comarcals i afegir una partida de 7.093.540.000 de pessetes, que anirien destinades —i això seria l'esmena 165— als municipis de Catalunya, proporcionalment a les participacions que corresponen als municipis de Catalunya dels ingressos de l'Estat per a l'exercici del 91, en concepte de participació dels municipis, dels quals, 6.298 milions de pessetes corresponen al 3,4922065% de la recaptació líquida que la Generalitat preveu obtenir dels tributs cedits per l'Estat inclosos en els capítols 1 i 2 del pressupost d'ingressos, i el 795.207.000 pessetes restants, també en aplicació del mateix percentatge esmentat sobre la recaptació prevista en concepte de tributs propis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. A continuació, hi ha el Grup d'Iniciativa per Catalunya que té dues esmenes a aquest article, la 161 i la 163. El senyor Saura té la paraula per defensar-les.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Aquest és un tema que ja en vam parlar en l'esmena a la totalitat del Pressupost, que n'hem parlat ja en la discussió de l'article dels crèdits ampliables i que en tornarem a parlar a bastament en el tema de les esmenes de totalitat al Departament de Governació.

En tot cas, jo voldria subratllar que a l'article 17, que fa referència a la participació en els ingressos, fins i tot el títol «Participació en ingressos» és contradictori amb allò que després es diu, en el següent sentit: la Llei Municipal de Catalunya deia, diu que la Generalitat ha de regular les finances dels ens locals, cosa que no ha fet; no hi ha cap regulació a Catalunya de les finances dels ens locals. A l'article 181 de la mateixa Llei diu que «els ingressos dels ens locals consistiran en participacions en ingressos estatals i de la Generalitat», i he de dir que en aquest Pressupost, com en els pressupostos anteriors, no hi ha cap, cap participació dels ens locals en els ingressos; l'únic que hi ha són subvencions, que és diferent de participacions en ingressos, en els consells comarcals, que no en els ajuntaments. Per tant, el títol de l'article 17 contradiu els continguts de la Llei i va en contra de la Llei Municipal.

I què vol dir, això? Això vol dir —ja ho vaig dir en l'esmena a la totalitat— que, si avui estiguéssim en un Estat centralista o

en un Estat autonòmic governat per una altra majoria, en una d'aquestes dues suposicions —la meua és en un Estat autonòmic governat per una altra majoria—, avui els ajuntaments rebrien més de 7.000 milions de pessetes més dels que reben, perquè, en definitiva, dels 180.000 milions de pessetes de tributs cedits del Govern central a Catalunya, sobre aquests 180.000 milions de pessetes, el Govern de Catalunya no fa cap participació per als ajuntaments.

Per tant, senyores i senyors diputats, estem davant d'un tema important que ja va ser denunciat pel nostre Grup en el debat d'esmenes a la totalitat, que incompleix articles importants de la Llei Municipal i que el mateix títol d'aquest article demostra la contradicció entre parlar de participació en ingressos i, en definitiva, només dedicar aquests diners per a subvenció i als consells comarcals.

No els vull recordar algunes xifres que ja els les vaig donar en el debat de l'esmena a la totalitat, en el sentit que només la Secretaria General de Presidència té més diners que el conjunt de consells comarcals per funcionar tot un any. Això faria referència a l'esmena 163, i en relació amb l'esmena 165, és una esmena que parla de com s'han de distribuir els diners que componen el fons local, ja sigui, en aquests moments, dels consells comarcals o, posteriorment, els dels ajuntaments. Aquí, fonamentalment, hi ha tres posicions. Alguns grups de la Cambra mantenen que la distribució dels recursos als ajuntaments s'ha de fer d'acord amb els mateixos paràmetres del Govern central; nosaltres hi estem en contra: no creiem que els paràmetres que s'utilitzen en els Pressupostos Generals de l'Estat siguin aplicables al conjunt d'autonomies. El criteri del Govern, que és un criteri de distribució de diners als consells comarcals totalment arbitrari i, al nostre parer, injust. I aquell, que seria el nostre criteri, que és el contingut de l'esmena 163, que determina o que diu o que intenta introduir en aquest article la necessitat que aquesta distribució es faci per reglament, però a proposta de la Comissió de Govern Local de Catalunya; és a dir, que la Comissió de Govern Local de Catalunya, composta per la Generalitat i pels ajuntaments, faci una proposta des de Catalunya per a la distribució d'aquests fons.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista té dues esmenes, la 162 i la 166. El senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President, i a la vegada hi afegiré la 287.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: Aquest debat, com ja passa altres vegades, deixa, en alguns moments, al descobert uns certs tics de la majoria, expressats en aquest cas per la paraula de l'Il·lustre Diputat senyor Escudé, que fa de portaveu, i que n'és, i que n'és, de portaveu.

En qualsevol cas, ahir ens parlava del caràcter negatiu que tenia la informació en el conjunt de diputats. Abans, en la intervenció anterior, ens ha dit que aquesta Cambra desconeix el Pressupost. Sens dubte això són una sèrie d'elements que reflecteixen quins són els tics de la majoria, uns tics que són els que podríem parlar d'una construcció unidimensional del nostre país, una construcció unidimensional de Catalunya; visió, evidentment, totalment sectària i negativa, que nosaltres no compartim en cap dels casos.

L'article que esmenem amb aquestes esmenes 162, 166 i 287, que ve posteriorment, és el que parla de participació en ingressos, i essencialment les nostres esmenes van adreçades a la necessitat de la contemplació d'un fons de cooperació municipal. Com que no som sectaris ni tenim visions unidimensionals, amb les tres esmenes, el que hem intentat de fer és una gradació de les diferents possibilitats que a la nostra manera de veure es podrien plantejar en aquest Pressupost.

A l'esmena 162 essencialment l'únic que fem és la creació del concepte, i ni tan sols hi ha dotació econòmica. És en la 166 en la que fem una dotació econòmica de 6.000 milions de pessetes, i en la 287 no arribem ni tan sols a això, sinó que simplement «mandatem» el Consell Executiu perquè faci les operacions necessàries per crear aquest fons de cooperació municipal.

Per tant, vegin, senyors de la majoria, que la nostra voluntat, en aquest sentit, és trobar solució a un problema que és un problema important i que ha estat reconegut per vostès mateixos en diferents ocasions.

El problema de la distribució de la despesa és un problema important, no solament a Catalunya, sinó en el conjunt de l'Estat. La majoria de forces polítiques, diria que no sé si d'una forma explícita, però en qualsevol cas implícitament, hem arribat a un cert acord sobre allò que s'ha dit el 50-25-25, és a dir, que la despesa de l'Estat hauria de ser al voltant del 50%, la de les comunitats autònomes el 25% i la de les administracions locals l'altre 25%. En qualsevol cas, la part que està més endarrerida en aquesta situació són les administracions locals, que, tirant llarg, tot just arriben a la meitat d'aquest percentatge. Això és suficientment conegut, el nostre portaveu ho va esmentar en l'esmena a la totalitat que va fer fa uns dies en aquest mateix Parlament.

Per tant, aquest és, segurament, el problema de fons, és el problema important i és una de les qüestions polítiques transcendents que hi ha plantejades. Sens dubte, així ho devien reconèixer consellers del Govern de Convergència i Unió quan, en d'altres moments, entenien que aquesta era una necessitat que calia contemplar, i que fins i tot s'hi van comprometre públicament..., i d'això, senyor Escudé, jo en puc donar fe, perquè, com a mínim en una de les dues compareixences, en una de les dues compareixences jo hi era present; per tant, és molt clar que hi havia un compromís polític, sens dubte perquè es reconeixia aquesta necessitat. Es reconeixia que calia que els ajuntaments participessin de la reconstrucció del país, participessin de l'Administració catalana i participessin des d'una voluntat política per part de la Generalitat i per part, en aquest cas, del Consell Executiu de Convergència i Unió.

Per tant, no és vàlida, des del nostre punt de vista, l'argumentació que el senyor Escudé feia servir l'any passat, de dir: «No, no, miri, això que no és pels tributs cedits, és pels tributs propis; que això que diu la Llei, que només pot ser pels tributs propis, que no val per als cedits...» Escolti, que aquest no és el problema. Com la major part dels problemes que plantegem en aquest moment, es tracta d'un problema polític, d'un problema que tots estem d'acord que l'Administració local ha d'augmentar el seu pes, i al qual cal donar solucions.

I tots hi estem d'acord segurament per un conjunt de raons, entre elles, una de les més importants és que l'efectivitat de la despesa és molt clar que augmenta en raó inversament propor-

cional a la distància al consumidor; és a dir, que aquella administració que està més propera al consumidor sens dubte pot gastar, normalment, molt més d'acord amb les necessitats, en aquest cas, de l'administrat, i d'una manera molt més efectiva, acostant-se molt més al que realment se sent com a prioritari des del punt de vista del ciutadà. I, sens dubte, en aquest sentit, l'Administració local, per estructura, per proximitat, per contacte, és molt més directa, molt més efectiva que qualsevulla de les altres administracions.

L'Administració autonòmica ha anat agafant uns sostres econòmics, insuficients encara en part; però, en qualsevol cas, ha tingut una progressió molt important. Cal que també ens plantegem que l'Administració local vagi agafant la part de la despesa que li correspon. I això es pot fer de moltes maneres.

Es pot fer des de la via del que vostès estan fent en aquest moment, cosa amb la qual nosaltres no estiguem d'acord, o simplement transformant. Un primer pas, evidentment, podria ser transformar el que en aquest moment vostès fan com a subvencions totalment condicionades a un fons de cooperació que fos lliure, que no tingués cap mena de condicionament, i que, per tant, ja es pogués aplicar de manera més adequada a les necessitats de l'Administració local.

Aquesta és una de les vies que nosaltres els proposem en les nostres esmenes, sense renunciar, evidentment, que hi hagi també altres aportacions que no poguessin venir, en el seu moment, d'altres conceptes de la despesa pública de la Generalitat.

En qualsevol cas, les limitacions del Reglament a les esmenes pressupostàries han fet que ho plantegem d'aquesta manera. El que no té..., el que comença a ser ja fins i tot irònic és que, mitjançant conceptes com l'esmentat de l'article 11, estem ja, pràcticament, invertint el procés: ja no és l'Administració de la Generalitat la que finança els ajuntaments, les administracions locals, sinó que ja arribem a la incongruència que, en molts casos, són els ajuntaments els que han de finançar la Generalitat per tal de poder subvenir a determinades necessitats urgents per a l'execució, com es diu en l'article 12, anticipada d'alguns projectes d'inversió.

Estem, doncs, en un procés en el qual no solament la Generalitat, podríem dir, nega el pa i la sal a les administracions locals, sinó que fins i tot els pren el poc que tenen.

En qualsevol cas, rumiïn-s'ho, rumiïn-s'ho perquè aquest és un camí que no ens pot portar a cap bon lloc, no ens pot portar a cap bon lloc, i nosaltres desitjaríem que aquest camí entre l'Administració autònoma i l'Administració local es pogués fer de bracet, es pogués fer conjuntament, es pogués fer tots junts, i per això hem presentat aquestes esmenes, que, d'alguna manera, representen la gradació o una de les gradacions possibles en les quals es podria incloure el tema del Fons de Cooperació Municipal.

Nosaltres desitjaríem que la majoria s'ho mirés, s'ho mirés en aquest sentit que nosaltres els hem dit, i, en qualsevol cas, evitar respostes legals, respostes de tipus reglamentari, o, en qualsevol cas, aquella altra resposta de dir: «No; és que, miri, hem incrementat molt d'un any per l'altre». Però els increments sobre una base tan petita, que representen poc més enllà del 2% del Pressupost —deixant a part, evidentment, les transferències que vénen de l'Estat—, representen poc més enllà del 2% del Pressupost; per molt que s'incrementi, l'increment percentual sobre una quantitat molt petita continua essent una quantitat ridícula.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra; té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Començant pel primer orador, el representant de l'Agrupació parlamentària del CDS, jo voldria fer observar al senyor Latorre que quan ens ha començat a explicar les seves esmenes, la 160 i la 165, diu: «Ara, posem sobre la taula tota una sèrie de conceptes», i ens ha fet una sèrie de números. Jo voldria fer observar al senyor Latorre que potser ell no se'n va adonar, però és que tot això que ens ha explicat no ens ho pot explicar, perquè la Mesa de la Comissió no va admetre a tràmit precisament de l'esmena de vostè, tot això que ens ha explicat. Per tant, això és inexistent; totes aquestes explicacions que ens feia vostè de l'import de la partida 04.03.461.04, del Departament de Governació, no existeix en aquest moment; existia com a esmena inicial però després ha desaparegut perquè no forma part d'aquesta esmena, ja que així ho va decidir la Mesa de la Comissió. Vol dir que, en definitiva, en aquests moments, la partida 04.03.461.04. té la dotació que té en el pressupost del Departament de Governació que és la quantitat de 152,8 milions de pessetes. I que és una partida que va destinada a la informatització dels ajuntaments.

Per tant, entenem que no té cap argumentació que pugui ser contradita en aquesta esmena 160, perquè en l'esmena 165, paral·lela a aquesta, allà sí que ens parla que aquesta partida té 7.000 no sé quants milions i que es repartirà d'una manera o altra; però és que aquesta partida no té aquesta dotació, perquè —hi insisteixo— la part important de l'esmena, la 160, que vostè ha defensat, no ha estat admesa a tràmit. I en tot cas, tot i reduint-ho a 152,8 milions, no entenem que sigui útil fer, com pretén vostè a l'esmena 165, una distribució proporcional a una finalitat com aquesta d'informatització en què el nivell d'informatització als municipis és molt divers d'un municipi a l'altre.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, en aquest apartat primer, fan referència al mateix tema, però no amb xifres, sinó amb conceptes i per això, pel que sembla, ha estat possible que la Mesa de la Comissió les admetés a tràmit, perquè el que ens demana el Grup d'Iniciativa és que a més a més hi hagi la participació en aquelles figures impositives que l'Estat ha cedit a la Generalitat i dels tributs propis de la Generalitat per a l'exercici del 91. Com bé ha dit el senyor Saura, aquest és un tema que en el debat de totalitat, doncs, ja el vam fer a fons; jo vaig posar, almenys al meu entendre, d'evidència el sofisma que representava dir: «Oh!, és que els municipis surten perjudicats perquè l'Estat ha cedit unes figures jurídiques a l'Administració de la Generalitat que si no les hagués cedides, doncs, els ajuntaments tindrien uns ingressos majors». La realitat és que la llei és la llei financera, és el sistema de finançament; aquestes dotacions, aquestes figures impositives, cedides de l'Estat a la Generalitat, són les que subvenen a les despeses dels serveis transferits a les activitats pròpies de la Generalitat, i, per tant, no hi veiem cap relació.

Quant al que ens diuen en els tributs propis, cedit, que ens demana, lògicament, suposo, també aquest 3 i escaig per cent, jo li voldria dir —em sembla que ja li ho vaig dir en el debat de totalitat— que hi ha aquesta quantia que aporta la Generalitat al Fons de Cooperació Local, que no municipal, —i aquí no hi ha cap contradicció, senyor Saura, perquè vostè ens diu: «És que

el títol és fals.» No, el títol de l'article 17 és «Participació en ingressos», no diu altra cosa.

Bé, doncs, vostè sap que en l'apartat primer s'inclouen en aquest Fons de Cooperació Local no sols les dotacions que, d'acord amb la legislació, té dret a participar-hi, l'Administració local de Catalunya, en els ingressos de l'Estat —que apareix en la partida d'ingressos i en la partida de despeses i per una quantia molt respectable—, sinó que també està integrada per la partida 04.03.461.03, que va destinada, com diu l'apartat tercer, als consells comarcals de Catalunya; consells comarcals que són Administració local i que la Generalitat, com diem i com diu aquest primer apartat de l'article 17, hi destina més de 1.500 milions de pessetes. Si vostè fa els números veurà que sobre els ingressos, sobre els tributs propis, aquesta aportació al Fons de Cooperació Local que fa la Generalitat és exactament del 10,4%; per tant, superior al que vostè demana.

Es podria plantejar: bé, i per què el destinen als consells, aquest esforç importantíssim que fa la Generalitat? Per què el destinen als consells comarcals? Per una raó molt senzilla, que ja hem dit en diverses ocasions, i que els nostres companys del Grup Socialista coneixen perfectament per vinculacions ideològiques i de partit, que és que la llei que van aprovar en el seu moment les Corts Generals exclou específicament amb caràcter discriminatori total els consells comarcals de les dotacions amb càrrec a pressupostos de l'Estat. I, per tant, la Generalitat ha de fer aquesta tasca subsidiària necessària per la gran transcendència que donem a l'actuació dels consells comarcals.

Quant a l'esmena 162, del Grup Socialista, el que és l'esmena en ella mateixa és la mateixa dificultat que ja he apuntat al senyor Latorre, que és que aquesta partida que destaquen o que demanen que es passi al Fons de Cooperació Local, la 04.03.461.04, com deia, és una petita partida —petita en relació amb les necessitats—, però una partida petita de 152 milions per subvencionar les activitats d'informatització dels ens locals. Per tant, entenem que això no pot ser el Fons de Cooperació Local i menys repartir-se proporcionalment. I dic en aquella mateixa, perquè ja sé que el senyor Martí Carnicer ha presentat, o el seu Grup ha presentat una altra esmena i que ell l'ha defensat, que és l'esmena 166. L'esmena 166 és on dota, on pretén dotar aquesta partida no ja d'aquests 152 milions, sinó fins un import de 6.000 milions.

Aleshores, com a conseqüència del debat en comissió, el text d'aquesta esmena va ser variat, excloent dels conceptes 46 de totes les seccions del Pressupost, doncs, algunes partides —la de la secció 19 i la 04.03.461.03— però en definitiva, essencialment, el text, el concepte és el mateix que hi havia abans. El que pretén aquesta partida és que aquest concepte 46, les transferències als municipis, es distribueixin, es retirin del pressupost de cada departament de la Generalitat, s'integrin en un fons que reparteixi proporcionalment, prescindint de les necessitats dels municipis. Pensin que això significaria —donar satisfacció a aquesta esmena— reduir d'un 61,7% les transferències corrents en el Pressupost de la Generalitat. Nosaltres, òbviament, ens hi hem d'oposar perquè això significaria anul·lar la possibilitat d'establir una política pròpia del Consell Executiu; seria una distribució mecànica de tots els conceptes d'actuació sobre els municipis, que el senyor Martí Carnicer em va assenyalant amb el cap que ho troba molt bé, i, és clar, ho trobarien molt bé aquells municipis que estiguessin, quant a recepció

d'articles 46 de tots els departaments de la Generalitat, per sota d'aquesta retribució, d'aquesta distribució mecànica, i portarien el desconcert i l'oposició lògica dels municipis que estiguessin per sota del que ara rebrien en funció d'aquestes possibilitats.

En definitiva, nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat és el govern de Catalunya, que té dret amb els seus propis recursos a tenir una política concreta i és la política que de cara a les subvencions corrents, transferències corrents als municipis, realitza per aquest article 46 i que, per un altre paral·lel, realitza en el capítol 7, en les transferències de capital. I que, per tant, no és pot tapar l'absència de suficient dotació a càrrec de pressupostos de l'Estat de les administracions locals a base de retirar unes partides del Pressupost de la Generalitat.

Per altra banda a l'esmena 163, el Grup d'Iniciativa per Catalunya diu: «No, la nostra mecànica és diferent» —i això és veritat— «aquí no hi ha automatisme» —que haig d'arribar a la conclusió que el Grup d'Iniciativa comparteix els nostres punts de vista—, sinó —diu— «que ho faci, que ho proposi la Comissió de Govern Local de Catalunya». Aleshores jo voldria fer observar que aquesta Comissió és molt important; ara, l'article 176 de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya estableix quines són les competències d'aquesta Comissió, que és la d'emetre informes a determinades matèries i no precisament de tenir aquest paper que se li vol assignar amb aquesta esmena.

Per altra banda... —ah, sí! Per altra banda hi ha l'esmena 287, que també ha defensat en aquest bloc el senyor Martí Carnicer que és allà on directament es vol establir un fons de cooperació municipal; no ja un fons de cooperació local com el que fins ara discutíem, sinó el Fons de Cooperació Municipal i que, precisament, diu que la distribució dels fons es farà entre els municipis, també proporcional. El que no ens explica és ni la dotació, ni l'origen d'aquests fons. Per tant, aquí és purament un principi... Bé, doncs, és un principi inconcret, però és un principi... Bé, doncs, és un principi concret, però és un principi no especificat amb xifres numèriques de quantitats i el senyor Martí Carnicer n'ha fet un plantejament polític i, per tant, és correcte amb el contingut de l'esmena; fins i tot ha dit que hi ha hagut compromisos en èpoques pretèrites d'honorables consellers de la Generalitat; diu que a ell li constava; a mi també em consta; al nostre Grup també ens consta, almenys a aquells senyors i senyores diputades que són membres d'aquest Parlament des de la primera legislatura.

Ara, jo voldria recordar al senyor Martí Carnicer que, precisament, els articles corresponents de la Llei Municipal de Catalunya, l'article 181, apartat a), i 182 han estat, en el seu moment... —ja fa, doncs, tres anys—, van ser objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat per part del Govern de l'Estat.

Per tant, mentrestant, aquest Fons..., mentre no es resolgui aquest contenciós, provocat exclusivament per l'administració central de l'Estat, doncs, lògicament, aquest Fons de Cooperació Municipal s'integra ara per ara, exclusivament amb els fons procedents de l'Estat i només hi ha aquell petit afegitó, que fent uns esforços molts superiors als que en finançament podria fer, fa el Consell Executiu amb aquesta dotació de més de 1.500 milions de pessetes destinats als consells comarcals, que són les ventafocs de l'Administració central, perquè a aquests sí que els nega, no el pa i la sal, sinó fins i tot l'oxigen per respirar.

Per tant, doncs, senyores i senyors diputats, per l'explicació que els he donat és lògic deduir que nosaltres votarem en con-

tra de tot aquest conjunt d'esmenes en relació amb l'article 17, sobre participació d'ingressos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la votació de les esmenes a l'article 17 conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'article 17 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 17 ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A continuació es vota l'article 18, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 18 ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Es passa ara al debat de l'article 19; només hi ha una esmena no defensada, em sembla que la socialista, la 167. Senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. En aquesta esmena demanem una ampliació del Pla quadriennal d'inversions universitàries, pensem que ha de comprendre la nova Universitat Pompeu Fabra, l'Escola Universitària Politècnica del Baix Llobregat i les inversions a les futures universitats de Girona, Lleida i Tarragona-Reus.

Jo sé que la pràctica del debat pot introduir una rutina però m'interessa tant aquest tema que voldria defensar aquesta esmena amb el mateix interès que vaig fer la primera intervenció, fa uns anys, en aquest Parlament, perquè si no puc aconseguir que la majoria voti aquesta esmena, almenys sí que confio poder introduir una preocupació en el Grup de la majoria i en el Consell Executiu, perquè es tracta de defensar unes promeses que no s'han complert, per part del Consell Executiu.

Defensem, en primer lloc, la Universitat Pompeu Fabra, estímem la nova Universitat i per això desitgem que compleixi els seus objectius. En la programació aprovada pel Govern deia que, en la primera fase, es preveia que tindria uns 4.000 alumnes; d'altra banda, l'ampliació de crèdit que es va fer el 1990, aquest any, de 1.500 milions, segons dedueixo d'una resposta del senyor Conseller d'Ensenyament a una pregunta per escrit, només cobreix la compra i habilitació del Fòrum Vergés i un local, un terreny annex. Cal fer una previsió per a nous edificis encara que no estiguin solucionats tots els aspectes legals. La Universitat Pompeu Fabra no pot ser com Peter Pan, que tenia molta imaginació però no volia créixer.

Defensem, també, el Baix Llobregat, sempre menystingut almenys en inversions universitàries. Hi ha la promesa de fer-hi una escola universitària i no n'hi ha cap referència en els Pressupostos. Com deia en un article el senyor Ignasi Riera: «allò que no existeix en els Pressupostos, no existeix de cap manera».

Finalment, defensem les inversions a Girona, Lleida i Tarragona-Reus perquè una llei del Parlament diu que en poc temps

es convertiran en universitats i cal fer aquest procés amb la suficiència i dignitat necessàries. Pensem que només Girona tenia presentades unes peticions de 5.000 milions de pessetes fins al 93 i no comprenia inversions, per a mi, tan necessàries com residències universitàries. Aquestes són les promeses. Ara bé, quina és, senyor Escudé, la realitat dels pressupostos que avui discutim? Bé, la realitat és que hi ha una disminució de les inversions; hi ha la xifra ridícula per a inversions universitàries en edificacions de 229 milions i, a més a més, desapareix una partida que l'any..., desapareix pràcticament, eh?, queda una petita quantitat, una partida de 450 milions que l'any passat hi havia per a inversions universitàries a la Direcció General d'Arquitectura i Equipaments.

Jo penso, senyor Escudé, que no em pot refusar aquesta esmena ni per motius polítics ni per motius tècnics. Per motius polítics, per exemple, estarà d'acord que aquestes inversions són necessàries; per motius tècnics, perquè altres vegades diu: bé, d'on surten els ingressos? quina partida podem disminuir? En aquest cas, senyor Escudé, l'article només diu que: «El Consell Executiu pot optar o per subvenció o transferència, per una banda, o bé per autoritzar uns crèdits». És problema seu, és problema del Consell Executiu fer-ho per subvenció o fer-ho per crèdits. Jo ja sé que els anys anteriors el nostre Grup també havia posat una part d'esmena en aquest article que criticava que s'acudís als crèdits, i ho criticàvem, precisament, perquè deïem, senyor Escudé: «vostès estan hipotecant el futur». Doncs, bé, aquest futur ja ha arribat. El present, senyor Escudé, de les inversions universitàries ja està hipotecat. Aquest any vostès gasten 2.500 milions per retorn de crèdits per a inversions ja fetes i no han sabut «prioritzar» i trobar una quantitat adequada per posar noves inversions universitàries quan, en canvi, vostès han destinat 1.500 milions de pessetes per a una ajuda totalment gratuïta, no obligatòria, graciosa, diguem, a l'escola privada. Per tant, no diguin que no tenen diners perquè poden acudir al crèdit i perquè han demostrat, donant 1.500 milions a l'escola privada en una cosa no necessària, d'ensenyament no bàsic ni obligatori, que les seves prioritats no són les inversions universitàries.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. El senyor Hortalà em sembla que ja va defensar l'esmena 168; per consegüent, el senyor Escudé pot fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Com bé ha recordat el senyor Magí Cadevall, aquesta és una esmena, no exactament amb aquest text però amb text similar, és exactament l'esmena que, any rere any, des que és membre que ens honora amb la seva presència entre nosaltres, el senyor Cadevall ha anat presentant pressupost darrere pressupost. El senyor Magí Cadevall, dintre del Grup Socialista, m'imagino, per la seva vinculació professional a l'àmbit universitari, s'erigeix una mica com el portaveu socialista en temes universitaris i que, normalment, es tradueixen en una filosofia, que és demanar més sempre del que s'hi posi. Perquè, per més que s'hi posi, per més satisfacció que es vulgui donar a les necessitats universitàries, el senyor Magí Cadevall sempre considera que és insuficient. I, doncs, políticament, trobo molt legítim que faci aquesta actuació.

Aleshores, any rere any, el senyor Magí Cadevall, les seves declarades o dites insuficiències de dotacions de les universi-

tats, les volia cobrir a través d'una major dotació i, aleshores, ens explicava diverses modalitats, discutíem la modalitat o proposava partides concretes. Aquest any no fa absolutament res d'això, i per això estic d'acord amb el senyor Magí Cadevall que no li puc posar ni pegues polítiques, perquè, la preocupació i l'interès per tots aquests temes universitaris, el Govern i el nostre Grup també els comparteix; no li puc posar cap problema tècnic, evidentment. Perquè si vostè indiqués una partida pressupostària o una modalitat de finançament jo la hi podria discutir. Però és que vostè no en proposa cap en absolut. Per tant, considero que és una declaració d'intencions polítiques, és plantejar aquest tema aquí a la Cambra però, pressupostàriament, és una butllofa d'aire; no té absolutament res, no el puc contradir absolutament en res perquè vostè considera que l'actual Pla quadriennal d'inversions, que és el que és, hi arribarà o no hi arribarà, i vostè diu, sense demostrar-ho, ens diu «és insuficient» i demana un complement. Però no hi ha enlloc que se'ns digui d'on han de sortir aquests diners. Per tant, és una objecció purament econòmica. Si vostè, en el futur, doncs, troba, abans que la trobi el Consell Executiu, la mecànica adient per subvenir a aquestes necessitats addicionals, doncs, aleshores, li donaríem la satisfacció que vostè mereix. Però, mentrestant, doncs, ha donat peu que vostè manifesti el malestar d'uns determinats sectors, d'unes determinades universitats —que comprenc i compartim—, però és tot el que podem fer en aquest debat perquè, hi insisteixo, no hi ha possibilitat de contradir el contingut.

Per tant, doncs, des del punt de vista pressupostari, estrictament pressupostari, nosaltres ens hem d'oposar a l'adopció d'aquesta esmena perquè, pressupostàriament, no té cap significat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Posem, doncs, a votació les esmenes 167 i 168, a l'article 19.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Es vota l'article 19, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 19 ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem a l'article 20, del qual només resten per defensar cinc esmenes del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Defensaré totes les esmenes de l'article 20, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: O sigui, la 170...

El Sr. PRESIDENT: 171, 172, 173 i 174.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Efectivament. Són esmenes a l'article 20, «Retribucions del personal en actiu». És una esmena que l'any passat, per primera vegada, nosaltres, el Grup Socialista va presentar, perquè fa referència a la segregació de les retribucions dels alts càrrecs de les retribucions dels funcionaris dependents del servei de la Generalitat.

El que volem amb aquestes esmenes és que el text de l'articulat de la Llei de Pressupost deixi, de forma explícita, ben clares quines són les retribucions dels alts càrrecs. Ja l'any passat la resposta de la majoria, de l'Illustre Portaveu del Grup de Convergència i Unió, era que això es trobava fàcilment tant en l'estat de despeses com en el catàleg de llocs de treball. I haig de dir que no és cert, aquesta resposta no és vàlida, no es troba a l'estat de despeses, hi ha unes retribucions globals, per tant, en cap cas, es podria deduir quines són les retribucions dels alts càrrecs, i en cap cas consta en el catàleg de llocs de treball que —com el senyor Escudé sap molt bé si s'ho ha mirat i s'ho mira amb molta intensitat— arriba només fins al grau trenta; és a dir, el de sots-director general. En cap cas, en el catàleg de llocs de treball, precisament perquè afecta només a funcionaris, es troben catalogades les funcions de director general, de comissariat o comissionat, de president de la Generalitat i de Govern.

Per tant, és una esmena que em sembla molt lògica que sigui admesa per la majoria, si, efectivament, hi consten les retribucions com hi consten; de cap de les maneres podria ser un inconvenient que de forma específica constés en el text articulat i tots els diputats de la Cambra i els ciutadans d'aquest país poguessin conèixer quina és la retribució explícita, concreta, no genèrica, dels alts càrrecs de la Generalitat.

Hi ha dues esmenes molt puntuals que he fet un esforç de transcripció; he tingut, doncs, la idea de mirar les seves esmenes, del Grup de Minoria Catalana al Pressupost de l'Estat; són esmenes molt interessants. Hi ha dues esmenes que m'han semblat que podrien ser perfectament compatibles amb el que pensem el Grup Socialista, i per tant, doncs, he tingut el detall de presentar-li dues esmenes de les seves: una és el complement familiar i una altra, les pagues extraordinàries. Vostès en el Pressupost de l'Estat presenten dues esmenes, dues esmenes molt simples, dient que s'incrementi el complement d'ajut familiar de 3.000 a 4.000 pessetes, és a dir, 1.000 pessetes; no veig per què no podem fer-ho aquí. Aquí tenim, estem discutint un pressupost, que és un pressupost absolutament autònom, és un pressupost molt ben quadrat i, per tant, segurament Catalunya seríem capdavaners si féssim aquesta modificació pressupostària que jo crec que és molt adient. Per tant els presento i ofereixo la seva pròpia esmena.

I, després, l'esmena de les pagues extraordinàries. Doncs també estem d'acord que les pagues extraordinàries es puguin cobrar en el complement específic, no només en els sous i els triennis; doncs també em sembla molt bé. Esmena presentada pel senyor Miquel Roca, defensada brillantment, i em sembla molt elemental que vostès comencin per casa i que apliquin als funcionaris de la casa aquest nou sistema de pagament de pagues extraordinàries.

Aquest és el sentit, senyor President, de les esmenes del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Garcia. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El senyor Garcia ens ha defensat un conjunt d'esmenes, que van de la número 170 a la 174. Jo crec que aquí el senyor Garcia, encara que potser no ho ha fet estructurat del tot, com ell acostuma a fer, però em sembla que podem diferenciar-hi dos blocs: esmenes que fan referència als càrrecs de certa consideració de la Generalitat de Catalunya, i aleshores una segona part, que el

senyor Lluís Garcia ens ha fet de missatger dels seus companys del Grup Socialista al Congrés dels Diputats, tornant-nos unes esmenes que els nostres companys del Grupo Catalán al Congreso de los Diputados —crec que aquest és el nom correcte— han presentat.

Bé, comencem per aquest últim perquè em sembla que és el més clar i net. El senyor Garcia ens diu: «Escolti, el senyor Roca ha presentat unes esmenes, i ens agraden tant que els les presentem a vostès.» Això, senyor Garcia, és molt correcte... No, no, no és un cop baix, és una pràctica política perfectament legítima. Ara, vostè sap, senyor Garcia, amb els coneixements profunds que té de legislació laboral, que el senyor Roca té tot el dret a defensar aquestes idees al Congrés dels Diputats perquè és allà on es fixa aquesta legislació.

Vostè sap que, ens agradi o no ens agradi, tota aquesta mecànica retributiva —o almenys en els criteris generals—, no tenim competències nosaltres per fixar-la. Com a administració pública hem d'anar a resultes del que digui l'Estat i, per tant, no té cap sentit que aquestes esmenes vostès les plantegin aquí com no sigui una broma amable entre els nostres dos grups, tenint en compte el que els nostres dos grups bessons i paral·lels fan a Madrid, perquè aquí aquest tema no s'ha de discutir. El que sí, per això, que concretament al que fa referència al mínim del complement familiar, mentre en l'altre tema «pagues extres» no em consta —potser també, però no em consta—, aquí sí que em consta una oposició rotunda del Grup Socialista a Madrid. Per tant, aleshores, sí que això gairebé forma part d'un esperit evangèlic, que la teva mà dreta no sàpiga el que fa la mà esquerra. Vostè aquí ens ve a plantejar: «Escolti, siguem bons xicots. Catalunya hem de ser capdavaners. No tenim competències, però fem-ho igualment». Els diners aquests no sabem d'on sortiran —vostè no ens ho diu—, però la seva mà esquerra en el Congrés dels Diputats ja ens està dient que no hi haurà cap increment i que, per tant, serà una retribució..., a part d'inconstitucional —em permetria de dir—, és que no tindrà cap base econòmica si la materialitzem.

Bé, anant a qüestions més serioses, el senyor Lluís Garcia ens ha parlat del tema de la retribució dels alts càrrecs, i és cert —diu ell— que és un tema que any darrere any surt aquí en el pressupost. El que no és cert és el que ell ens diu —o almenys jo no ho estimo així, no voldria entrar en contradiccions: almenys jo no ho estimo així— quan diu que enlloc del pressupost se'n parla, perquè el seu Grup parlamentari, no el paral·lel a Madrid, sinó en aquesta Cambra, en Comissió, quan van defensar l'esmena 173, que aleshores era la 175, quan hi havia les retribucions dels alts càrrecs hi posava uns interrogants, i quan la Mesa va dir: «Escolti, no podem posar interrogants», els seus companys van dir: «Allà on diu interrogant ha de dir la quantitat prevista en el pressupost», i es va considerar una esmena tècnica. Per tant, almenys els seus companys sí que consideraven que en el pressupost hi és.

Jo el que li dic sempre que és en el pressupost és el conseller, perquè, és clar, els alts càrrecs, òbviament, apareixen, com vostè diu, de manera global. Si en un departament, doncs, hi ha tres alts càrrecs, evidentment, les retribucions són els tres alts càrrecs junts i no diferenciats un per un, això és obvi. Ara, allà on sí que és detallat, i sempre li ho dic, i és la plana número 2 i següents, és a l'annex de retribucions, i allà no graus i complements, que tot això ve després, sinó a les planes 2, 3, 4 i 5 —em

sembla— hi ha les retribucions dels consellers de la Generalitat, els diversos conceptes que l'integren, com també dels alts càrrecs.

En tot cas hi és, hi és exactament igual que de tota la resta de personal al servei de l'Administració. Aleshores, el que nosaltres no entenem és que vostès, a través de l'esmena 171, vulguin eliminar la lletra a) de l'article 3, segregant, discriminant aquest personal, per molt important que sigui, però personal al servei de la Generalitat, del caràcter que tenen tots els altres.

Jo comprenc que hi pot haver un punt de demagògia en això, però també podríem seguir amb aquest punt de demagògia i dir: «Doncs, escolti, aleshores per què nosaltres, senyores i senyors diputats, establim una retribució no ja en annex, com és aquest cas, sinó en sessió secreta?» Aleshores, posats a fer transparència i transparència total davant l'opinió pública de les retribucions de tots els alts càrrecs, comencem nosaltres per donar l'exemple.

En tot cas, doncs, en definitiva, nosaltres veiem una equiparació de tracte a l'alt personal de la Generalitat com al que no té aquesta consideració legal: tots ells apareixen reflectits en les partides de pressupost, tots ells apareixen individualment, categoria per categoria, càrrec per càrrec, en l'annex de retribucions, annex que com sap bé vostè forma part, juntament amb vint-i-quatre documents més, de la documentació d'aquest pressupost i, per tant, no veiem la necessitat d'especificar en un article —i concretament en un article 20 bis— aquestes retribucions, que segueixen exactament el mateix tràmit que els altres, que tenen exactament el mateix increment que els altres, el 6,26%, com tenen la resta de funcionaris i personal al servei de la Generalitat i, en definitiva, per aquests motius, senyor President, ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a debatre l'article 21, que només té una esmena, la 175, que decau.

Passem a l'article 22. La 176 també decau. La 177, de l'Agrupació del CDS. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena d'addició a la part final de la lletra a) d'aquest article 22, que parla del complement de productivitat.

El complement de productivitat és un dels components l'aplicació del qual preveu la Llei de la Funció Pública de Catalunya, amb la finalitat de retribuir el rendiment especial, l'activitat i la dedicació extraordinària, l'interès o la iniciativa dels funcionaris en l'exercici de la seva tasca.

De fet, senyor President, no es compleix en l'atribució de l'esmentat complement ni el text ni l'esperit de la Llei que ho regula, de forma... (*remor de veus*), de forma —deia—, senyor President, que la seva aplicació ha derivat en la introducció d'un nou concepte retributiu moltes vegades de caràcter fix, que no contempla ni tan sols mínimament els criteris que van presidir la seva implantació.

El que volem amb aquesta esmena és recuperar l'esperit que va inspirar el legislador, que no és altre que motivar, encara que sigui mínimament, els funcionaris que destaquin en la seva feina. Es tracta de dignificar l'exercici de la funció pública i d'incentivar-la i creiem que una manera de fer-ho és afegir l'obligatorietat de publicar en els centres de treball no només la

relació dels complements de productivitat a atorgar, sinó també els criteris aplicats per a la seva distribució.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup d'Iniciativa té dues esmenes, la 179 i la 180. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President, i també defensaria conjuntament amb aquestes dues la 188 i la 289.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SAURA: Com el senyor Latorre ha dit, l'article 22 parla del complement de productivitat i les esmenes del nostre Grup van en la direcció que aquest complement de productivitat no sigui fixat per cada departament, sinó que el Departament de Governació fixi els criteris prèvia negociació amb les centrals sindicals.

En aquest mateix sentit va l'esmena 188 del nostre Grup, en relació amb el fet que per fer el catàleg de llocs de treball també sigui necessària una consulta a les organitzacions sindicals, i l'esmena 289 on el nostre Grup demana que el personal interí de la Generalitat percebi durant el 1991 el 95% de les retribucions bàsiques i el 100% de les retribucions complementàries.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. (*Remor de veus.*) Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Faré un torn en contra conjunt perquè el Grup d'Iniciativa per Catalunya, potser amb major riquesa d'esmenes però, en definitiva, el sentit de les esmenes entenc jo que és el mateix que ha defensat el senyor Latorre.

En definitiva, nosaltres entenem que les organitzacions sindicals participen en aquestes activitats i en qualsevol altra activitat de l'Administració pública en funció de la legislació i en funció dels acords a què arribin, aquests sindicats o aquestes organitzacions representatives del personal de la Generalitat, que arribin amb l'Administració pública. Aleshores, l'últim acord vigent en aquests moments és de data 3 d'abril d'enguany; allà dóna uns criteris, dóna unes facultats, dóna unes possibilitats d'actuació dels representants del personal i a això ens hem de contreure; aquest és el pacte. El que no tindria sentit és que, a més a més de negociar l'Administració de la Generalitat amb els seus representants legítims del personal, després del pacte es volgués per via parlamentària modificar en un sentit o en un altre aquest pacte. Entendríem que això, doncs, no és correcte.

Per altra banda, vostès saben que hi ha una Llei, la Llei del 19 de juliol d'enguany, la Llei número 7 de l'any 90, que regula la negociació col·lectiva i la participació en la determinació de les condicions de treball dels empleats públics i estableix quines són aquelles matèries que són objecte de negociació, com també el camí per fer-ho, i, per tant, doncs, nosaltres entenem que complint curosament tots aquells acords a què s'arribi lliurement negociant amb els representants del personal i, en tot cas, sotmetent-se sempre a allò que determina la Llei suara vigent i suara publicada, doncs, entenem que és suficient i, per tant, no es poden seguir dos camins de negociació, primer a nivell sindical i després a nivell parlamentari o a la inversa.

Entenem que són forces socials diverses i que, per tant, bàsicament aquesta és una matèria que s'ha de negociar i s'ha d'arribar a un acord, si és possible, amb els representants del personal. Aquests acords s'han fet i la Generalitat, l'Adminis-

tració de la Generalitat, compleix curosament aquests compromisos, compromisos que són els recollits en aquest article pel que fa referència al complement de productivitat; són els que estan recollits en aquest article número 22, i per això ens oposarem a la variació d'aquests pactes i d'aquesta normativa legal.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Procedirem ara a votar un bloc d'articles... (*L'H. Sr. Hortalà demana per parlar.*)

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, si m'ho permet, per una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui.

El Sr. HORTALÀ: Voldria recordar-li que les esmenes que figuren amb el nom de Grup Mixt i, entre parèntesis PCC, van estar ahir globalment defensades pel Diputat Celestino Sánchez i, en conseqüència, no decauen, sinó que es voten.

El Sr. PRESIDENT: Es voten. Molt bé. El que passa és que n'hi ha algunes que és Grup Mixt sense cognom.

El Sr. HORTALÀ: Deu ser un error dels serveis de transcripció. En tots els casos corresponen, si no porten cognom, al Partit dels Comunistes de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. HORTALÀ: A vostè.

El Sr. PRESIDENT: Esmenes a l'article 20. Es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 6 vots a favor, 55 en contra i 19 abstencions.

A continuació, es vota l'article 20 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 20 ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

A continuació es vota l'única esmena existent a l'article 21, del PCC.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per zero vots a favor, 55 en contra i 25 abstencions.

A continuació, es vota l'article 21 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

A continuació es voten les esmenes a l'article 22, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes a l'article 22 han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 55 en contra i 19 abstencions.

A continuació, es vota l'article 22 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 22 ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A continuació es voten les esmenes a l'article 23, que ja han estat defensades.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per cap vot a favor, 56 en contra i 27 abstencions.

A continuació, es vota l'article 23 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 23 ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem ara al debat de l'article 24. El Grup Popular té l'esmena 184; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto; també té la 186 en aquest article.

El Sr. CURTO: Efectivament, senyor President, defensarem conjuntament les dues esmenes.

L'apartat primer de l'article estableix que si l'aplicació i la creació de plantilles se deriva de noves inversions, l'increment —diu— ha de ser finançat amb minoració de despesa corrent o amb minoració de crèdit d'inversions. En tot cas, manifestar —i segur que en això podem coincidir amb lo senyor Escudé— que la despesa pública mai és prudent desviar-la de la inversió. No dic que ho facin malament, sinó dic que mai és prudent desviar-la de la inversió i sí d'altres dotacions per a la major inversió que significa la creació de plantilles. I no m'agradaria...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Curto, esperi que es dissolgui pacíficament allà una agrupació de...

Segueixi.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. I dic, senyor Escudé, que no m'agradaria que interpretés malament això que jo li dic, que vostès no ho fan malament, perquè est és un criteri universal en què podríem coincidir. I quant a l'esmena de modificació de l'apartat segon, que diu «intentem introduir entre», en lloc de «amb prioritat», és perquè queda indeterminat lo valor i el significat de «amb prioritat», no sabem les condicions que han de concórrer per a la seva aplicació i tampoc sabem quan i qui fixarà est criteri d'«amb prioritat».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. L'Agrupació del CDS té l'esmena 185; per defensar-la, té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, la donem per defensada perquè les nostres argumentacions i la mateixa esmena són coincidents amb el text de l'esmena i l'argumentació que tan magníficament acaba d'expressar l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies; és dona per defensada. Torn en contra? Senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquestes esmenes del Grup Popular són esmenes també de les tradicionals; cada any en les han presentades i recordo que el senyor Curto, més o menys, ha utilitzat sempre la mateixa argumentació. Jo el que voldria dir, senyores i senyors diputats, que si vostès repassen el contingut de l'article 24 dona la possibilitat d'alternativa. Diu: «Si l'ampliació i la creació de plantilles de reestructuració

d'entitats orgàniques deriven de l'entrada en funcionament de noves inversions» —per tant, només en aquest cas—, «l'increment de la despesa resultant ha d'ésser finançat o bé amb la minoració de crèdits per operacions corrents» —a la qual cosa no hi ha objecció de ningú—, «o bé dels crèdits per a inversió del Departament o entitat que el proposa».

Aleshores nosaltres entenem que és adequada aquesta alternativa perquè, si bé en principi apareix com a primera figura la minoració de crèdits per a operacions corrents —i que és la lògica que apliqui tota administració conscient—, hi ha d'haver la porta oberta, en el cas que aquesta minoració no sigui possible o sigui insuficient, també a la possibilitat de la minoració d'inversions perquè, en definitiva —com he llegit en començar—, aquesta ampliació de plantilles és conseqüència, precisament, de l'entrada en vigor de noves inversions i, per tant, hi ha una coherència, que en el cas que sigui així necessari, es financi, precisament, amb càrrec a altres inversions per posar en marxa aquestes primeres inversions, perquè no tindria sentit fer moltes inversions que després no es poguessin posar en marxa, cap d'elles, per motius de manca de personal adscrit a aquesta inversió realitzada. Això no és una novetat, és una concreció, però aquesta possibilitat ja apareix reflectida en la lletra e) de l'article 42 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Pel que fa referència a l'esmena 185, de l'Agrupació del CDS, com que el senyor Latorre ja ha dit que és la mateixa argumentació, doncs, val també la mateixa rèplica. I, finalment, pel que fa referència a l'esmena 186, aquesta és una esmena, també, com deia, que cada any discutim. Hi ha anys que el senyor Curto, després de l'explicació, la manté i hi ha anys que l'ha retirada. Bé, jo no sé aquest any què farà el senyor Curto, però, en definitiva, a nosaltres ens sembla elemental que no es pot admetre aquesta esmena perquè el que especifica, o que vol especificar, és que aquesta preferència, que ha de tenir el personal sense subsidi d'atur, diu..., no diu el que diu el text del Projecte de Llei, sinó que diu: «mitjançant, entre els treballadors sense subsidi d'atur». Vol dir que no és una preferència, sinó que és una limitació exclusiva als treballadors sense subsidi d'atur; no hi ha possibilitat de contractar altre personal que no sigui aquest, sense subsidi d'atur. I aleshores, resulta —i sempre expliquem— que hi ha tota una sèrie de categories laborals que, per raó de les seves escassetes, no hi ha personal disponible. I aleshores es podrien produir —i es produeixen, la realitat ho demostra— buits de contractació que a obres d'inversió determinades els mancarien una sèrie d'especialistes en el cas que només entre treballadors sense atur s'haguessin de contractar. Com que aquí, el que estableix el Projecte de Llei —hi insisteixo— és una prioritat, perquè diu específicament: «S'ha fer mitjançant les oficines d'ocupació» —o sigui, sempre hi intervenen— «amb prioritat per als treballadors sense subsidi d'atur», entenem que almenys la filosofia del que pretén el Grup Popular, i que nosaltres compartim i suposo que la resta de la Cambra, es compleix perfectament i, per tant, no hi ha possibilitat que hi hagi vacants sense ocupar a conseqüència del text i, en canvi, sí a conseqüència de l'esmena.

Per aquest motiu també ens oposarem a aquesta esmena i en allò que sigui necessari també a l'esmena 187, del Partit dels Comunistes de Catalunya, que ahir ja vaig explicar per què no podíem admetre, per raons legals, que el personal temporal o eventual al servei de la Generalitat passés a ser fix.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a votar les esmenes a l'article 24; vol votació separada? Digui.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President; la 183, per separat, i en el cas que acumulés la 187, també per separat, malgrat que la 183 i 187 podrien anar juntes per al nostre cas.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, les votarem conjuntament; en primer lloc aquestes dues.

183 i 187, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per cap vot a favor, 49 en contra i 27 abstencions.

Es vota a continuació la resta d'esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 24, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 24 ha quedat aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 25, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 25 ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

A continuació es vota l'esmena a l'article 26, que ja ha estat defensada pel Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Sí, el senyor...

El Sr. CARNICER: Senyor President, la del 26 va sola.

El Sr. PRESIDENT: Exacte; de manera que votem l'esmena aquesta a l'article 26.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'article 26 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 26 ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem a l'article 27: hi ha l'esmena número 190, del Grup Popular; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. A veure si, per una vegada, ens poden aclarir, fins i tot m'atreveixo a dir si ens poden aclarir amb paraules ben clares que les entengui tothom, quina finalitat..., i est també és un any més que preguntem això. El que passa, senyor Escudé, és que li volia dir una cosa: tots

los anys los grups presentem les mateixes esmenes, és evident. Tots los anys lo Govern presenta el mateix text articulat, tots los anys, exactament tots los anys; canvien les quantitats, és clar! Si vostès presenten un text articulat nou, nosaltres presentarem esmenes noves.

Bé, m'atreveixo a dir que, amb valentia parlamentària, si ens poden explicar quina finalitat té l'apartat tercer d'est article 27, que diu que els consellers de la Generalitat que deixin el càrrec durant l'any 1991 rebran una pensió i la deixaran de percebre en lo moment que obtinguin una altra retribució amb càrrec a fons públics. I nosaltres volem anticipar, tant lo Grup Popular com est Diputat, que estem absolutament d'acord que una persona que hagi estat membre del Consell Executiu, que deixa el càrrec de conseller sigui compensat per un temps determinat de fins a divuit mesos, fins a vint, o fins a vint-i-dos —ens és igual— per dificultats d'incorporació o bé per una possible inactivitat posterior, tenint en compte el càrrec que ha tingut a la Generalitat. Amb lo que no estem d'acord és amb l'última part, que per això la tractem i demanem suprimir, per dues raons fonamentals.

En primer lloc, si est article té com a finalitat no deixar en situació de precarietat algú que ha estat conseller del Govern de la Generalitat de Catalunya, sobra, des de qualsevol punt de vista, la referència amb càrrec a fons públics, si és que té aquesta finalitat. En segon terme, si la finalitat d'est apartat és reconèixer en pessetes la responsabilitat i allò que en diem «*de los servicios prestados*», hi estem en desacord però reconeixem la coherència d'esta redacció. I si això fos així, analitzin un any més, cas per cas, la situació d'algun ex-diputat d'est Parlament que lamentablement no ha pogut accedir a esta situació de privilegi per lo vist no comuna entre els càrrecs de la Generalitat de Catalunya. I, a més, vull afegir, i sobretot que no se li creuin els cables, senyor Escudé, en el bon sentit de la paraula, a l'hora de respondre'm: no m'agradaria que ningú des del carrer pogués arribar a pensar en virtut d'est article que els ex-consellers de la Generalitat «xupen» *del bote*, i molt menys m'agradaria que pensessin que en est Parlament tots som corresponsables d'esta opinió que en virtut d'est article podria sortir al carrer.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa té l'esmena 192; senyor Saura, té la paraula per defensar-la.

El Sr. SAURA: Sí, en el mateix sentit que el senyor Curto deia, el nostre Grup també està totalment d'acord amb la necessitat que un conseller que deixa el càrrec no pot quedar «precarri», i en aquest sentit ens sembla correcte que es garanteixi en un determinat període el cobrament d'una pensió. Amb el que no estem d'acord, com està passant en aquests moments, és que ex-consellers de la Generalitat —o ha passat fins fa molt poc— tinguin un càrrec privat amb un sou important i al mateix temps cobrin una pensió important d'aquest Parlament. Això no pot ser; és a dir, pràcticament tots els grups cada any estem repetint el mateix i creiem que possiblement aquest any el Grup de la majoria no ens acceptarà un any més les nostres esmenes, però fóra convenient per a tothom, i en primer lloc per a la majoria i per al Govern, que el proper any hi hagués algun tipus de rectificació, que hi hagués coincidència en l'aspecte important, però que no donés lloc a determinades discrecionalitats o arbitriats amb els fons públics.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'Agrupació parlamentària del CDS té l'esmena 193; senyor Latorre, té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, és la mateixa esmena; són pràcticament les mateixes argumentacions dels il·lustres senyors Curto i Saura, i jo crec que enguany també el Govern de la Generalitat i el Grup que li dona suport, doncs, tenen una magnífica oportunitat de donar una lliçó, aquesta vegada sí, d'exemplaritat. I la millor manera de fer-ho seria acceptant aquestes esmenes d'aquests grups parlamentaris.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquest tema és un tema que si, em sembla, fa dotze anys que participo en la tramitació del debat de pressupostos, primer sota l'alt patrocini del meu company, l'Honorable senyor Antoni Subirà, i després, una mica més autònomament, jo diria que és un tema que ha sortit any rere any, i sempre, sempre, en els mateixos termes, i sempre hem donat la mateixa explicació, que és l'explicació lògica, correcta i objectiva. Per tant, sense cap creuament de cables, senyor Curto, no veig per què ara hagi de fer un exercici, com demanava vostè, de valentia parlamentària, si sóc capaç de donar explicacions.

L'explicació fonamental és clara i neta, és la que hem donat sempre: que les característiques dels ingressos públics i dels privats són molt diferents. Els ingressos públics, en principi, són fixos i els privats, no. Aleshores, un honorable conseller que acabi la seva missió com a conseller del Govern de la Generalitat, i que retorni a la funció pública sap exactament la quantia que té de retribució, que és fixa i que és la mateixa que tenia abans amb els increments que hauran tingut els seus companys i que torna a estar en la plenitud del seu exercici professional.

En canvi, un conseller que hagi acabat el seu mandat i que retorni no al sector públic, sinó al sector privat, la immensa majoria de les activitats usals al nostre país comporten un esforç creixent i mai constant quant a retribucions. Pensem en un gabinet d'un professional, en una botiga, un negoci..., el que sigui, no hi ha uns ingressos. Jo, jo, que m'honoro de ser amic de molts, de la majoria, de molts, almenys, dels ex-consellers, he conegut casos ben clars i nets de consellers que en retornar a la seva activitat han tingut dificultats, no divuit mesos, no, anys a retornar als ingressos habituals que tenien abans de ser conseller, perquè normalment hi accedeixen persones d'una qualificació professional elevada, com és lògic en aquests càrrecs importants, i que aleshores un despatx professional o una activitat d'aquest tipus no es recupera en cinc minuts, perquè el que importa no és la feina, sinó la persona i, per tant, el senyor que ha deixat el seu gabinet, el seu despatx, el seu grup assessor, no l'esperen els clients, sinó que se'ls ha de tornar a guanyar a pols.

Aquesta és la finalitat clara, neta i transparent, i no hi ha cap problema. Jo ara els podria afegir altres arguments d'ordre més tècnic, que també hem dit altres vegades, de dir: a la Llei de Pressupostos es regulen fons públics, no els privats; la Llei de Pressupostos no crea —ni crec que podria crear— incompatibilitats de retribucions amb ingressos privats. Però, bé, en definiti-

va, aquesta és la clara, la clara situació i explicació d'un fet real i, per això, una vegada més, doncs, nosaltres amb tota tranquil·litat donarem suport a aquest apartat 3 de l'article 27, sobre pensions.

El senyor Saura ens explicava la possibilitat que un dia canviéssim. Bé, si un dia els grups de l'oposició per comptes de proposar la supressió d'aquesta cosa clara, neta i natural, ens proposessin algun element que nosaltres veiéssim positiu, que potencialment hi podria haver algun ex-conseller que fes mal ús d'aquesta atribució, nosaltres, respectant aquest principi que he explicat, no tindríem cap inconvenient a sumar-nos-hi. Però com que ara per ara l'únic que ofereixen és la supressió d'aquesta circumstància, doncs, òbviament, un any més nosaltres ens hi oposarem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a votar aquestes esmenes a l'article 27.

El Sr. CARNICER: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí...

El Sr. CARNICER: L'esmena número 189, per separat.

El Sr. PRESIDENT: Per separat. Doncs, votem la 189.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 52 en contra i 29 abstencions.

A continuació, es voten la resta d'esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'article 27, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 27 ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem al capítol quart, article 28. L'Agrupació del CDS té dues esmenes pendents de defensar, la 194 i la 195; senyor Latorre, té la paraula.

El Sr. LATORRE: Efectivament, senyor President. La primera d'aquestes dues esmenes és de supressió, també ho és l'altra; la primera de la lletra c) i la segona de la lletra f) de l'apartat 1 d'aquest article 28, que parla de la regulació de la prestació d'aval per part de l'Administració de la Generalitat, d'uns avals que tenien un «muntant» previst en el Projecte de Llei de 21.400 milions de pessetes i que unes esmenes del mateix Grup de la majoria farà pujar a 25.000 milions de pessetes. D'aquests, 2.715 milions de pessetes es preveuen per a la concessió del túnel del Cadí, òbviament no pas per finançar la seva construcció, sinó, creiem, per refinançar les pèrdues de la seva explotació. I, d'altra banda, 3.400 milions de pessetes s'avalaran a AUTEMA, concessionària d'aquesta magnífica i modèlica autopista Terrassa-Manresa, la qual vostès no en varen tenir prou, senyors del Govern, d'adjudicar directament i sense cap tipus de concurs l'ampliació de la concessió d'aquesta autopista, ja dic, Terrassa-Manresa, per fer l'autopista de

peatge Terrassa-Rubí, sinó que, a més a més, ara pretenen avalar els crèdits necessaris per a la seva construcció.

Creiem, senyor President, que l'atorgament d'aquests avals no és «de rebut» i per això demanem la seva supressió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. La 198, també l'ha defensada?

El Sr. LATORRE: Sí, sí, ja ho he dit, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, a continuació té la paraula pel Grup Popular el senyor Curto, per defensar la 197.

El Sr. CURTO: I la 202 i la 205, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 202, 205.

El Sr. CURTO: Totes les de l'article 28.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CURTO: Los avals, diu l'apartat segon, senyores i senyors diputats, han de ser autoritzats pel Consell Executiu —diu— a proposta del conseller i signats pel mateix conseller o per l'autoritat en qui ell delegui expressament. I a partir d'aquí sembla coherent, des de la nostra opinió, que si algú té autoritat per delegar la firma, sigui el mateix Consell Executiu i no el conseller corresponent. Es tracta, en definitiva, d'un principi d'autoritat que nosaltres volem reconèixer al Consell Executiu en lo sentit de no subdelegar la firma, i es tracta, també, d'un acte de procediment i de forma. I vull afegir que, després de l'èxit que significa la xifra superior als 1.000 milions de pessetes a les costelles..., en concepte d'avals que ja ens cobraran, val la pena que fins i tot en la forma també s'actui amb rigor.

En relació amb l'esmena 202, una vegada més la Llei de Pressupostos modifica —no diem «vulnera»—, modifica la llei que regula l'Institut Català de Finances. Nosaltres entenem que el límit del 2% que preveu l'apartat 4 de l'article 11 de la Llei de l'Institut Català, el 2%, diem, és més que suficient com per garantir les operacions, perquè, si bé és cert que en lo 2 o en lo 5, lo límit autoritzat sempre serà de 1.000 milions de pessetes, no és menys cert que en xifres absolutes lo 2% equival a 20 milions de pessetes i el 5% equival a 50 milions de pessetes.

I, per una altra part, ningú podrà negar que els més elementals principis del tractament del risc aconsellen diversificar les operacions, ja siguin operacions de crèdit pur, ja siguin operacions de garantia, operacions de valor. Per estos motius, proposem no modificar lo 2% que preveu la Llei 2/85, de l'Institut Català de Finances.

I per últim, l'esmena 205 intenta que, de totes les operacions referides a l'apartat quart i cinquè sobre la quantia dels avals, lo Parlament en tingui coneixement. Se tracta de raons d'informació i raons de control, tenint en compte que estem parlant de 24.300 milions de pessetes, però és que, a més, existeix una raó de forma, de fons, de procediment i fins i tot de conducta política, i també de conducta professional, que aconsella lo control més rigorós per part del Parlament de Catalunya.

Contra totes les normes establertes en la concessió de crèdits, d'avals i de garanties, l'apartat 6 d'est article assenyala que el Departament d'Economia i Finances ha d'inspeccionar les operacions finançades amb crèdits avalats per la Generalitat per comprovar-ne l'aplicació, la rendibilitat per tal d'instrumentar, si escau, les mesures correctores que siguin pertinents. És a dir, la voluntat d'est Govern, que subvenciona, presta, avala i, en definitiva, administra diners que no són d'ell, en lloc d'actuar amb prudència i amb previsió, inspeccionant i estu-

diant les inversions quant a l'aplicació i la rendibilitat, sobretot abans de concedir l'aval, tal com actuen les entitats de crèdit amb uns mínims d'organització i de criteris, est Govern primer presta l'aval, després estudia si l'aplicació és correcta i, per últim, si el negoci no funciona, aplica les mesures pertinents. Per això nos ha passat lo que nos ha passat amb los avals incobrables.

Jo em pregunto si, amb diners propis dels responsables, actuarien amb lo mateix vigor i amb la mateixa alegria.

Per estes raons, proposem l'esmena d'addició, que, com a mal menor, diu que «de les operacions d'avals que es realitzin com a conseqüència de les autoritzades en els apartats quart i cinquè d'est article, se'n donarà compte al Parlament.» I vull afegir que a tots nos agradaria escoltar, per part del portaveu de Convergència i Unió, de quines implicacions polítiques o implicacions administratives o tècniques se pot derivar lo fet que el Parlament tingui coneixement dels avals que presta la Generalitat.

I, per últim, com és que vostès neguen sistemàticament lo control institucional d'estes operacions financeres, fins a l'extrem que vam dir que probablement haurem d'acudir a les dependències de la Conselleria d'Economia i Finances per demostrar a est Parlament que els avals fallits estaven, evidentment, mal documentats, com ja vam anunciar en la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'article 199..., l'esmena 199.

El Sr. SAURA: Sí, la retirem, juntament amb la 242, la 245, la 246 i la 290.

El Sr. PRESIDENT: 42, quaranta...

El Sr. SAURA: 45, 46 i 90.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, moltes gràcies. El Grup Socialista té l'esmena 201. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Riera, Santiago.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Justament; gràcies, senyor President. Molt breument, hem arribat a la política d'avals del Govern de Convergència i Unió.

Aquesta també és una esmena clàssica que l'he anada predicant, si se'm permet l'expressió, any rere any, aquí al Parlament, per intentar condicionar, si més no condicionar la política de vostès pel que fa referència als avals a empreses privades. Hem intentat de condicionar, amb propostes de modificació d'aquest article...; de fet, no hem tingut mai èxit en aquesta pretensió, i hem hagut de contemplar, any rere any, com malauradament anàvem tenint raó, i els avals fallits d'empreses privades de la Generalitat avui ja quasi són 3.000 milions de pessetes.

Aleshores, presentem un any més unes esmenes que no determinen cap increment de recursos, que és el que preocupa —semblava, en començar aquest debat— el senyor Escudé, ni tampoc pretenen cap mena de decrement de recursos a cap partida. És una esmena estrictament política, que penso que el bon sentit hauria de fer que les senyores i els senyors diputats arribessin a aprovar.

Però com que em temo molt que aquesta esmena no serà acollida pel Grup de la majoria, defensaré conjuntament, si m'ho permet el senyor President, les esmenes, també, 255 i 256, perquè, d'una forma o altra, a veure si toco el cor del sen-

yor Escudé, i almenys les altres dues, si més no, em fossin aprovades, ja que ja dic que em sembla que aquesta no la consideraran.

En qualsevol cas, les defensaré totes tres d'una forma precisa.

En primer lloc, l'esmena 201 que ara estem tractant, a l'article 28, fa referència al punt 4, en el qual autoritzem, un cop més, l'Institut Català de Finances a prestar avals, i el que pretenem és que això es faci prèvia consulta amb les associacions empresarials i sindicals més representatives quan es tracti d'avaluar operacions creditícies d'empreses privades i industrials. Penso que el tema és molt clar; es tracta d'un petit sedàs pel qual voldríem que passessin aquests avals, i encara més quan estem en uns moments —i ho deia aquest dia el senyor Macià Alavedra en el debat Catalunya-Mercat Comú— que aviat difícilment podrem subvencionar o donar ajudes a empreses, a causa de les condicions que imposa la Comunitat, i, per tant, hauríem d'ajustar molt tot allò que en els dos anys que ens queden fem a favor de les empreses privades, per tal que aquests avals o d'altres operacions de crèdit o subvencions anessin a parar a qui més li fa falta i no a qui més accés té al Govern de Convergència i Unió.

Per tant, em penso que aquest és un dels temes importants que hauríem de valorar, i voldríem que la majoria del Parlament considerés aquesta esmena, que pretén condicionar, doncs, la concessió d'aquests avals. Això pel que fa a l'esmena 201.

He dit també que defensaria les esmenes 255 i 256, que són dues noves disposicions addicionals, perquè atenen, doncs, que difícilment aquesta esmena «colarà», per dir-ho així, almenys aquestes dues no pretenen altra cosa que, simplement, intentar, «mandatar», en tot cas, el Govern perquè l'ampliació de les partides destinades a menyscapes d'operacions derivades de crèdit o d'aval fetes per l'Institut Català de Finances, abans de poder aplicar aquesta ampliació de partida, hi hagi, en el Parlament o en la Comissió d'Economia corresponent o en la Comissió que volguessin vostès —aquí no ens hauríem pas, en fi, d'enfadar; penso que podríem arribar a un acord—, que es presenti un informe de per què demanem l'ampliació d'aquella partida: què ha passat, quines empreses són les que han anat malament...; en tot cas, per conèixer-ho. Penso que això és una qüestió que no reclama gran cosa, simplement un control parlamentari, una informació parlamentària que vostès podrien acollir perfectament.

El mateix és la 256. Així mateix, tota aquella partida que està destinada a subvenir a l'impagament d'obligacions, diguéssim, per dir-ho així, derivades d'operacions de crèdit avalades per la Generalitat, també abans de poder-ho ampliar, haguessin de presentar també informe a la Comissió corresponent per tal de prendre'n nota.

Jo dic que aquestes dues són dues propostes també molt enraonades, si em permet l'expressió, que penso que el Grup de la majoria podria perfectament assumir, perquè no passaria gran cosa més que un major control parlamentari, que estic segur que condicionaria molt positivament la política del Govern de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Santiago Riera. Ara, resten només les esmenes del Grup Mixt, sector Esquerra Catalana: el senyor Hortalà té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En té tres, eh? 203, 204 i...

El Sr. HORTALÀ: Sí, efectivament, perquè la número 200 ja ha estat defensada.

L'esmena 203. Literalment, diu així —es tracta d'una ampliació o d'una addició—: «per operacions de crèdit que realitzin empreses industrials, comercials i de transports i de serveis en general destinades al finançament d'aquelles inversions que tinguin per objecte la retolació interna i externa en llengua catalana i la normalització lingüística dels tràmits, procediments, advertiments, etiquetatges i denominacions de les activitats respectives. El nivell de solvència a garantir per cada una de les empreses que realitzin aquestes operacions de crèdit en cap cas serà superior a la diferència entre la inversió necessària per a aquesta finalitat i el volum d'ajuts o subvencions que en cada cas puguin percebre també per a l'acompliment d'aquestes finalitats de retolació i normalització lingüística. L'import màxim acumulat per aquestes operacions de crèdit durant l'exercici pressupostari en curs no podrà excedir els 250 milions de pessetes.»

Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, amb aquesta esmena el que es pretenia era una cosa que ens sembla —i en formular-la també ens semblava— d'una lògica i d'una actualitat molt evident. No vull pas recordar aquí, en la seva literalitat, les paraules del President de la Generalitat quan, en el discurs relatiu al debat de política general d'enguany, pel que fa a la normalització lingüística i a l'esforç addicional que, després de deu anys, convé de fer en tots els terrenys per anar introduint aquells signes d'identitat cultural i lingüística que defineixen el nostre poble.

Doncs bé, sorprenentment, en el Pressupost, deixant de banda les actuacions específiques del Departament de Cultura, en el Pressupost genèricament, i des d'allà on hi ha la coordinació interdepartamental, que és justament el Departament de Presidència, no hi ha cap menció ni implícita ni explícita que intenti donar sortida, una sortida satisfactòria, al problema de la retolació en català. Un problema que cada dia és més evident a les indústries, a l'interior i a l'exterior, als comerços i, particularment, d'un temps ençà, a les empreses de transport.

Per tant, nosaltres, potser d'una manera agosarada, des de la discreció quantitativa que ens caracteritza —no la qualitativa, evidentment—, varem intentar proposar al Govern d'endegar una campanya en aquest sentit, i la campanya consistia en tres eixos bàsics: per un costat, uns fons de propaganda i publicitat, a què tan afeccionats són des del Departament de Presidència, perquè la Direcció General d'Afers Interdepartamentals pogués intentar, doncs, difondre la necessitat d'aquesta retolació. També dins del Departament de Presidència, Direcció General d'Afers Interdepartamentals, si la partida de publicitat a què ara em referia era al capítol 2, també consideràvem, en el capítol 7, la possibilitat d'unes subvencions per a aquestes finalitats, i, a més a més, introduïem, en les operacions financeres, per si amb tot plegat encara convenia donar-li una empenta addicional, consideràvem dins les operacions financeres —que és l'esmena que ara considerem, que ara tenim en compte—, consideràvem la possibilitat d'uns crèdits, d'uns crèdits avalats pel mateix Institut de finances de la Generalitat, justament per a aquest tipus d'objectius, objectius —ho torno a dir— perfectament legítims, necessaris i concordants amb les pretensions també legítimes i

coherents que va exposar el President del Govern en el seu discurs del debat sobre política general.

Però, és clar, no ens varen admetre, en el debat en Comissió, les esmenes corresponents a les addicions que introduïem al Departament de Presidència, Direcció General d'Afers Interdepartamentals, i, en conseqüència, va quedar com una addició, sense els atributs funcionals i operatius corresponents, aquesta esmena que ara estic defensant o estic exposant, i que correspon a la problemàtica de les operacions corrents.

En conseqüència, en no haver estat en el seu moment, doncs, acceptades les propostes que feien referència al contingut formal i d'efectivitat pel que fa a la retolació en català, al tràmit en català, a l'etiquetatge en català, a la manifestació comercial i industrial, financera, en català, doncs, no tinc altre remei, per coherència pròpia, de retirar aquesta pretensió que constitueix l'esmena número 203.

Tot i així, he volgut explicar el perquè d'aquesta i quins són els arguments dins d'aquest programa que nosaltres pensàvem que hauria estat aprovat.

La segona esmena que hi ha a aquest article fa referència a un tema de cauteles formals i processals.

És un tema important, potser molt tècnic, però és un tema important. I crec que és important objectivament, no perquè ho digui un diputat de l'oposició. A més a més, es produeix una dicotomia: el que es demana en aquesta esmena, els departaments governamentals de la Generalitat ho exerceixen, almenys des del 85, i, en canvi, l'Institut Català de Finances no ho fa pas.

Què es demana en aquesta esmena? Una qüestió molt clara: que quan l'Institut Català de Finances, que és el cas que ara contemplem, no els departaments de la Generalitat, prestin un aval, si l'avalat no pot afrontar correctament les obligacions derivades del préstec en qüestió, que les entitats que han fet l'operació de préstec no s'hagin d'adreçar necessàriament, no puguin adreçar-se a la seva voluntat, en primer lloc, a la Generalitat per demanar el retorn, la compensació del préstec en el seu dia fet i que l'avalat no pot afrontar.

Per tant, hi ha dos elements en aquest procés: primer, els interessos de demora entre el moment que la institució creditícia, bancària o d'estalvi, demana a l'avalat afrontar les seves obligacions i aquell moment que realment, com a conseqüència de no fer-ho, ho ha de fer la Generalitat; això té uns interessos de demora, que no hi ha absolutament cap mena de principi que obligui que els hagi de pagar la institució departamental de la Generalitat o de l'Institut Català de Finances. I, a més a més, hi ha una altra qüestió: és bo que, en fer l'aval, l'Institut Català de Finances renunciï, és a dir, faci menció explícita de la irrenunciabilitat dels drets d'ordre, divisió i excussió.

Per què? Doncs, perquè d'aquesta manera, en ser la Generalitat una institució teòricament i pràcticament solvent, qualsevol entitat financera que es trobi amb una dificultat d'un avalat que no vulgui afrontar les seves obligacions, el que fa, en comptes d'adreçar-se després d'aquest període de demora altra vegada a l'avalat per demanar-li el compliment de les respectives obligacions, s'adreça directament a la Generalitat, en aquest cas a l'Institut Català de Finances, sense exhaurir les possibilitats que possiblement tingués l'avalat per afrontar part o la totalitat de les obligacions pendents. I nosaltres considerem, i es considera objectivament, que això no és correcte.

Torno a dir que els departaments de la Generalitat des del 85

tenen en compte aquest plantejament; en canvi, l'Institut Català de Finances no. I nosaltres pensem que és important que l'Institut Català de Finances també el tingui, perquè no renunciar als drets d'ordre, divisió i excussió no vol pas dir que en determinats casos es pugui transaccionar, contractualment o per la via de l'acord, el retorn de les obligacions per part, globalment, de l'Institut Català de Finances, o en part o globalment, per part dels afectats que tenen l'aval. Però, en qualsevol cas, el que ha de quedar molt clar és que aquests drets d'ordre, divisió i excussió constitueixen un principi de tutela i, al mateix temps, de cautela en l'exercici d'aval que es realitza en el sector públic a favor d'activitats privades. I per això, des d'aquest punt de vista, creiem que, per congruència formal, des d'un punt de vista jurídic, i per congruència d'actuacions entre els departaments de la Generalitat i el marc institucional de la Generalitat, haurien, evidentment, s'hauria de tenir en compte i aprovar-se aquesta esmena.

Vull significar, per acabar —i no per donar lliçons a ningú i menys als representants del marc institucional financer de la Generalitat, que és a qui afecta aquesta esmena—, que quan es parla dels drets d'ordre, divisió i excussió, la paraula divisió no vol dir introduir un procés contractual mitjançant el qual la Generalitat renunciés que una part del deute pendent el pagués l'avalat i, l'altra part, l'hagués de pagar l'Institut Català de Finances com públicament es va manifestar des d'aquesta institució. Això és un desconeixement, suposo que temporal, del que pressuposa jurídicament aquesta prescripció legal, però en qualsevol cas, ho torno a dir, el drets d'ordre, divisió i excussió, l'única cosa que garanteixen, tutelen i cautelen són els drets de l'Administració, en aquest cas, a no ser els primers de sentir-se reclamats d'uns incompliments per part de tercers, tercers que, evidentment, al seu dia varen rebre l'aval i, en conseqüència, el crèdit de la institució financera bancària o d'estalvi que els hi va concedir.

Demanem, per tant, que aquesta esmena es tingui en consideració en el doble vessant dels interessos de demora, que és prou important, i també en el vessant específic i concret del que representa mencionar en la concessió d'avalis la irrenunciabilitat als drets d'ordre, divisió i excussió.

La tercera esmena en aquest article és una esmena d'informació, una esmena d'informació addicional per presentar al Parlament, al contingut de la qual ja m'he referit en altres moments al llarg d'altres esmenes i, per tant, la dono per defensada, a l'igual que, dins d'aquest mateix context, dono per defensades, senyor President, les esmenes números 216, ja que tracta del mateix, 218, 219 i 240. Les hi repeteixo, senyor President, o no cal?

El Sr. PRESIDENT: 216, 218, 219 i 240.

El Sr. HORTALÀ: Oh, si ara va tan de pressa, el que no el segueixo sóc jo.

El Sr. PRESIDENT: Vull que vegi que sóc aplicat. 216...

El Sr. HORTALÀ: N'estic absolutament convençut, d'això, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 218.

El Sr. HORTALÀ: 216, perfecte, 218...

El Sr. PRESIDENT: 219 i 240.

El Sr. HORTALÀ: Perfecte, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra; té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, és que després del discurs-riu del senyor Hortalà, ja no em recordava que havia de fer un torn en contra.

Miri, vaig a fer un torn en contra que..., sí, especialment el senyor Hortalà, perquè es mereix un torn en contra i llarguíssim, també; que no el faré llarguíssim perquè crec que l'entitat dels seus arguments no crec que justifiqui un torn en contra massa extens. (*Remor de veus.*)

L'article 28 ha estat objecte de multitud d'esmenes. Ràpidament, senyores i senyors diputats, si m'ho permeten, intentaré fer un torn en contra. Les esmenes 194 i 195 de l'Agrupació de CDS pretenen eliminar uns determinats avals a l'empresa Túnel del Cadí i l'empresa Autopistes de Terrassa i Manresa. Sobre això haig de dir que aquestes empreses són concessionaris respectivament de sengles concessions de construcció i explotació d'una via pública i que aquests avals estan, precisament, contemplats en el plec de condicions de la concessió. Per tant, aquí l'únic que es fa és posar en pràctica allò que preveuen legalment les condicions de concessió.

Pel que fa a l'esmena 196, també de l'Agrupació parlamentària del CDS, aquí ja no es tracta que trimestralment s'hagi d'informar, que és la característica general que anat sortint al llarg del pressupost, sinó que aquesta informació que demana, específica, sobre aquesta matèria d'operacions financeres, no ja el caràcter general que he anat dient, sinó un article, un apartat d'un article ben concret, l'apartat cinquè de l'article 65 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, diu que trimestralment s'ha de rendir comptes davant de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament d'aquestes operacions financeres, i això es fa, almenys jo com a coordinador del nostre Grup en aquesta Comissió, m'arriba, i suposo que al senyor Latorre també l'hi arriba. I, per tant, no entenc el perquè s'hagi de preveure de nou en aquesta esmena 196.

L'esmena 197 és una esmena, entenc jo, menor, però que també any rera any presenta el Grup Popular i, sincerament, no hi sé veure l'interès que hi posa el Grup Popular, en aquesta esmena, perquè el que diu l'apartat dos d'aquest article és que un cop l'aval ha estat autoritzat pel Consell Executiu, el que l'instrumenta, el que signa el document jurídic corresponent, diu: és «el Conseller d'Economia i Finances o l'autoritat en qui delegui expressament». Vol dir que qui instrumenta els acords del Consell Executiu en aquestes matèries d'avals, lògicament, és el Conseller, però que aquest, a la seva vegada, té la facultat, per una cosa que és purament instrumental, de delegar la seva autoritat. I el que pretén el Grup Popular és que aquesta delegació no la faci el Conseller, sinó que la faci el Consell Executiu en ple.

La veritat, senyor Curto, ens sembla que aquesta delegació d'una signatura d'un acte prèviament acordat, no mereix que torni per segona vegada al Consell Executiu i, per això, entenem que és suficient la delegació que fa, si és que no vol utilitzar ell el dret a signar, el mateix Conseller d'Economia i Finances.

L'esmena 198 és un tema que ja ha sortit diverses vegades o durant una sèrie d'anys; el que no tinguin caràcter solidari, això ja ho hem explicat sempre que perdria una gran part del seu atractiu la petició d'aquests avals. Precisament, les empreses que recorren a aquests avals, moltes vegades, són empreses que, sense aquesta condició, ja prèviament pel seu compte les

organitzacions bancàries o financeres o creditícies, ja no els concedeixen crèdits; evidentment, aquesta manca de caràcter solidari per part de la Generalitat perdria —hi insisteixo— l'interès i l'eficàcia d'aquest mecanisme d'aval.

L'esmena 199 ha estat retirada, però era del mateix tarannà; l'esmena 200, doncs, és d'aquelles del Govern o del Consell Executiu, i aleshores el senyor Riera ens ha defensat, amb la seva habilitat característica i la seva capacitat em permetria dir fins i tot de domini de taules teatrals, l'esmena 201 i les esmenes paral·leles, les 255 i 256, perquè el senyor Riera posant tremendisme a la intervenció ens ha explicat tota una pila de coses sobre els avals de la Generalitat, sobre les incidències que en el passat han tingut alguns, etcètera... cosa que, senyor Riera, coneixem perfectament, primera, perquè vostè ens ho ha explicat moltíssimes vegades al llarg d'interpellacions, mocions i preguntes, i també perquè, com li deia abans el senyor Latorre, per precepte de l'article 65, apartat cinc, de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, regularment ens arriba al Parlament aquesta informació.

Però després de fer totes aquestes grans consideracions, vostè, el que en definitiva defensava és una esmena que l'únic que fa és que hi hagi una consulta a les associacions empresarials i sindicals més representatives abans d'instrumentar qualsevol aval. No és menys que això, però tampoc no és res més que això. En definitiva, aleshores, la resposta és l'habitual de sempre, i que és la lògica, entenc jo, que és que la consulta està prevista en molts casos, però està prevista sempre en les normatives administratives de caràcter general. Saber quin és el criteri de les representacions de les forces socials en aquest cas en el terreny econòmic i social, organitzacions patronals i organitzacions sindicals, a normativa general, no en l'ús d'una facultat pressupostària que el Govern de la Generalitat utilitza en funció d'allò que està previst en el Pressupost de la Generalitat.

Entenem que és una cosa *sui generis* i totalment insòlita que es pugui mediatitzar l'actuació de la Generalitat, d'actes administratius concrets, a través d'una participació d'aquests organismes. És clar, aleshores, si ens referim, si ens traslladem a les esmenes 255 i 256, bé, l'únic que fa el senyor Riera o el Grup Socialista a través del senyor Riera, és que ambdós crèdits ampliables, vinculats amb aquesta operació d'aval, demanar —no com diu ell, no...— només una cosa; si no ens donen la 201, perquè veig que fan mala cara, almenys la 255 i 256, que no tenen cap transcendència; a l'inrevés, senyor Riera, vostè és conscient que a l'esmena 255 i 256 demana molt més que el que demana a la 201, en un altre terreny, però demana, no ja fer informes, sinó que aquest informe sigui vinculant. Per tant, aleshores ja no és la mediatització de l'activitat administrativa-pressupostària del Govern de la Generalitat, sinó que és el dret de veto, i entrem una vegada més en tot aquella mecànica que jo he titllat d'anticonstitucional, de pretendre substituir un poder indeclinable de tot poder legislatiu i que l'Estatut d'Autonomia, l'article 49, dona en el cas al Consell Executiu, al Govern de Catalunya, d'executar el Pressupost sense que ho facin altres organismes per més importants —i això sí que no li ho negaré— que siguin, com és el que vostè demana en aquestes esmenes 255 i 256, perquè és la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost del Parlament.

Pel que fa referència a l'esmena número 202, del Grup Popular, aquest és un tema que cada any també se'ns planteja; és

clar, estem d'acord amb el senyor Curto que hi ha una llei que establia, la Llei número 2 de l'any 85, que establia que el percentatge sobre la quantitat global autoritzada, màxim de l'aval, podria ser del 2%. Ara, any rere any, senyor Curto, vostè recordarà que hem incrementat aquest percentatge en funció de les necessitats econòmiques de les empreses i, sobretot, de l'erosió monetària. Avui dia fixar un límit màxim, un límit màxim del 5%, com pretén el text del Projecte de Llei, vol dir que, en la dotació prevista per a l'any 91, vol dir que com a màxim pot ser de 250 milions de pessetes.

Entenem que en molts casos, evidentment, no serà necessari, però hi pot haver, també, molts casos i hi ha realment molts casos en què sí que és necessari i que aquest 2%, que establia i que ja no s'ha aplicat, pràcticament, en els anys posteriors, perquè —hi insisteixo— a través de la Llei de Pressupostos s'ha anat elevat aquest percentatge, retornar al 2%, com vostè pretén, no s'ajusta en absolut a les necessitats financeres de les empreses l'any 91.

Quant a l'esmena 203, després d'una llarguíssima explicació, l'Honorable senyor Hortalà l'ha retirada i jo li diria que ha fet santament de retirar-la, perquè el senyor Hortalà, doncs, és molt més jove que jo, però suposo que encara va arribar a llegir aquella revista humorística, que es deia *La Codorniz*, ja que parlem de temes de normalització, diguem, doncs, «la guatlla», i que publicava disposicions oficials estrafores com és aquesta; perquè ja em dirà vostè que si un botiguer del Poblenou vol posar un rètol a la porta dient que està obert, que se li estableixi aquí tota una mecànica perquè demani un crèdit i després la Generalitat l'avalí, realment, em sembla que és excessiu; per tant, el felicito per haver retirat l'esmena. (*Remor de veus.*)

En canvi, sí que considero que en part, en part, és correcta la petició que fa vostè d'afegir un nou apartat cinquè bis a aquest article 38. Vostè ens ho ha explicat molt extensament, però en essència li diré que el fet que l'Institut Català de Finances en cap cas es faci càrrec dels interessos de demora, ho trobem correcte; és el que fa, i el fet de posar-ho en el Pressupost potser facilitaria la negativa a peticions extemporànies que hi hagi. I, per tant, pel que fa a aquesta part, el nostre Grup donarà suport a la seva esmena, però no al segon o a l'últim paràgraf, quan vostè demana que en cap cas, igualment, farà menció explícita mitjançant clàusula adient de la irrenunciabilitat dels drets d'ordre, divisió i excussió. Amb això, en principi, hi estem d'acord, hii estem d'acord, i és una pràctica, doncs, constant. Ara bé, hi ha alguns casos per via d'excepció, si vostè vol, però hi ha alguns casos —i se n'han trobat i se'n poden trobar—, concretament les entitats acollides al Pla de Reordenació Hospitalària de l'article 28, apartat 4, lletra b) i fins i tot l'apartat c), que és el que fa referència a entitats d'assistència social, que el fet que la Generalitat no renunciés a aquests drets podria posar en dificultats que aquests organismes, socialment tan necessaris en ordre a aquesta reordenació, doncs, poguessin no ser objecte o trobar dificultats a obtenir el finançament.

Per tant, doncs, li anuncio, senyor Hortalà, que mentre a la primera part d'aquesta esmena hi donarem suport, a la segona, no.

Finalment, hi ha l'esmena 205, del Grup Popular, i la 206, també, del senyor Hortalà, que torna a insistir en el tema del compte en el Parlament. Com he dit abans, precisament totes aquestes operacions, no ja en l'article 83, que sempre esmento

amb caràcter global, sinó que l'article 65, apartat cinquè, ho regula d'una forma ben específica i d'acord amb aquestes peticions. I, per tant, doncs, també, ens oposarem a aquesta esmena.

Vol dir que en definitiva, senyores i senyors diputats, senyor President, el nostre Grup anuncia la seva intenció de votar en contra de la totalitat d'esmenes, excepte la primera part de l'esmena número 204, del Diputat Honorable senyor Joan Hortalà, i, per tant, senyor President, li demanaria que a l'hora de votar aquesta esmena es fes una votació separada fins allà on diu «es faran càrrec dels interessos de demora». I en una segona votació el paràgraf següent, que és el que nosaltres no podríem acceptar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, moltes gràcies, senyor... (*L'I. Sr. Carnicer demana per parlar.*) El senyor Martí Carnicer també demana alguna votació...

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President, les esmenes 194 i 195 per separat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en primer lloc es voten la 194 i 195, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per cap vot a favor, 59 en contra i 24 abstencions.

A continuació es voten la resta d'esmenes, amb l'excepció de la 204, de la 204.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació votem la primera part de l'esmena 204 fins a «interessos de demora».

Vots a favor?

Aquesta part de l'esmena 204 ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota la resta d'aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La segona part de l'esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota l'article 28 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 28 ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Fins a les quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts.*)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i els lletrats Sr. Sol i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem ara en el debat de l'article 29. El Grup parlamentari Popular té l'esmena 208; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, 208 i...

El Sr. PRESIDENT: 222.

El Sr. CURTO: I 222. L'apartat primer de l'article 29 assenyalava que serà el Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, qui emetrà deute públic per un import màxim de 53.944 milions de pessetes i l'esmena del Grup Popular modifica o intenta modificar est primer apartat en lo sentit que en lloc d'aprovar-lo el Consell Executiu a proposta del Conseller, sigui el Parlament qui l'aprovi a proposta del Consell Executiu. Alguna cosa semblant al que est matí hem defensat en una altra esmena. I, a més, la nostra esmena afegeix que el Parlament fixarà les característiques de l'emissió, fixarà el tipus d'interès i fixarà la destinació de la despesa de la inversió...

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Silenci, per favor.

El Sr. CURTO: Per què proposem esta modificació? En primer lloc, perquè l'article 19 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya preveu que sigui el Parlament qui aprova, diu, la creació de deute públic o qualsevol altra apel·lació al crèdit públic, això és lo que diu. I en segon terme, perquè la Llei de Finances Públiques de Catalunya diu molt clarament que si el Parlament no determina cap tipus d'interès est tipus estaria establert pel Consell Executiu i nosaltres hem vist que no només lo Projecte de Llei que ens presenten impedeix que el Parlament fixi el tipus d'interès perquè el fixi el Consell Executiu, sinó que el Consell Executiu tampoc lo fixa.

Per una part ens diuen: «Vostès, com a Parlament de Catalunya, encara que la Llei de Finances Públiques digui que si nosaltres diem que no, vostès ho podran fer», sinó que ni tan sols mos deixen arribar a això; no sabem, no volen saber lo tipus d'interès o una altra condició i per consegüent esta esmena d'alguna forma intenta respectar estos principis d'autoritat que té el Parlament de Catalunya.

I també referida a l'apartat 17 d'est mateix article, la primera part de l'esmena intenta modificar lo redactat en lo sentit de no fer cap excepció a l'hora de fixar les característiques de les operacions d'endeutament, precisament perquè el límit que preveu l'apartat cinquè és de 20.000 milions de pessetes i tenint en compte que en xifres absolutes o relatives suposa un 33% en relació amb el 1990, resulta impensable que est tipus d'operacions quedin excloses de la responsabilitat de fixació del Consell Executiu.

Est és lo sentit de les dues esmenes, lo posicionament del Grup Popular en relació amb estes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El senyor Hortalà té dues esmenes a aquest article, la 212 i la 220. Té la paraula per defensar-les.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, aquestes són aquelles esmenes que ja ahir vaig defensar i les vaig donar per defensades. Millor dit, la 212 ja la hi vaig notificar ahir, sobre aquelles esmenes que fan referència a canviar «Consell Executiu» per «Govern», i la 216...

El Sr. PRESIDENT: No, la 220.

El Sr. HORTALÀ: La 210, la 211 i la 212 són unes esmenes a les quals ja m'hi vaig referir ahir...

El Sr. PRESIDENT: Estan defensades, aquestes.

El Sr. HORTALÀ: Sí, i la 216 també, que ho he fet aquest matí. És a dir, que aquestes esmenes...

El Sr. PRESIDENT: Em sembla que li queda la 220.

El Sr. HORTALÀ: La 218, efectivament, també està defensada; la 219, també, i com vostè diu molt bé em queda la 220.

La 220, senyor President, senyores i senyors diputats, ho he de reconèixer públicament, és una esmena que la vàrem redactar el nostre Grup moguts per un cert afany totalment improductiu i infructuós però un cert afany revengista i es tractava de treure el pa i la sal, negar el pa i la sal a TV3 perquè, de fet, TV3 també ens els nega a nosaltres, no a tots nosaltres, a uns quants de nosaltres i entre aquests quants uns més que d'altres. Però atès que aquest tipus d'esmena resulta operativament inviable, serveixi l'haver-la fet de protesta per l'actitud, al nostre entendre sectària, subjectiva, poc neutral, de TV3, però, en qualsevol cas, retiro l'esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. El Grup Socialista té tres esmenes a aquest article. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Jo defensaré en aquest moment l'esmena 213, la 214 la farà el Diputat senyor Manuel Nadal, i la 215 i la 217 les farà el senyor Riera, entenent que la 26 ja ha estat defensada.

En l'esmena 213 el que proposem és que el percentatge de crèdits de tresoreria, l'autorització es redueixi al 2%. La proposta que ens fa el Consell Executiu és una proposta del 6% de l'estat de despeses del 1991, això equival a dir que es podria arribar a un sostre màxim de més de 60.000 milions de pessetes per a crèdits de tresoreria. Ens sembla una quantitat totalment agosarada i que, a més a més, donats els informes que hem pogut obtenir per part de la Sindicatura de Comptes a través de la liquidació de l'any 1988, que és l'última que hem pogut veure, en la qual, evidentment, observem el creixent desequilibri de l'estat financer de la Generalitat, ens sembla que el que cal és introduir mesures de racionalització i mesures que condueixin que es limitin les despeses, que es pressuposti millor, que es gestioni millor, i una d'aquestes mesures evidentment seria reduir l'excessiu marge de maniobra que suposa un 6% del crèdit pressupostari.

És per això que proposem que es redueixi a un 2%.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carnicer. El senyor Nadal té la paraula per defensar la 214.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, aquesta esmena proposa la supressió de l'apartat 11 de l'article 29, que és una proposta d'endeutament de 5.900 milions de pessetes per a la Junta de Sanejament. El Grup Socialista creu que la Junta de Sanejament hauria de fer un esforç inversor per tal de corregir els dèficits que es produeixen en aquests moments, però aquest esforç in-

versor hauria d'anar acompanyat d'una millor gestió, tant en l'eficàcia recaptatòria com en la realització de les obres.

En aquests moments, aquesta gestió no existeix. Els mateixos directors de la Junta reconeixen que són incapaços de tirar endavant les obres previstes en els plans de sanejament i, a més, això queda recollit en els diversos balanços amb saldo positiu que any darrere any es produeixen a la Junta. Aquest any veiem que hi ha un romanent de tresoreria de 2.200 milions de pessetes.

No entenem com havent-hi ròssecs positius, romanents de tresoreria, haguem d'anar a l'endeutament, i és clar, veiem coses tan curioses com que en aquest pressupost es preveu un ingrés per interessos de 475 milions de pessetes, i alhora una despesa per interessos de 306 milions de pessetes. No és una proposta del Grup Socialista, sinó que és una proposta de la mateixa Sindicatura de Comptes que recomana al Consell Executiu que vistes aquestes situacions de balanços positius de la Junta de Sanejament, fins que la Junta de Sanejament no sigui capaç de gestionar el pressupost de què disposa, doncs, no recorri més a l'endeutament i no hagi de pagar aquests interessos que en aquests moments ens sembla que és una molt mala gestió.

La mateixa Sindicatura de Comptes els ho ha recomanat, i per això els recomanem que no s'endeutin més perquè no és necessari.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor Santiago Riera per defensar la 215.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President; 215 i si li sembla bé la 217 també.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Bé; senyor Escudé, ni teatre, com deia vostè en una altra ocasió, ni tremendisme. En tot cas, aquest Diputat intenta seguir... No sé si vostè l'ha conegut, però suposo que sí: a Montserrat hi ha una..., cap al camí que va en direcció cap al càmping des de la plaça, hi ha un lloc on hi ha una làpida que diu: «Esforça't en el teu quefer», i segueix tota una poesia molt bonica. Jo penso que és el que intento fer. I penso que vostè també ho intenta fer de la seva manera, per tant, cadascú amb el seu estil, amb la seva forma de fer, però cregui'm que no hi ha cap altre voluntat d'altre tipus. En qualsevol cas, aquesta esmena pretén també no cap cosa d'incrementar partides ni de decrementar-ne d'altres bandes. Pretén també una major participació del Parlament en l'aplicació dels recursos; concretament es tracta de l'article 29, com estem parlant, en els subpunts 12 i 13. Es tracta que en aquests dos subpunts s'autoritza realment l'Institut d'Investigació Aplicada a l'Automòbil a fer una operació d'endeutament molt elevada, 4.200 milions de pessetes. En tot el pressupost no hem trobat pràcticament cap referència a què es pensa fer de manera concreta amb una quantitat tan important. Però no sols això, sinó que més avall també, en l'apartat 13, també al Laboratori se li pretén autoritzar un import d'endeutament de 1.290 milions de pessetes més. Nosaltres pensem que són dos endeutaments molt quantiosos, que caldria que la Comissió d'Economia pogués conèixer almenys el seu programa d'actuació, la seva previsió d'inversió. No és cap altra cosa, insisteixo que són propostes jo penso que molt assenyades i que perfectament es podrien aprovar perquè quan es tracta d'inversions d'aquesta magnitud el fet que el Parlament, la Comissió corresponent, estigui informat

de què es pensa fer, quines possibilitats hi ha d'autoamortització d'aquests diners, etcètera, etcètera, pensem que seria bo. En definitiva, així evitaríem el que nosaltres diem una política de màniga ampla per part del Govern de Convergència i Unió, que moltes vegades tenen vostès en operacions molt concretes.

Per tant, doncs, reclamariem que aquests dos punts fossin aprovats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 221. El senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena va en la mateixa direcció que el senyor Riera defensava: la necessitat que de temes importants com són les inversions dels organismes autònoms no financers i de les entitats públiques que posteriorment a l'aprovació d'aquest pressupost aquests organismes han de donar compte al Departament d'Economia i Finances, el Parlament en tingui també coneixement.

És a dir, que un cop que els organismes no financers i les entitats públiques comuniquin aquells projectes d'inversió que finançarem amb producte de l'endeutament, que sigui comunicat a la Comissió d'Economia i Finances.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Ara, el senyor Latorre m'haurà de donar les gràcies perquè li he reservat el torn per defensar la 207.

El Sr. LATORRE: Sí, no només li dono les gràcies, senyor President, com sempre, sinó que a més a més la dono per defensada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda defensada. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Quant a l'esmena 207, jo crec que, lògicament, més que reservar-la i donar-la per defensada, l'hem d'acceptar tots, perquè, en definitiva, el que ens demana el senyor Latorre és que totes les quantitats i destinacions previstes a l'article 29 es modifiquin a resultes del debat parlamentari. Per tant, estem d'acord que, si després del debat de l'article 29, hi ha modificacions en les quantitats o en els conceptes, aleshores el resultat de la modificació serà el que serà.

I jo, precisament, voldria utilitzar aquesta intervenció per dir, concretament, senyor President, senyores i senyors diputats, que, en una altra esmena en un altre article, a l'article 32, el Grup Socialista i el nostre mateix Grup han arribat a un acord, a una transacció amb aquella esmena, però que comporta la creació, en aquest article 29, d'un nou apartat, el 15 bis, que preveu un increment de l'endeutament a través de l'autorització a la Junta d'Aigües, d'autorització a fer endeutament. Per tant, em va com anell al dit aquesta esmena del CDS per anunciar això i dir a la Presidència la manera que sigui millor, el moment per introduir aquest afegit a l'article 29. Però, bé, feta aquesta indicació, no crec que hi hagi cap altra modificació; en tot cas, veurem el resultat de les votacions.

Quant a l'esmena 208, del Grup Popular, aquest és un tema que en altres ocasions també ha plantejat aquest Grup, en el sentit que vol —diu— que el Parlament, a proposta del Consell Executiu, aprovi l'emissió de deute públic. És clar, és que, de fet, és el que estem fent, precisament, en l'apartat 1 de l'article

29: el Parlament, a través..., almenys això és el que pretenem nosaltres d'aconseguir, amb una votació favorable d'aquest article 29, mitjançant l'aprovació de l'apartat primer d'aquest article 29, que és aquell que precisament el Parlament aprova aquest endeutament de 53.994 milions de pessetes.

Aleshores, la novetat que introdueix, en certa manera, el senyor Curto, és que diu que el Parlament fixarà les característiques d'inversió previstes en aquesta Llei. Nosaltres entenem que el Parlament el que ha de fer és aprovar l'emissió, que és el que pretenem que faci, i després el Consell Executiu ja les fixarà. I en certa manera, és clar que ja puc suposar que són alternatives més favorables o menys favorables, però en certa manera és el que fa el mateix senyor Curto, perquè més endavant té una esmena, la 222, que també ha defensat, que allà accepta que sigui el Consell Executiu qui en fixi les característiques.

Per tant, doncs, no veiem per què en l'esmena 208 es manté que el Parlament sigui qui en fixi les característiques.

En la 222, el que fa el senyor Curto és variar les partides en què, no només és el Consell Executiu o el Conseller d'Economia i Finances, sinó que restringeix les facultats del Conseller d'Economia i Finances només a un apartat, però accepta el principi que sigui el Consell Executiu.

Per tant, doncs, si ell mateix, en una altra esmena, ja accepta que sigui el Consell Executiu qui en fixi les característiques, òbviament aquí també ens hi hem d'oposar.

Les esmenes següents ja van ser debatudes el dia d'ahir: la 209, la 210, la 211, la 212, i arribem a la 213. El senyor Martí Carnicer ens ha explicat la motivació que l'indueix a creure que és excessiu el 6% que preveiem o que preveu el Govern en el Projecte de Llei de Pressupostos per a l'any 91 per endeutament viu per a operacions de crèdit destinades a atendre les necessitats transitòries de tresoreria.

És un punt de vista opinable; jo, el que li voldria dir al senyor Martí Carnicer és que aquest 6% és, exactament, el mateix percentatge que ja hi ha vigent per a enguany, per a l'any 90, en virtut del Pressupost en vigència.

Nosaltres entenem que aquest percentatge potser no és petit, no és menor —en això, d'acord—; però el senyor Martí Carnicer convindrà amb nosaltres que el sistema de finançament actual de la Generalitat és un sistema molt *sui generis*, que crea una sèrie important de distorsions en la materialització de les aportacions, perquè, com sap el senyor Martí Carnicer i saben vostès, senyores i senyors diputats, elements importantíssims, i una part molt important dels ingressos de la Generalitat, vénen per transferències a càrrec del Pressupost de l'Estat, en un cas, en el pressupost diguem-ne general, i en un altre cas, procedeix dels òrgans de gestió de la Seguretat Social, i en els dos casos l'experiència històrica ens demostra que hi ha uns retards importants, i fins i tot en el cas de la Seguretat Social, saben vostès que s'ha d'esperar a conèixer la desviació que experimenti el pressupost de l'INSALUD, cosa que se sap amb molts mesos, molts mesos de retard, i, per tant, en definitiva, hi ha unes dificultats transitòries de tresoreria, malgrat que, jurídicament, es pot comptar amb aquella quantitat, però econòmicament no se'n pot disposar.

Per tant, per aquests motius, ens sembla adequat, ens sembla correcte, si més no, mantenir aquest tipus de límit d'endeutament per a operacions de tresoreria, del 6%, que, hi insisteixo, és el que ja estava vigent en aquests moments.

A l'esmena 214, el senyor Manuel Nadal, que és un especialista en temes de Junta de Sanejament, doncs, ens ha fet una crítica al funcionament de la Junta que jo em sento totalment incapaç de rebatre amb els pocs minuts que tinc a la meua disposició, però com que després, si reeixim a tirar endavant el Pressupost, ja hi haurà ocasió de debatre la totalitat del Pressupost, el meu company encarregat d'aquesta matèria i especialista d'aquestes qüestions intentarà, doncs, afrontar l'argumentació del senyor Nadal.

Jo el que voldria recollir del que deia el senyor Nadal és que manifestava, reconeixia, acceptava, que era necessari fer aquestes inversions importants, que falta fer moltes inversions, i aleshores, aquí el que preveu és una autorització per fer-ho, no perquè ho faci; sinó que això dóna una seguretat que, d'una manera o una altra, amb recursos propis procedents dels seus ingressos, sigui amb recursos externs a través de l'endeutament, la Junta de Sanejament pugui portar a terme aquesta missió.

Per tant, doncs, nosaltres entenem que és de tot punt adequat mantenir aquesta autorització perquè es faci aquest endeutament amb vista a finançar les despeses d'inversió que tots hem convingut que són necessàries.

Pel que fa a les esmenes 215 i 217, el senyor Riera, a part de citar-nos bells versos d'en Maragall, doncs, ens ha explicat que, sengles partides o sengles autoritzacions de possible endeutament de l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, l'esmena 215, i del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, esmena 217, que no veu massa clar a què es destina. Aleshores, hi insisteixo, és un límit d'autorització: el Parlament aprova el pressupost d'aquest Institut; vostè haurà vist en les seccions corresponents els pressupostos d'ingressos i de despeses d'aquest estudi, perdó, d'aquests instituts, i aleshores podrà veure, en línies generals, doncs, quina n'és la destinació.

Ara bé, com que el senyor Riera fa gestos ostentosos de desconèixer aquesta situació, jo li puc dir al senyor Riera que, com sap ell, com a bon parlamentari, pot demanar moltes actuacions reglamentàries per conèixer això, i en pot demanar una de ben concreta, que és la compareixença de l'Honorable Conseller d'Indústria perquè expliqui, a plena satisfacció de la Cambra, no en el moment de fer les inversions, sinó ara mateix, vostè ho pot demanar, i ja li adverteixo que el nostre Grup, que coneix perfectament que el senyor Conseller, si bé en aquests moments no pot estar present entre nosaltres, té grans desitjos de poder informar d'això, i, per tant, si el Grup Socialista demana la compareixença del Conseller d'Indústria, el nostre Grup li donarà suport, perquè realment, tant l'una com l'altra, aquestes institucions són molt importants per al desplegament, o, en el cas del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, de manera particular, per establir una infraestructura tècnica fonamental de cara al repte que suposa la integració europea.

Com que, en definitiva, hi insisteixo, aprovem el Pressupost amb unes partides, qualsevol dubte que hi hagi, hi ha mecanismes d'altre ordre que en qualsevol moment poden clarificar el tema, i no aquell mecanisme carregós, feixuc, que, prèviament a qualsevol activitat d'operació de capital, s'hagi de presentar el tema a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost..., o d'Indústria, perdó; perdó, d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme. És que tinc una especial simpatia pel senyor Ferran Pont, i sempre vaig a raure a la Comissió d'Economia i Finances. Bé, en aquest cas, seria el senyor Martí.

Bé, aleshores, l'esmena 218... —que també gaudeix de la meua més plena simpatia, eh?, no... (*Rialles*.) Ah, sí que hi és, sí. Les esmenes 218 i la 219, doncs, ja han estat defensades. El senyor Hortalà, un cop satisfet, dialècticament, aquest afany de revenja que deia en la relació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, doncs, ens ha tingut l'amabilitat de retirar l'esmena; no hi afegiré res més.

Quant a l'esmena 221, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, torna a ser exactament el mateix: el coneixement, a través del Departament d'Economia i Finances...; ho hem dit ja *ad nauseam*, quines són les mesures que es poden prendre, més quan, en aquest cas, fixin-se que fan referència a l'apartat 16, que no és de fons, sinó que és purament de previsió d'instrumentació, perquè ens diu aquest apartat 16 que, durant el primer mes de l'exercici pressupostari, tots aquests organismes autònoms, financers i les entitats públiques, han de remetre al Departament d'Economia i Finances els projectes d'inversió que tenen, a efectes que el Departament pugui, en funció del mercat i en funció de la pressió que sobre el mercat financer podria suposar que tots els organismes, en el mateix moment, concorreguessin a un mercat relativament modest com és el nostre, doncs, que pugui fer les mesures adequades de dispersió al llarg del temps per aconseguir, per a totes aquestes entitats, les millors condicions.

Per tant, aquí, en definitiva, no és de la decisió, de la presa..., perdó, de la decisió de l'operació financera, sinó que és la instrumentació, la materialització, i aleshores, entenem que és un mecanisme purament tècnic del Departament d'Economia i Finances, i que, en tot cas, a través dels mecanismes reglamentaris, si algun Grup volgués conèixer-ho, o algun diputat volgués conèixer-ho, també ho pot fer exactament.

A l'esmena 222, m'hi he referit abans; el fet que s'acceptava que es fixés, fora d'un cas, l'apartat 5, que en algun cas ho fixés el Conseller d'Economia i Finances i en els altres el Consell Executiu, i per la part final de l'esmena també es parla que, quan es faci ús d'aquesta delegació, se'n donarà compte al Parlament de Catalunya. En definitiva, ens tornem a trobar amb el tema de la informació que ja, repetidíssimament, he donat les explicacions corresponents.

Les esmenes 223 i 224 ja van ser contradites en el seu moment, i l'esmena 225, del Grup del CDS, és exactament la mateixa qüestió de la informació trimestral, més perquè l'expressió dels imports, condicions, etcètera, en gran part, això no sols és necessari esperar a obtenir la informació preceptiva que ha de donar el Conseller d'Economia i Finances, sinó que molta d'aquesta informació ja apareix reflectida des d'ara en el capítol 9 de l'estat de despeses d'aquest Pressupost que el Govern de la Generalitat ha presentat a la seva aprovació.

I, finalment, l'esmena 226, del Grup Socialista, sobre la creació d'un article 29 bis, ja va ser contradita prèviament en un altre torn.

Per tots aquests motius, i recordant que després, si és que el Grup Socialista vol d'acceptar la transacció que els hem ofert, o que mútuament ens hem ofert, i els altres grups no hi tenen objecció, doncs, hauríem, si s'aproves en el seu moment, hauríem de tenir present que, en aquest article 29, s'hi hauria d'incorporar, com després es podrà veure, un apartat 15 bis per tenir en compte una autorització a la Junta d'Aigües, a la qual em referia en començar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Com que aquesta transaccional que representa afegir un paràgraf a l'article 29 està condicionada a l'acceptació d'una altra esmena transaccional a l'article 32, en el moment que quedés aprovada aquesta esmena transaccional 32, votariem també aquest afegitó a l'article 29.

Sembla bé el procediment?

El Sr. CARNICER: Senyor President, a nosaltres ens és igual, però suposo que el que no podrem votar serà l'article fins que no vegem la transaccional. Les esmenes segurament sí, però l'article no.

El Sr. PRESIDENT: Exactament.

Se sotmeten a votació les esmenes a l'article 29.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Ara hi ha una esmena, la 228, que és del Grup d'Iniciativa, que pretén introduir nous articles. Vol defensar-la el senyor Saura?

El Sr. SAURA: Sí, gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena d'addició d'un nou article sobre la informació al Parlament.

En tot debat de Pressupostos i en el control parlamentari sobre la gestió del Pressupost hi ha un tema que sovint és motiu de debat, que és el tema de la informació. En el debat del text articulat sovint hi ha hagut moltíssimes esmenes de tots els grups de l'oposició demanant més informació al Govern en relació amb els temes pressupostaris.

Crec que dir que aquest Govern és dels governs que informa menys en els temes pressupostaris no és avui una opinió o un judici d'intencions dels grups de l'oposició, sinó que es fonamenta en dues grans raons com a mínim. En primer lloc, els continus informes de la Sindicatura de Comptes que sempre diuen, en les seves primeres pàgines, la impossibilitat de fer allò que les lleis de finances, la Llei de Finances Públiques i la Llei de la Sindicatura de Comptes diuen, fonamentalment per manca d'informació del Govern. Aquesta és una qüestió no de judici d'intencions, repetidament es diu en els informes que la Sindicatura de Comptes fa. I crec que hi ha una altra raó també important que és simplement mirar què diuen els textos articulats de la resta de comunitats autònomes d'Espanya i, en general, en tots aquests textos articulats apareixen capítols o articles específics a determinar, a determinar la informació al Parlament.

Evidentment, en la Llei de Finances Públiques de Catalunya es diu en l'article 75 i..., 75, si no ho recordo malament, quines són les informacions que el Govern ha de donar al Parlament. Nosaltres, tot i així, creiem que aquestes sovint són insuficients; d'altra banda no es compleixen i, en aquest sentit, hi insisteixo, d'acord amb els informes repetits de la Sindicatura de Comptes però també amb allò que s'està fent avui en altres comunitats autònomes, demanem la incorporació de l'article, d'un article 30 bis en relació amb el tema de la informació al Parlament, i també defensaria l'esmena 248, senyor President, que parla de la necessitat que el Govern creï una oficina de control parlamentari, oficina de control parlamentari pressupostari que tam-

bé està contemplada i funcionant en altres comunitats autònomes.

Aquest és un tema que fins i tot crec que és difícil que avui la majoria ens accepti. Crec que la majoria ha passat d'un desgavell pressupostari controlable a un cert desgavell que ni ell controla, i que avui el tema de la informació pressupostària és un problema important ja; és a dir, estem davant d'informes de la Sindicatura de Comptes que posen de manifest un nivell de poca rigorositat, de poca coordinació i un nivell, entre cometes, d'«irregularitats» administratives tan importants que qualsevol obertura a informació pressupostària posaria sobre la taula o qüestionaria el mateix funcionament del Govern.

En aquest sentit, amb poques il·lusions que vostès aprovin aquestes esmenes, dir, no obstant això, que insistirem en la necessitat que la informació al Parlament sigui important i que fins i tot el Govern doti el conjunt del Parlament de mecanismes per efectuar un control parlamentari rigorós.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Passem a votar l'esmena 227, de l'Agrupació del CDS, que ja ha estat defensada, que és a l'article 30.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

Es vota l'article 30 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 30 ha quedat aprovat per 45 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

No s'ha fet el torn en contra a l'esmena 228. Ara té oportunitat de fer-ho el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. De fet, el torn en contra a l'esmena 228, ja el vaig fer ahir perquè el senyor Saura ja va fer el torn a favor dintre d'un conjunt d'esmenes que feien referència a això. En tot cas, jo dono per reproduïts els arguments que vaig donar, que ell mateix ha recollit en part en aquests moments, quan ha fet referència a diversos articles de la Llei de Finances Públiques que precisament preveuen, ho reconec, no la totalitat però la immensa majoria d'aquests elements o aspectes pressupostaris que contempla l'esmena número 228, l'apartat b), l'apartat c), l'apartat d), l'apartat f), i l'única diferència que hi ha és la qüestió de l'e), per exemple, de la informació mensual dels capítols pressupostaris, que això, com sabem, és trimestral, però vull dir que són temes menors.

En tot cas, aquelles petites diferències que hi pugui haver entre la informació que demana el Grup d'Iniciativa per Catalunya i aquella que estableix ja ara en aquests moments i s'aplica per la Llei de Finances Públiques de Catalunya, doncs, com sabem, hi ha diversos mecanismes per fer-ne el control i el seguiment per part dels il·lustres diputats i diputades, i també, en tot cas —i el senyor Saura s'hi referia—, hi ha sempre definitivament un organisme importantíssim que actua en nom nostre, en nom del Parlament de Catalunya —és el nostre braç especialitzat en qüestions comptables—, que és la Sindicatura de Comptes.

En canvi, sí que voldria fer més èmfasi al torn en contra de l'esmena 248, que és una esmena típica d'Iniciativa per Cata-

lunya; jo recordo que fa molts anys que presenten aquesta esmena i, és clar, és una esmena jo diria una mica..., tres només? Bé, bé, aleshores la presentava un altre grup que tenia una certa relació amb algunes persones... Sí, sí, senyor Saura, ho recordo perfectament, vostè no hi era però jo sí.

Bé, aquesta esmena pretén dir una cosa un xic insòlita, perquè vol fer, vol posar en marxa una oficina de control pressupostari al Parlament de Catalunya, la qual cosa, doncs, fins a cert punt em sembla bé, però el que no em sembla bé és que aquí sigui el moment de discutir-ho, perquè, lògicament, una oficina de control pressupostari és una oficina, i em sembla que ho diu... això mateix, el Parlament és una oficina interna nostra i aleshores aquest és un tema que hauríem de debatre en el moment previ al que ens trobem en què es debat el Pressupost de la Generalitat. Perquè..., i dic que és insòlit no sols per aquest fet, sinó que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, una vegada més, fixin-se que demana que el Consell Executiu faciliti el personal tècnic, com si —jo suposo que el representant que tenim en aquests moments del Consell Executiu se sentirà molt honorat— només el Consell Executiu de la Generalitat tingués a la seva disposició personal tècnic que pugui formar part d'una oficina de control pressupostari. Jo diria que hi ha molts professionals en aquests mons de Déu que coneixen aquestes tècniques i que si al Parlament li donéssim en el seu moment una dotació pressupostària adequada, podríem contractar professionals de primera línia sense necessitat que el Consell Executiu ens els posi a la disposició.

Per tant, doncs, tampoc, com els anys anteriors, siguin tres o siguin més que discutíem, senyor Saura, nosaltres tampoc donarem suport a aquesta esmena número 248.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Se sotmet a votació l'esmena 228, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'article 31, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 31 ha quedat aprovat per 45 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Passem ara a l'article 32. Esmena 229, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. L'esmena número 229 és una esmena d'addició que llegiré molt ràpidament. El seu text diu així, consistiria a afegir un nou apartat a l'article 32, que diria: «L'exacció d'aquest cànon serà exigible a partir de l'entrada en vigor del Decret de desenvolupament de la Llei 5/90, del 9 de març, i mai abans de l'1 de juliol de l'any 1991». Per tant, com ja hauran vist, és una esmena que fa relació al cànon hidràulic.

Nosaltres hem presentat aquesta esmena basada fonamentalment en tres raons: per una part, nosaltres creiem que en aquests moments encara s'ha de publicar el decret que ha de

contenir el reglament que desenvolupi la Llei, i estem a dotze dies de l'1 de gener, per tant, falten molt pocs dies perquè aquest decret entrés en tot cas en vigor. I també hi ha una segona qüestió, que és el fet que encara no s'ha aprovat en aquests moments el pla d'inversions d'aquestes obres.

Una segona raó, fonamental també, és que creiem que manca informació als ciutadans de Catalunya i també informació als ajuntaments de Catalunya que són sobre qui recau la recaptació d'aquest cànon hidràulic. Per tant, la informació és absolutament necessària i imprescindible, i més quan el Govern moltes vegades fa campanyes, campanyes que no tenen cap contingut informatiu com la que diu: «Som sis milions»; penso que la campanya, en aquest cas, es podria utilitzar per al cànon hidràulic i el Govern de la Generalitat podria fer una campanya que digués: «Som sis milions i pagarem a partir de l'1 de gener un cànon hidràulic de divuit pessetes metre cúbic». Per tant, la informació és un tema absolutament necessari i imprescindible.

I una tercera raó és que caldria, pensem, que a través de la Federació de Municipis, de l'Associació de Municipis, s'arribés a acords d'aplicació d'aquest cànon perquè tots els ajuntaments en tinguessin plena consciència.

En qualsevol cas, dir també que aquestes raons que ara apuntem i que han estat comentades amb el portaveu de la majoria i amb el Grup de la majoria, sembla que ja han despertat la sensibilitat d'aquest Grup. Hi ha una proposta d'una esmena transaccional que en tot cas el Grup Socialista accepta i que fonamentalment diu que en lloc que l'aplicació sigui a partir de l'1 de juliol, seria l'aplicació a partir de l'1 d'abril i amb un coeficient reductor per al primer semestre del 0,5. Ja anuncio des d'aquí que el Grup Socialista acceptarà aquesta transacció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor Secretari es dignarà a donar lectura a aquesta transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Transacció sobre l'esmena número 229: «a) Addició d'un nou apartat 3 a l'article 32:

»“3. L'exacció d'aquest cànon serà exigible a partir de l'entrada en vigor del Decret de desenvolupament de la Llei 5/1990, del 9 de març, i mai abans del dia 1 d'abril de 1991. Durant el primer exercici d'aplicació, el tipus de gravamen bàsic establert en l'article 12.1 de la Llei 5/1990 esmentada queda afectat pels coeficients d'implantació progressiva que es fixen a continuació: primer semestre de 1991: 0,5; segon semestre de 1991: 1.”

»b) Addició d'un nou apartat 15 bis a l'article 29:

»“15 bis. S'autoritza la Junta d'Aigües perquè concerti durant el 1991 operacions d'endeutament en qualsevol modalitat per un import de 2.250 milions de pessetes, destinats a finançar despeses d'inversió.”»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. Procedirem, en primer lloc, a votar aquesta esmena transaccional a l'article 32.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional... *(Pausa. Remor de veus.)*. Bé, des d'aquí la Presidència havia semblat que tothom s'havia alçat, però no és així, i, llavors, haurem de repetir la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena transaccional ha quedat aprovada per 72 vots a fa-

vor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, es vota l'article 32, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 32 ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena transaccional que afegeix un nou paràgraf, el número 3, a l'article 29.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article 29, segons el Dictamen.

Vots a favor? *(L'l. Sr. Carnicer s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CARNICER: Senyor President, entenem, segons el Dictamen, llevat de la part que ja hem votat.

El Sr. PRESIDENT: Llevat de la part que ja hem votat, que ja ha quedat addicionada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 29 ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem, a continuació, a les disposicions addicionals.

Votarem conjuntament les Disposicions Addicionals 1 a la 7, perquè no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes set addicionals primeres han quedat aprovades per 53 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Passem a la Disposició Addicional Vuitena, en què hi ha una esmena del Grup Mixt, branca Hortalà. *(Remor de veus.)* Per a la seva defensa, té la paraula... *(Remor de veus.)*

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, no m'inviti a temptacions totalitàries. *(Rialles.)* Senyor President, retiro les esmenes 230 i 231, justament per no caure en aquestes temptacions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. De manera que es poden sotmetre a votació. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Ah, les ha retirades.

Doncs votarem les Disposicions Addicionals Vuitena i Novena, que no tenen esmenes, en aquests moments.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions addicionals han quedat aprovades per 52 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Disposició Addicional Desena. Esmena 232 del Grup Socialista, el senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President, aquesta esmena, aquesta Disposició Addicional Desena diu que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pot lliurar a l'Institut Català de Crèdit Agrari els romanents de crèdits de la partida 10.01.731.01, que inicialment estaven destinats a ajuts per a millorar les condicions econòmiques de línies de foment. Els romanents que sobressin d'aquesta partida, a 31 de desembre del

90, els pot lliurar a l'Institut de Crèdit Agrari. Fins aquí estaríem d'acord, però aleshores, el nostre desacord sorgeix quan diu que: «l'Institut Català de Crèdit Agrari ha de destinar preferentment aquestes quantitats a cobrir el major cost derivat de garanties dels préstecs de societats de garanties, assegurances, quan s'estimi convenient per raó de les característiques de determinades operacions actives».

És clar, en haver-hi la paraula «preferentment» no hi ha cap tipus d'obligació jurídica, per part de l'Institut Català de Crèdit Agrari de fer ús d'aquestes quantitats per al que li «mandata» aquest Parlament, sinó que és tan sols una declaració d'intencions.

Per la nostra part, el que proposem és que es suprimeixi la paraula «preferentment» i que, per tant, per part de l'Institut Català de Crèdit Agrari hi hagi l'obligació de destinar aquestes quantitats a allò que prescriu aquest article i salvar així l'esperit del que, en el seu moment, va ser aprovat per aquest Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra; el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquesta esmena 232 és una esmena que ja comença a ser tradicional perquè l'any passat ja es va instaurar. I dic que comença a ser tradicional perquè el que era tradicional és una discrepància que existia entre el Grup Socialista i el nostre sobre la destinació dels romanents de crèdit de la partida 10.01.731.01. Aleshores, fa un parell d'anys, vam arribar a un acord, a una transacció, en relació amb aquest tema, en el sentit que preferentment els possibles romanents s'havien d'assignar a aquesta destinació que preveu el Projecte de Llei, però que era amb caràcter preferent, perquè, en defecte, amb escreix d'aquesta atenció, es podria destinar també a altres atencions.

Això, ja vam entendre —per això era una transaccional— que no donava plena satisfacció al Grup Socialista, i més especialment al senyor Martí Carnicer, que molts anys presentava, a més a més de l'esmena com a Grup, una esmena personal seva, però com deia aquest matí a algun altre diputat, els pactes s'han de complir, els *pacta sunt servanda*. Vam arribar a un acord, que no dona plena satisfacció ni a uns ni als altres, i el que ens sembla és que ara no seria adient que en una segona repensada, doncs, tornéssim a canviar el criteri, que ja ens va costar de modificar, i que, per tant, doncs, hem arribat a una transacció.

Entenem, i en això coincidim, que aquesta «atenció del major cost derivat de garanties en els seus préstecs a les societats de garanties i assegurances que s'estimi convenient, a raó de les característiques de determinades operacions actives», això ha de ser el fonamental, i per això el text del Projecte de Llei parla de «preferentment», però no «exclusivament» i, per tant, doncs, no acceptaríem la supressió precisament d'aquesta paraula «preferent» que ens demana el Grup Socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Votem l'esmena 232.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la Disposició Addicional Desena, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional ha quedat aprovada per 51 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

A continuació, conjuntament, votarem les Disposicions Addicionals Onzena i Dotzena, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues disposicions addicionals han quedat aprovades per 52 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Passem a la Tretzena. Hi ha dues esmenes, una del Grup Socialista, la 233. Per a la seva defensa té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Senyor Escudé, aquesta també és una esmena clàssica, vostè ja ho sap; cada any la presentem i la continuarem presentant *in saecula saeculorum* si no arribem a un acord amb el Grup de la majoria per intentar trobar una sortida, una solució a aquest tema.

Jo l'any passat ja vaig donar molts arguments, que vostè els haurà rellegit i ja els sap, no els repetiré, però n'hi ha un al qual vostè no em va donar resposta i m'agradaria que en el torn que ara li correspon m'expliqués per què el Govern de la Generalitat no té en compte, no la Llei d'Integració Social de Minusvàlids, que també, sinó el Decret 72/84, del mes de març, que en l'article 8 establia que: «El Govern de la Generalitat, davant de tota convocatòria pública de subvencions previstes al Capítol Quart dels Pressupostos de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes, inclourà, en els seus condicionants, les empreses i els organismes, públics o privats, la justificació pel sol·licitant del compliment de la quota de reserva imposada a l'article 38.1.» Decret del Govern de la Generalitat del 1984, i que vostès fins ara no han dit mai més res i no l'han complert, com és lògic, perquè si vostès el complissin, nosaltres no presentaríem, any darrere any, aquesta esmena a l'articulat de la Llei.

Jo li agrairia, senyor Escudé, que no em treïés l'argument que em va treure en l'anterior debat de pressupostos, que deia: «a totes les entitats subvencionades no els ho podem demanar, perquè, per exemple, si una entitat de sardanes ens ve a demanar una subvenció no li demanarem...» No em posi aquest exemple, que em sembla que no és el més adequat, però sí consideri, el senyor Diputat, la possibilitat que les empreses o entitats d'iniciativa mercantil puguin complir aquest supòsit que nosaltres els oferim, que afegeixin a l'apartat 2 d'aquest article quan fa referència a la reserva de places de les entitats autònomes del Govern de la Generalitat —la reserva del 3%.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El senyor Hortalà té l'esmena 234; la vol defensar?

El Sr. HORTALÀ: Sí, senyor President, amb molt de gust. Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta és una esmena amb la mateixa intenció de la que acaba de defensar la senyora Diputada Rosa Barenys. Nosaltres la fem per primera vegada i, òbviament, també podem insistir-hi si no s'aprova *in saecula saeculorum* i, si m'ho permet el President...

El Sr. PRESIDENT: Amén.

El Sr. HORTALÀ: ... amb intencionalitat *sursum corda*. (Rialles.)

Mirin, la cosa és molt clara i em sembla molt evident: aquesta és una esmena que no pressuposa cap increment d'obligacions, no pressuposa cap increment de despesa; pressuposa, això sí, un acte de voluntat explícita respecte a un col·lectiu i a les aspiracions ben legítimes i ben justes d'aquest col·lectiu.

L'esmena intenta complimentar el que la mateixa disposició estableix en el seu punt segon, que diu el següent: «Les empreses públiques de la Generalitat de Catalunya han de reservar un 3%, com a mínim, de les noves contractacions previstes durant l'exercici pressupostari del 91, per proveir-les amb persones amb disminució». I nosaltres —ho torno a dir—, seguint la línia de l'esmena presentada per la Diputada Rosa Barenys, hi afegim que els diferents organismes de la Generalitat que intervinguin en aquest procés, és a dir, afectats, establiran que les entitats privades —i aquesta és la qüestió— subjectes a subvencions, ajuts i contractes, és a dir, les entitats privades que reben per al seu ús, i prèvia la presentació del corresponent projecte, subvencions, ajuts i contractes, és a dir, diners públics, i en la mesura que aquestes entitats privades ho puguin fer, d'acord amb les seves activitats, tinguin en compte, aquestes entitats privades que reben diners públics, tinguin en compte els percentatges a què s'autoobliga l'Administració pel que fa al col·lectiu de persones amb disminució i, a més a més, que en la mesura que puguin quan s'escaigui, intentin l'arranjament de tot allò que suposen les barreres arquitectòniques. A nosaltres ens sembla que aquesta és una esmena —ho torno a dir— que, en no pressupostar cap mena d'increment addicional de despesa, cap modificació d'obligacions específiques des del punt de vista estrictament jurídic, i tan sols fer una recomanació, en la mesura que les entitats privades puguin i en la mesura que les seves funcions ho permetin, ens sembla que, des del Govern, voler manifestar aquesta voluntat és quelcom —ho torno a dir— que, en justícia, en equitat, en sentit de responsabilitat col·lectiva, no s'hi haurien pas de negar.

Per tant, estic convençut que..., després de l'explicació que ha fet —ho torno també a dir— la Diputada Rosa Barenys i jo mateix, el Govern reconsideri, si és que pensava votar en contra d'aquesta esmena, reconsideri la seva conveniència, la seva legitimitat i, en definitiva, tot el que té, d'establir nexes de major cohesió en el si d'una societat al més possible solidària.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Jo voldria dir, de bell antuvi, que aquesta Disposició Tretzena té un apartat primer que no ha estat objecte de cap esmena, que fixa l'autoobligació imposada per part de la Generalitat en ordre a la reserva de places per a persones amb disminució. I aquest apartat segon, objecte d'esmenes, fa la mateixa autoobligació en funció de les empreses públiques de la Generalitat de Catalunya, perquè entenem que són aquells compromisos que pot assumir el Consell Executiu, obligar la seva pròpia Administració, tant en sentit estricte —apartat primer— com les empreses públiques que depenguin de la Generalitat de Catalunya —apartat segon. Aquí el que se'ns demana són coses molt diferents d'aquestes i que creen obligacions en tercers, i per això potser aquest argument

de dir: «Escolti, diguin que sí perquè a vostès no els costarà cap diner»; aquesta és una actitud que entenc poc responsable, dir: «Podem votar que sí una cosa perquè a nosaltres no ens costarà diners; els en pot costar a uns tercers».

Bé, aleshores, primera cosa: esmena 233, del Grup Socialista. Afegir a les empreses públiques de la Generalitat el que vostès volen afegir és d'una confusió —d'entrada— considerable, perquè quan parlen que a continuació el Govern instarà les empreses o entitats que siguin subvencionades, què vol dir? Aquestes empreses públiques que reben subvenció de la Generalitat o totes? Ja m'imagino, ja sé —la senyora Barenys ho ha explicat així— que són totes; com a mínim convindrà amb mi que és un lloc molt inoportú per parlar del tema. La senyora Barenys em diu que no li expliqui els arguments que ja li vaig explicar l'any passat, doncs, perquè ja els sap. Bé, però, és clar, és que els arguments que els vaig explicar l'any passat són els arguments que hi ha. La senyora Barenys diu: «Escolti, és que vostè l'any passat ens va treure l'exemple d'una entitat sardanista que rep una subvenció, em sembla... (*remor de veus*), de 70.000 pessetes i que, llavors, li creem aquesta obligació de fer la reserva de places, i nosaltres no parlem d'entitats.» Sí, senyora Barenys, vostè també parla d'entitats, perquè si repassa el text presentat parla d'«empreses o entitats que siguin subvencionades». Vostè diu: «Parlin del Decret, parlin del Decret». Sí, és que el Decret no té relació amb això, perquè, fixi's... Sí, no té relació amb la seva esmena, dit d'una altra manera, perquè vostè el que demana és que el Govern «insti»..., que, a més a més, ja m'explicarà vostè jurídicament què vol dir «instar», que és que li demanarà per favor que ho faci? «Insti»: «El Govern instarà les empreses i entitats —diu— que compleixin amb la reserva de places», aquesta, que se suposa que és la de la resta de l'apartat, que és el 3%, d'acord amb el que estableix la Llei 13/82, del 7 d'abril; si no ho recordo malament, la Llei no estableix aquesta limitació o aquesta reserva, sinó que l'estableix per a les empreses de més de cinquanta treballadors, i això és el que vaig dir l'any passat, que és el que dificulta d'una manera no sobrepassable aquesta qüestió. Per tant, el Decret s'aplica a una sèrie d'empreses. En canvi, vostè el que pretén amb aquesta esmena és que això s'ampliï a totes les empreses i a totes les entitats, prescindint del personal que tinguin al seu servei en les empreses i prescindint —i aquesta seria una impossibilitat material— que les entitats tinguin o no tinguin personal. El senyor Hortalà encara ara va més enllà, perquè ho fa com un apartat 3 i que, per tant, afecta els dos apartats anteriors i, aleshores, fa referència que establiran; aquí sí que ja no diu «instar», sinó que diu que «establiran»; és clar, com pot establir l'Administració de la Generalitat que a unes empreses o unes entitats receptores d'ajudes o subvencions se'ls creï una obligació. Evidentment, jurídicament no és possible, i més quan el senyor Hortalà, doncs, especifica no sols subvencions i ajudes sinó també contractes; vol dir, imaginin-se vostès una entitat que faci un contracte en matèries de la seva estricta adequació, aptitud, amb la Generalitat de Catalunya i que, aleshores, si s'aproves aquest apartat tercer que dic del senyor Hortalà, fins i tot aquesta entitat tindria obligació —que moltes vegades, hi insisteixo, no fóra possible— de fer aquesta reserva de places.

Per tant, en definitiva, la Generalitat pot assumir les seves responsabilitats, no les responsabilitats dels altres. I la Generalitat, crec que ningú l'ha posat en dubte, fins al punt que ni el

propi apartat 2, perquè són esmenes d'addició, ni l'apartat 1 han estat objecte d'esmenes. Per tant, la Generalitat, en allò que està en la seva mà, actua i, en allò que no està en la seva mà, el que ha d'actuar és la legislació, i la legislació correspon a tot-hom i no a la Generalitat de Catalunya, de complir. El Decret, senyora Barenys —ja li ho he explicat abans—, exigeix a les empreses que tinguin aquesta obligació, que són aquelles que tenen més de cinquanta persones; en canvi vostè aquí —hi insisteixo— ho amplia a les entitats i ho amplia a totes les empreses.

(Remor de veus.)

Bé, com que tant vostè com el senyor Hortalà han... (Remor de veus.) Moltes gràcies, senyora Barenys...

El Sr. PRESIDENT: No dialoguin!

El Sr. ESCUDÉ: Com que tant vostè com el senyor Hortalà ens han anunciat que en futures discussions parlamentàries tornaran a repetir l'esmena, doncs, ja tindrem ocasió, si el text és igual o si el text és diferent, de mantenir o modificar la nostra posició. Però em sembla que, en principi —i ho vull dir i ho vull deixar molt clar—, la Generalitat és de les administracions públiques de Catalunya que amb més energia dóna compliment a aquesta autoimposició d'aquesta reserva de places per a minusvàlids, tant en la pròpia organització de la Generalitat com, fins i tot, en les empreses públiques vinculades, dependents de la Generalitat.

Per aquests motius, com diu el senyor Lluís Garcia, doncs, ja no votarem a favor d'aquest conjunt de dues esmenes.

Gràcies.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació de les esmenes 233 i 234.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Es vota la Disposició Addicional Tretzena segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional ha quedat aprovada per 52 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les Disposicions Addicionals Catorzena, Quinzena i Setzena, segons el Dictamen. (L'I. Sr. Escudé demana per parlar.) Sí?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El nostre Grup demanaria votació separada de la Disposició Addicional Setzena.

El Sr. PRESIDENT: Setzena. Doncs, votem la Catorzena i la Quinzena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues Disposicions han quedat aprovades per 54 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Se sotmet a votació la Disposició Addicional Setzena, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional ha quedat rebutjada per 0 vots a favor, 52 en contra i 28 abstencions.

(L'I. Sr. Escudé demana per parlar.) Senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Com que el Reglament autoritza a explicar el vot quan un grup canvia el sentit del seu vot, com que nosaltres vam donar recolzament en Comissió a aquesta Disposició Addicional Setzena, i per això, gràcies al nostre caràcter majoritari, s'ha mantingut per al Ple, i ara, com han vist les senyores i els senyors diputats, hem votat en contra, crec que se'm pot autoritzar a fer una explicació de per què hem canviat el sentit del nostre vot i que ara és tan negatiu. Aquesta Disposició Addicional Setzena intenta regular al llarg —si no ho recordo malament— de set apartats la gran diversitat de situacions laborals, contractuals del personal que passarà o està passant a integrar-se a l'Institut d'Estadística.

El que ha passat és que, en el curs del debat pressupostari, l'organisme competent s'ha adonat del fet que, malgrat la cura amb què s'ha redactat aquest text, perquè, hi insisteixo, hi ha personal procedent de moltíssimes administracions i de situacions molt diferents, hi ha exactament quatre persones, quatre persones que han de passar a aquest organisme que no s'ajusten exactament a cap d'aquestes set circumstàncies diferents. I davant d'aquesta situació, per no perjudicar la situació i l'*status* laboral d'aquestes persones procedents d'altres administracions, és per què nosaltres hi hem votat en contra, donat el fet, per altra banda, que l'Administració competent ens ha anunciat que, en breu, entrarà al Parlament un projecte de llei de regulació d'aquest Institut, i que, aleshores, s'aprofitarà, un cop estudiada la situació d'aquestes quatre persones, la fórmula de no perjudicar o de no discriminar aquesta petita part del personal en relació amb la resta, que sí que quedava salvada la seva situació amb el text de la Disposició Addicional Setzena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem ara a la Dissetena. Esmena 235 de l'Agrupació del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, en la seva concepció original, aquesta Disposició Addicional Dissetena pretenia que els funcionaris de carrera que desenvolupin o hagin desenvolupat durant dos anys continuats, o tres amb interrupció, llocs a l'Administració de la Generalitat en condició d'alt càrrec o equiparable, consolidaran un grau personal equivalent al valor màxim del complement de destinació que es fixi en cada exercici pressupostari. Dic en la seva concepció original.

Aquesta Disposició Addicional, senyor President, és innecessària totalment en alguns casos i absolutament injusta i equívoca en la resta. Innecessària en aquells supòsits en què el funcionari hagi ocupat el lloc de treball, que naturalment serà un lloc de treball de lliure designació, i, en conseqüència, aquesta adscripció correspondrà, com no podria ser d'altra manera —i no ho discutim—, a la discrecionalitat del Consell Executiu, que no l'exercirà precisament respecte de funcionaris que el Govern consideri com els seus enemics polítics. (Remor de veus.) I tot això es fa així durant l'esmentat període de temps, o els esmentats períodes de temps, d'acord amb allò preveu la Llei de Funció Pública de Catalunya.

Injusta en la resta de supòsits perquè el grau personal que cal consolidar, el grau personal que es consolida és el corresponent, precisament, al lloc de treball ocupat, i no pas a un altre, i podria ser que aquest grau personal no té per què ser el màxim previst en la Llei de la Funció Pública.

Fosca o equívoca perquè únicament es pot pretendre, mitjançant una disposició semblant a la que parlem, afavorir foscos interessos personals de determinats funcionaris addictes al Govern de torn.

Per tot això, senyores diputades, senyors diputats, volem simplement la seva supressió, i la volem amb absoluta independència d'allò que es pugui fer a Madrid, que, afortunadament, en aquest cas, tots sabem el que es farà, és a dir, suprimir, en el tràmit de Senat, una pretensió anàloga com la que figura en aquesta Disposició Addicional, redacció inicial. No fer-ho seria, simplement, un exercici de cinisme polític al qual nosaltres no volem contribuir.

Finalment, voler introduir, dins d'aquest calaix de la Disposició esmentada, els funcionaris de carrera que siguin diputats d'aquest Parlament creiem que és totalment insolidari i sectari, i jo crec que tinc alguna raó per dir-ho. Per què els funcionaris sí, i la resta de diputats no?

Jo els demano, senyors de la majoria, senyores i senyors diputats, que tots plegats fem un exercici de seriositat i de rigorositat, i, a partir d'aquí, suprimim aquesta Disposició Addicional Dissetena, que, creguin-me, a ningú ens afavoreix.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup Socialista té l'esmena 236. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor President, segons em comunica el nostre Diputat senyor Lluís Garcia, que és a qui corresponia de defensar aquesta esmena, hi ha expectatives bastant probables que la majoria pugui acceptar la nostra esmena de substitució, o sigui, d'eliminació d'aquesta Disposició Addicional Dissetena.

En aquest sentit, doncs, la donaria per defensada per evitar que així el senyor Escudé pugui fer interpretacions no volgudes ni desitjades de les nostres paraules, com ha fet en algun altre moment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. El Grup Mixt, per boca del senyor Hortalà, defensarà l'esmena 237.

El Sr. HORTALÀ: Sí, senyor President, Grup Mixt, el que fins ara vostè anomenava «sector Esquerra Catalana», i ara, de sobte, veig que ja no ho fa.

Mirin, aquesta és una esmena que, en el seu moment, es va plantejar fruit d'una estricta circumstància conjuntural; potser algú pot pensar que oportunista, possiblement. Però en un moment determinat es va dir, i la premsa i els mitjans de comunicació ho varen argumentar molt àmpliament, la possibilitat que les Cortes Generals introduïssin en el seu Pressupost, de cara al 91, una regulació d'aquest tipus.

Davant d'això, el Projecte originari de pressupostos presentat per la Generalitat també es feia ressò d'aquesta manifestació que es volia fer a les Cortes Generals, i ho feia des del punt de vista, al nostre entendre, parcial: no tenia en compte tots els supòsits que realment s'haurien de contemplar tenint en compte

l'excepcionalitat d'aquesta norma, que jo no entro a judicar si és bona o si és dolenta, però si el Pressupost de l'Estat l'aprova per als funcionaris i els diputats afectes a la seva jurisdicció seria, al nostre entendre, una mena d'exclusió perversa per part nostra no fer exactament el mateix pel que pertoca a l'Administració de la Generalitat. Al cap i a la fi, hi ha el principi constitucional de la igualtat de drets davant la llei, de tots els ciutadans.

En conseqüència, i des del punt de vista de l'argumentació i fonamentació d'aquest principi, a nosaltres ens va semblar que la proposta originària que contenia el Pressupost de la Generalitat respecte als funcionaris s'havia d'ampliar també als diputats, fins i tot en unes condicions restrictives pel que feia a l'exercici de les legislatures corresponents. Però amb una excepció: que això només s'aplicaria —i torno a referir-me al principi constitucional de la igualtat de drets davant la llei, de tots els ciutadans, de tots els ciutadans—, això només s'aplicaria si, com a conseqüència de les discussions pressupostàries a Madrid, la corresponent disposició fos aprovada.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres vàrem formular aquesta esmena. Després, en Comissió, el Grup parlamentari de Convergència i Unió també va presentar una esmena més o menys afí o similar a la que havíem presentat nosaltres —bé, les vàrem presentar simultàniament; no és que una esmena tingués a veure amb l'altra, sinó que, d'una manera simultània i espontània, els grups de Convergència i Unió i el nostre subgrup vàrem presentar l'esmena en qüestió. La Comissió la va aprovar, i, en conseqüència, entenem que, si es manté la redacció del que es va aprovar en Comissió, la nostra esmena, indirectament, ha estat assumida i, per tant, no té sentit que es procedeixi a la seva votació, perquè ja està inclosa en el Dictamen de la Comissió.

Per tant, si ara resulta que hi ha d'haver una transacció, com acabo de sentir, en un sentit o en un altre, doncs, en funció d'aquesta transacció, jo li diré, senyor President, si mantinc l'esmena o, en qualsevol cas, la retiro com a conseqüència que ja ha estat assumida.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquesta Disposició Addicional Dissetena fa referència a uns determinats drets que es pretenen adjudicar a uns funcionaris de carrera que desenvolupin o hagin desenvolupat determinades tasques.

Aquesta Disposició Dissetena, originàriament, lligava amb el Projecte de Llei de Pressupostos Generals de l'Estat; en el transcurs del debat pressupostari en les Corts Generals, Cambra baixa, Congrés dels Diputats, es va produir una modificació, i com que això es va produir abans del termini d'esmenes del nostre pressupost, el nostre Grup, que, doncs, per coherència amb el seu suport ple i total sempre en els principis que ens afecten, i, en aquest cas, els de la funció pública ens afecten, nosaltres vam recollir la modificació introduïda, i per això vam presentar l'esmena que portava el número 244, esmena que va ser adoptada en Comissió, i el text d'aquella esmena és el que avui figura com a Disposició Addicional Dissetena.

Com bé ha explicat el senyor Martí Carnicer, hem tingut uns contactes amb els companys del Grup Socialista, i de la informació que ells ens han fet arribar sobre la sort funesta, en

aquest cas, que experimentarà aquest text en el Senat espanyol, la Cambra alta de les Corts Generals, el nostre Grup entén que, fent cas i donant fe a aquestes converses, el que hem de fer és votar en contra d'aquest text adoptat en Comissió gràcies al nostre vot, perquè no seria coherent que ara mantinguéssim això si desapareix en el Senat o a conseqüència de la intervenció del Senat.

Per tant, en definitiva, nosaltres complim sempre la legislació aplicable i entenem que, en aquests moments, això passa per la supressió d'aquesta esmena a l'Addicional Dissetena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*L'H. Sr. Hortalà demana per parlar.*) Sí, el senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Per manifestar-me, tal com li he dit abans i els he dit a vostès, en relació amb la intencionalitat d'aquesta esmena.

He dit que nosaltres plantejàvem l'esmena per una raó estrictament conjuntural d'oportunitat, tal com s'hi ha referit fa un moment el senyor Escudé, i que, justament al final, especifícavem que en tots dos casos, és a dir, en els casos dels funcionaris i en els casos dels diputats, s'estarà al que resulti dels preceptes equivalents de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat.

Si efectivament els socialistes, per raons òbvies, tenen aquesta informació, com que la nostra esmena està a resultes del que estableixin els Pressupostos Generals de l'Estat, si els Pressupostos Generals de l'Estat ho veten, en conseqüència, la nostra esmena no té cap sentit, i, òbviament, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. (*Remor de veus.*) Sotmetem a votació aquesta Disposició Addicional Dissetena... (*Remor de veus.*) No? Molt bé, doncs, votarem les esmenes, conjuntament la 235 i la 236, que són de supressió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat aprovades per 76 vots a favor... no, no, han estat aprovades...: 76 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem a la Disposició Addicional Divuitena. Hi ha dues esmenes, una de l'Agrupació del CDS, la 238; té la paraula el senyor Latorre per defensar-la.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Amb aquesta intervenció defensaríem totes les esmenes que ens queden a la resta del Projecte de Llei.

El conjunt de totes aquestes esmenes pretén evitar la proliferació de la pràctica parlamentària consistent a considerar la Llei de Pressupostos com el calaix de sastre de totes les qüestions legislatives o no pendents al llarg de l'any. Ja ho vàrem denunciar l'any passat i tornem a fer-ho enguany; no considerem adient utilitzar el Projecte de Llei de Pressupostos per resoldre modificacions legislatives com la de modificació de la Llei de Creació del CIDEM o de la Llei d'Infraestructures Hidràuliques, que sempre, llevat de casos d'urgència extrema, que no és el cas, s'han de tramitar pel procediment ordinari, o per regular situacions de transmissions patrimonials, de parcel·les o terrenys, o, fins i tot, per establir el règim d'autonomia econòmica per a l'establiment de determinats espais naturals de protecció especial a càrrec del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Latorre, la Presidència ha entès bé dient que donava per defensades ja totes les esmenes al Projecte de Llei?

El Sr. LATORRE: Sí, com sempre, la Presidència ha entès bé.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I ho celebra.

El Sr. LATORRE: Perdó, perdó, senyor President, les del text articulat, naturalment.

El Sr. PRESIDENT: Ah!

El Sr. LATORRE: Perdoni, senyor President. Serà difícil que es lliurin de la meua presència. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Esmena 239, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. En principi dir que Iniciativa per Catalunya no veiem malament la proposta de la Disposició Divuitena que parla de la possibilitat d'establir que determinats espais naturals de protecció especial puguin ser gestionats en règim d'autonomia econòmica. És a dir, la finalitat última d'aquesta Disposició la veiem bé, perquè facilita la gestió per part d'aquells que estan a sobre de l'espai natural que s'ha de gestionar. De totes maneres, el motiu de la nostra esmena és per dues raons fonamentals; una perquè aquí parla excessivament dels espais que corresponen al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; concretament, parla tres vegades d'aquest Departament, aquesta Disposició, i això em sembla que podria significar una consolidació del control dels espais naturals per part d'aquest Departament, quan és conegut, i ho hem defensat moltes vegades, que entenem que els espais naturals haurien de ser gestionats avui per la Direcció General del Medi Ambient, en un futur esperem que pròxim per l'Agència de Medi Ambient i en un futur no molt llunyà, hauria de ser per la Conselleria de Medi Ambient.

Per tant, creiem que això pot ser una maniobra del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per establir el control dels espais que avui té, quan no té, en canvi, el control de la implementació del pla futur d'espais naturals... d'interès natural.

El segon punt és que tampoc no s'especifica bé què comporta aquesta autonomia de gestió, perquè si es parteix dels migrats recursos, les migrades transferències que fins ara hi destina el Govern de la Generalitat, el que podria fer és que aquesta autonomia de gestió caigués en una insuficiència en la capacitat de gestió d'aquests espais naturals i, com que hi hauria aquesta transferència de responsabilitats, hi hauria un abandó de la responsabilitat de funcionament dels espais naturals per part del Govern, en la qual cosa no creiem, si no hi ha una especificació més concreta de quin és el grau de compromís del Govern, no hi estaríem d'acord i per això demanàvem la seva supressió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El representant del Centre Democràtic i Social, quan ha defensat l'esmena 238, ha dit que també defensava totes les altres, i totes les altres, si no m'he descomptat, són tres més, la 241, que fa referència a la submissió de les empreses de la Generalitat a l'Estatut de l'Empresa Pública; la 244, que fa referència a unes modificacions d'algun apartat de dos articles de la Llei d'Infraestructures Hidràuliques i, finalment, la 291, que fa referèn-

cia, per enèsima vegada, a la remissió trimestral d'informació al Parlament.

Ara bé, el senyor Latorre, només, que jo hagi sentit, ha fet el torn a favor estrictament de l'esmena 238 i, per tant, com que la majoria de les altres empreses, perdó, esmenes, ja tenen esmenes d'altres grups, ja en parlaré en el seu moment.

Concretament, a l'esmena 238, el Centre Democràtic i Social demana la supressió d'aquesta actuació de desconcentració de l'administració de la Generalitat pel que fa referència als espais naturals de protecció especial. Com hem vist en aquesta mateixa Disposició Addicional Divuitena hi ha una altra esmena de supressió del Grup d'Iniciativa per Catalunya i aleshores, com deuen haver vist, senyores i senyors diputats, l'argumentació del Grup d'Iniciativa per Catalunya ha estat totalment positiva quant al concepte; l'únic que ha vist un hipotètic risc d'una activitat o una decisió maquiavèlica per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per a una continuïtat en el futur de la seva actuació en aquest terreny concret, quan el senyor Gimeno esperava i espera que la gestió d'aquests espais naturals de protecció especial vagi a raure a una organització o un organisme específic del medi ambient.

Bé, en definitiva, jo estic d'acord amb la primera part del que diu el senyor Gimeno i no estic d'acord amb el que, globalment, ha manifestat el senyor Latorre, perquè em sembla, o al nostre Grup ens sembla, que aquesta fórmula de desconcentració és vàlida i, en aquest cas, especial pel fet que tota una sèrie, no tots, per això hi ha unes condicions, tota una sèrie d'aquests espais d'interès..., espais naturals de protecció especial constitueixen o tenen el caràcter d'unitat d'explotació d'un espai específic i que permet uns ingressos i unes despeses pròpies totalment al marge, sense relació amb altres àmbits o amb altres actuacions. Per tant, de la mateixa manera que ja ho vam establir en la Llei de Biblioteques, entenem, paral·lelament, que és bo que hi hagi una responsabilització a nivell de base, total, com és el de la gestió del mateix espai natural, el fet que hi hagi aquesta possibilitat de gestió econòmica autònoma. Aleshores, jo el que voldria esvair és el dubte o la prevenció que hi té el senyor Gimeno, perquè fixi's, senyor Gimeno, que el que diu la Disposició Addicional Divuitena, diu: «la gestió dels quals correspon al Departament d'Agricultura». Vol dir que si d'aquí a quinze dies hi ha una llei que diu que aquests espais naturals de protecció especial, la seva gestió correspon a un altre departament, doncs, no es farà més que recollir en alguna disposició addicional o final —suposo que seria addicional— la modificació del que ara diem, dient: «Allà on diu Departament d'Agricultura ha de dir allò altre».

En definitiva, aquí crec, senyor Gimeno, que l'important és la fórmula de gestió de l'espai i no l'adscripció temporal, en aquests moments, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'aquestes àrees naturals de protecció especial. I per això ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a votar les esmenes a la Disposició Addicional Divuitena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 11 vots a favor, 43 en contra i 21 abstencions.

A continuació, es vota la Disposició Addicional Divuitena segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional ha quedat aprovada per 44 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les Disposicions Addicionals Dinovena, Vintena i Vint-i-unena, que no tenen esmenes.

Si? El senyor...

El Sr. CARNICER: La Vintena per separat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La Vintena anirà per separat. Doncs votem la Dinovena i la Vint-i-unena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions addicionals han quedat aprovades per 44 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A continuació, es vota la Disposició Addicional Vintena segons el Dictamen.

Vots a favor?

La Vintena ha quedat aprovada per unanimitat.

La Disposició Addicional Vint-i-dosena. Queda per defensar l'esmena 243, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, senyor President, moltes gràcies. Breument, aquesta esmena és més aviat una esmena d'aclariment. El Consell Executiu en la presentació d'aquest Projecte de Llei pretén que amb aquesta Disposició Addicional modifiquem l'aparat b) de l'article 4 de la Llei 5/85 de Creació del CIDEM. Aquesta institució va ser creada per una llei consensuada en la seva totalitat en aquest Parlament pels diversos grups parlamentaris i, per tant, pensem que requeriria una explicació fefaent del perquè es pensa modificar aquest article, i aleshores nosaltres reservàrem el sentit del vot.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. A part d'aquesta esmena hi havia una d'aquelles que parlava abans, que el senyor Latorre ha donat per defensades, i en definitiva l'explicació és molt senzilla. El senyor Riera parla de clarificació i és que realment es tracta de clarificació.

La modificació es limita a la següent precisió: han sorgit dubtes en els accionistes privats d'empreses participades en el CIDEM sobre el fet que l'empresa hagi de sotmetre's o no a les prescripcions de l'Estatut de l'Empresa Pública a Catalunya. I aleshores, aquí, l'afegit d'aquestes tres ratlles especifica clarament que aquestes societats en les quals el CIDEM participi majoritàriament se sotmetran al que estableix l'Estatut de l'Empresa Pública i, per tant, es resolen d'una vegada per sempre els dubtes que en alguna empresa havien plantejat accionistes minoritaris privats sobre les obligacions que això comportava.

En definitiva, doncs, és resoldre d'una vegada per totes el dubte que es podria donar i que en alguna empresa s'ha donat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Riera?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada, i per consegüent, es passa a votació l'única esmena viva, que és la 241.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per zero vots a favor, 45 en contra i 32 abstencions.

A continuació es vota la Disposició Addicional Vint-i-dosena, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional ha quedat aprovada per 45 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Ara passem a la Disposició Addicional Vint-i-tresena, en què hi ha una esmena tècnica que els passo a detallar. Allà on diu «mitjançant autorització prèvia», hi ha de dir «mitjançant autoliquidació prèvia».

Queda clar, senyors portaveus?

Doncs, amb aquest sentit, se sotmet a votació, en primer lloc, l'esmena 244, del CDS, que encara està viva.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 46 en contra i 6 abstencions.

Votem la Disposició Addicional Vint-i-tresena, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Vint-i-tresena ha quedat aprovada per 46 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació les Disposicions Addicionals Vint-i-cinquena, Vint-i-sisena, Vint-i-setena i Vint-i-vuitena, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes Disposicions Addicionals han quedat aprovades per 47 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

La Presidència s'adona que no ha votat la Vint-i-quatrena. La sotmetem a votació, ara; no té esmena. (*Remor de veus.*) Sí..., és que no té esmena viva; està retirada. De manera que es vota la Vint-i-quatrena, sense esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Vint-i-quatrena ha quedat aprovada per 47 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem ara a una sèrie d'esmenes que pretenen noves disposicions addicionals. En primer lloc, l'esmena 247, del Grup d'Iniciativa. Té la paraula l'Il·lustre senyor Saura.

El Sr. SAURA: Aquesta també és una esmena tradicional del nostre Grup, no sé si més o menys tradicional que les explicacions de refús que el senyor Escudé fa, també, tradicionalment, que pretén limitar les despeses de publicitat institucional.

La nostra proposta és que les despeses de publicitat institu-

cional no excedeixin del 0,05% del Pressupost; això voldria dir, en el Pressupost d'enguany, una xifra entre els 500 i els 600 milions de pessetes. He de recordar a les senyores i senyors diputats que, simplement, a la partida 226.03, específica de «Publicitat i propaganda», enguany la partida ascendeix a 1.214 milions de pessetes.

Per tant, hi insisteixo, és una esmena d'addició que pretén limitar, jo crec que de forma generosa, fins i tot, les despeses de publicitat institucional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Escudé, vol fer torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Faci el torn en contra ara.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies. Com diu el senyor Saura és una esmena tradicional del seu Grup; el rebuig del nostre Grup també és tradicional, perquè entenem que és un fet insòlit que una partida específica, de les milers i milers que té el Pressupost de la Generalitat, sigui objecte, segons ell diu, d'una limitació.

Entenem que totes les partides tenen la seva justificació. Si un grup o si un diputat no està conforme amb una utilització determinada, pot demanar les explicacions que calgui. Hi insisteixo: és un fet totalment insòlit, que per a nosaltres no té justificació, que precisament aquesta partida 226.03 sigui objecte d'una limitació; que, de fet, fins i tot li podria dir que no és tal limitació generosa, com diu el senyor Saura, perquè encara que ell ens parlava que aquesta partida puja a 1.214 milions –almenys a nosaltres ens dona una mica més; ens dona 1.262 milions–; però, en tot cas, el que no sé és d'on surt aquest número que dona ell de pes específic dintre del Pressupost, perquè a nosaltres ens dona que aquests 1.262 milions és el 0,12% del Pressupost. Vol dir que és de l'ordre de la quarta part d'aquesta limitació que, generosament, ens concedeix el senyor Saura.

Insisteixo, per tant, que no és un problema, no és un problema de limitació, perquè ja veuen que no hi és, sinó que és un problema de greuge comparatiu. Totes les partides són exactament iguals, i, per tant, no veiem per què en aquesta s'ha de produir una limitació que no tenen les altres partides, quan totes les despeses que es facin en aquesta partida, com totes les altres, tenen la seva justa i correcta limitació.

Per tant, senyor President, també tradicionalment, continuarem votant en contra d'aquesta esmena número 247.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Procedim a la votació d'aquesta esmena 248, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.

Ara entrem..., millor dit, el Grup Socialista ha d'entrar en la defensa de trenta-set esmenes que proposen noves disposicions addicionals. (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí?

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, si em permetés fer un torn de rectificació de la meua intervenció anterior... Quan he dit que no era generosa l'actuació del senyor Saura, haig de reconèixer que sí que era generosa, perquè els meus coneixements matemàtics, doncs, són molt insuficients, i jo havia llegit malament l'esmena, quan deia que era el 0,5 i és el 0,05. I, aleshores, quan jo li deia que no era generosa, perquè hi havia unes

atencions al 0,12, i que era la quarta part..., i no és cert, com bé deia, amb tots els gestos, el senyor Saura i la senyora Fabian, i, per tant, doncs, tot i que mantinc, evidentment, el sentit contrari per aquest caràcter insòlit, que deia, de l'esmena, realment haig de reconèixer que la concessió era autèntica, que feia el senyor Saura.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La importància d'un zero, senyor Escudé.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: A l'esquerra, d'un zero a l'esquerra. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: El senyor Carnicer té la paraula. Suposo que agruparà en una sola defensa totes aquestes...

El Sr. CARNICER: Lamentablement per al transcurs del debat, però no per a la riquesa d'aquest...

El Sr. PRESIDENT: Era només a títol orientatiu, senyor... *(Rialles.)*

El Sr. CARNICER: No serà així. Senyor President, jo, si vol, li faig el llistat tot seguit, o si vol ho anem fent.

El Sr. PRESIDENT: Faci'm el llistat, que així sabrem de què va.

El Sr. CARNICER: En farem unes quantes i, si de cas, després, en una segona intervenció, li diria la resta.

Les esmenes 249, 250 i 251, les defensarà el Diputat senyor Arseni Gibert; la 252, la senyora Rosa Martí; la 253, la senyora Dolors Torrent; la 254, el senyor Santiago Riera; la 255 i la 256, ja han estat defensades; la 257, 258 i 259, pel senyor Roma; 260, 261 i 262, pel senyor Clofent. Això no obsta que potser algun diputat n'incorpori alguna de posterior; en tot cas, ell ja ho anunciaria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. De manera que té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President. Per fer la defensa de les tres esmenes que ha anunciat el senyor Carnicer: 249, 250 i 251.

Voldria fer-ho amb una tècnica d'inserció d'aquest debat en el temps, diguem-ho així, en el context històric. Són tres esmenes idèntiques a les de l'any passat, i com que em sembla que repetir el debat, els arguments en contra i els arguments a favor de la seva acceptació —previsiblement, els arguments en contra també— seria poc interessant, em sembla que és un xic més interessant, potser, prosseguir-lo el debat.

Em proposo, doncs, des d'aquesta intenció, replicar la resposta del senyor Escudé el maig passat, contraargumentar els arguments que el senyor Escudé ens va donar el maig passat, ja que llavors no vaig tenir ocasió de fer-ho perquè així ho preveu el Reglament.

Pel que fa a la primera d'aquestes esmenes, la 249, es tractava de condicionar els ajuts a la creació de nous establiments turístics a una *ratio* de metres quadrats de sòl per plaça; el senyor Escudé no en negava la conveniència, de fer això, sinó que donava una altra argumentació, que llegeixo literalment, i que era: «són els plans d'ordenació urbana els que han d'assenyalar el sòl exigible, la construcció de nous allotjaments turístics en funció d'una sèrie d'elements com l'alta densitat, la saturació de l'oferta turística, etcètera, i per tant, doncs, ja hi ha un canal per establir aquestes limitacions».

Bé, aquesta argumentació ens sembla correcta, és a dir, estaríem molt contents que el Departament d'Urbanisme prengués

aquestes mesures per al bé..., seria bo que fos així en funció de la necessitat de la gestió horitzontal de tots els departaments de les polítiques de turisme, però, si no hi ha prou acord —i sembla que no— entre els Departaments de Comerç, Consum i Turisme i d'Urbanisme perquè això sigui així, doncs, almenys, diem nosaltres, que els ajuts per a la creació de nous establiments vinguin condicionats per aquests tipus de condicions. És a dir, si urbanísticament no es condiciona, que es faci el que sigui però almenys si hi ha ajuts de la Conselleria que es tingui en compte això.

En el cas de la segona era quelcom de semblant. Proposàvem de condicionar els ajuts per a la modernització d'establiments a compromisos de serveis mínims. El senyor Escudé tampoc en negava la conveniència, de fer això. El que passa és que confonia un xic el que és... —ens sembla que confonia un xic— el que és modernització en el sentit de millora de la qualitat —que sempre defensa el Conseller senyor Alegre i que compartim aquest desig i que pot incloure perfectament en les bases d'adjudicació dels ajuts el que convingui perquè això sigui així— amb la simple adaptació a la reglamentació, que és una part només d'aquesta millora de la qualitat i que, evidentment, un establiment pot optar per no fer l'adaptació i perdre, per exemple, estrelles en la classificació i en qualsevol cas l'adaptació física de les instal·lacions no és aquesta millora de la qualitat de què parla sempre el senyor Alegre.

En aquest moment això és més important fins i tot que l'any passat perquè hi ha una gran incògnita i és de veure si la situació delicada o de crisi que hi ha engolirà uns tipus d'establiments o altres i el que pensem és que cal no ajudar els que precisament creen més desprestigi.

Pel que fa a la tercera, proposava que una part dels diners destinats a les edicions de material per a la potenciació de l'oferta es destinessin a material de divulgar els drets dels turistes, i el senyor Escudé no en negava tampoc la necessitat, sinó que, al contrari, la reforçava i ens deia: «Hi ha altres partides que emparen i doten entenem que suficientment aquesta atenció que coincidim que és necessari de preveure.» Això és el que ens deia el senyor Escudé, per tant, estàvem d'acord en la necessitat i ens parlava d'altres partides. L'única partida que sabem veure que pogués servir per això són 3 milions de pessetes de la Direcció General de Consum, i si era convenient i s'havia de fer no només passava això, sinó que, de fet, s'ha fet fins i tot d'aquella partida que nosaltres dèiem que en part s'utilitzés a aquest ús. S'ha fet. Jo li ensenyaria, senyor Escudé, un fulletó, aquest que tinc a la mà, que realment s'ha fet amb diners d'aquesta partida i que és un material d'aquestes característiques. És a dir, allò que en aquell moment no es va acceptar no solament sembla convenient sinó que fins i tot s'ha fet.

Jo penso que els arguments del maig del senyor Escudé ja no ens semblen vàlids, a nosaltres no ens ho semblen. En aquest moment es poden donar dos supòsits: un d'ells, és que el senyor Escudé —molt probable, aquest supòsit— s'hagués quedat sense arguments. En aquest cas no tinc cap dubte que el vot seria favorable.

Cal no descartar, però, que no sigui així i que en previsió d'aquesta contingència el senyor Escudé ja en tingui alguns de nous, d'arguments, o que amb l'agilitat mental que a bastament acreditada per ell té, doncs, n'hagi improvisat durant la meua intervenció.

En aquest cas, segurament que el vot també serà desfavorable i, en aquest cas, haurem de dir que prosseguirem el debat l'any vinent. En aquest temps, pels volts de Nadal tornarem a seguir amb aquest debat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Després d'agrair les al·lusions elogioses del senyor Gibert que, doncs, li són retornades no sols pels coneixements en temes turístics, sinó també per la valuosa aportació a la Comissió de la Sindicatura de Comptes que realitza ell com a Vice-president de la Comissió, jo el que voldria dir que poca cosa, efectivament, puc afegir, perquè el senyor Gibert ja ens ha llegit la rèplica que li vaig fer fa nou mesos i poca cosa ha variat, especialment quant a l'esmena 249.

En l'esmena 250 tinc algun element que no sé si és que no el vaig dir en aquell moment o que el senyor Gibert ha cregut que no calia retreure'm però que fa referència a l'existència d'un decret, el 39/85, de 7 de febrer, modificat per tota una sèrie de decrets posteriors: el 91/88, de 28 de març i el 107/88, de 28 de març, que, doncs, precisament, tota aquesta normativa reglamentària ja contempla l'exigència per part del Departament de sol·licitar als beneficiaris aquests compromisos i obligacions perquè s'adaptin a les prioritats que estableix la normativa.

El que sí que puc afegir, un petit element nou a allò que va justificar la nostra oposició a les esmenes similars o idèntiques en el pressupost de l'any 90 és quant a l'esmena 251, perquè aquells propòsits que tenia el Departament i que continua tenint com a mínim ja els ha portat a la pràctica —així m'informa el Departament— en una terra propera a la del senyor Gibert, en un servei d'assistència al consumidor a la població de Blanes i, per tant, doncs, aquí vegi el senyor Gibert que realment el propòsit del Departament és anar per aquest camí i, per tant, el que ell demana que parcialment aquesta partida s'apliqui a aquestes activitats de divulgació ja es fa a través de la utilització normal de les partides i no cal, entenem nosaltres, és sobrer de crear en el text articulat una nova disposició addicional.

Per tant, senyor Gibert, lamentant-ho, el nostre Grup continuarà votant en contra a aquest conjunt de tres noves disposicions addicionals que el senyor Gibert pretén introduir en nom del Grup Socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La senyora Rosa Martí pot defensar l'esmena 252.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Molt bé, moltes gràcies, senyor President. Agruparia també l'esmena 269, si aquesta Presidència no hi té cap inconvenient encara que les dues esmenes són bastant diferents.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: El cas de l'esmena número 252 és una esmena que ja la vàrem presentar l'any passat. És una esmena d'addició que sol·licita ésser inclòs en el text articulat que el catàleg de llocs de treball de la Generalitat respecti el principi d'igualtat home i dona en la seva redacció.

Aquesta esmena no és més que una esmena de normalització de les formes i que, a més a més, no suposa ni pujar ni baixar el pressupost en cap pesseta, per tant això, d'entrada, penso que li dóna un avantatge important a l'esmena perquè si no toca la

quantitat total serà més fàcil per al Grup de la majoria, penso, poder-la acceptar. Repeteixo que el catàleg de llocs de treball de la Generalitat que acompanya aquest any el pressupost no respecta el principi d'igualtat home-dona que l'Institut de la Dona en les seves mesures té previst que es compleixi.

He fet una anàlisi detallada llegint tot el catàleg de llocs de treball i posaré quatre exemples molt clars. En primer lloc, hi ha tota una sèrie de llocs de treball, els quals només estan redactats en masculí, per exemple: subdirector, administratiu, inspector, bomber, interventor, monitor, conductor, fins i tot Director del Centre de Dones de Barcelona. És evident que cada un d'aquests llocs pot estar feminitzat i, evidentment, hi poden haver subdirectores, administratives, inspectores, bombers, interventores, monitores i conductores. Per tant, en aquest apartat hi ha una omisió d'aquesta igualtat en el catàleg de llocs de treball.

Però el cas no queda aquí, sinó que hi ha un segon grup de llocs de treball que presenten també una deficiència que no és per omisió, sinó que és per manca de sensibilitat. Per exemple, i va molt bé que hi hagi aquí el Conseller de Governació perquè precisament és un lloc de treball del seu Departament, que és curiós, que diu..., hi ha una plaça en el seu lloc de treball, que diu: «Secretària del Conseller», que és que no s'ha plantejat el Consell Executiu o el Grup de la majoria que hi pot haver un dia que hi hagi un secretari de la Consellera? Penso que això pot arribar a passar.

En el mateix Departament també hi ha una plaça que això no és per qüestions d'omisió, sinó que penso que per manca de sensibilitat, ho repeteixo, de «netejadora»; evidentment, també hi deu poder haver un netejador o, millor dit per a tothom, «personal de neteja».

Hi ha un tercer grup en el catàleg de llocs de treball molt curiós que conté dues places de capellà, en el catàleg de llocs de treball. Evidentment, no demano al Grup de la majoria que pugui feminitzar aquest lloc de treball perquè em sembla que supera les seves possibilitats. Per tant, ja estariem d'acord a deixar això per tractar-ho en altres àmbits.

I un quart apartat, en el qual, en la redacció de documents que ha fet aquesta Cambra..., per exemple, de l'Institut de la Dona, com és la mateixa Llei de Creació de l'Institut de la Dona diu en el seu article 4 que un dels òrgans de l'Institut serà el Director Executiu. Naturalment, jo penso que un home pot molt bé dirigir l'Institut de la Dona, però també una dona pot dirigir igualment bé l'Institut de la Dona.

Per tant, aquests quatre exemples crec que ens situen en un moment i en una qüestió que jo crec que el tema de la igualtat en el llenguatge i en especial en el lloc de treball és un tema de sensibilitats, i des del Grup Socialista no reclamo una estètica de dona, sinó que el que reclamo és un estil en el llenguatge que expressi la igualtat home i dona, perquè les paraules, el llenguatge i la cultura no són mai neutres, perquè sempre representen uns valors, i el llenguatge evidentment admet totes les manipulacions possibles, però hem de convenir entre tots que no és més que un codi, el llenguatge, és a dir, un instrument que el dotem de contingut en utilitzar-lo i mai serà suficientment rebec com perquè no el puguem adaptar al compliment del pla de la igualtat. Però, senyors de la majoria, el temps, la realitat i les esmenes com aquesta ens aniran aproximant cada dia més a la igualtat.

I si el senyor President m'ho permet m'agradaria fer com un petit test a la Cambra que ens situaria fins on el llenguatge està immers en el nostre subconscient i moltes vegades ens traeix a tots. Els posaré un exemple molt curiós i que espero obtenir la resposta de tots els senyors diputats i senyores diputades.

Un pare i un fill viatgen amb un cotxe per una carretera. Tenen un accident. En l'accident el pare mor, i el fill és portat urgentment a un hospital. La persona que l'ha d'operar diu: «No el puc operar perquè és el meu fill», quina relació hi ha entre aquesta persona i el fill? No cal que em contestin ara mateix, però rumiïn-s'ho i vegin si el seu conscient els permet donar resposta a això amb agilitat suficient per veure fins a on ha calat el llenguatge en el fons del nostre subconscient.

En tot cas, amb tots aquests arguments i a l'espera que... evidentment, és la mare. Molt bé, el senyor Sesmilo ha passat molt ràpidament la prova. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: El Reglament no permet enquestes, eh? Segueixi, segueixi.

La Sra. MARTÍ I CONILL: En tot cas, amb tots aquests arguments dono per defensada aquesta esmena fonamentalment amb els quatre exemples que abans he posat del catàleg de llocs de treball i espero aconseguir el vot favorable de la majoria.

L'esmena número 269 és una esmena que pretén aconseguir el finançament suficient per fer el funicular de Montjuïc —i, com veuen, canviem molt de tema.

El funicular de Montjuïc té un cost, avui precisament surt a la premsa, del voltant —no arriba— dels 1.400 milions de pessetes i, evidentment, es fa molt necessari per solucionar el tema dels accessos a Montjuïc. En un moment donat, el Govern de la Generalitat va defensar que els accessos a Montjuïc es podien solucionar a través de dos funiculars, un que sortiria del Paral·lel i un altre de la plaça Espanya. En aquell mateix moment l'Ajuntament de Barcelona defensava i segueix defensant l'accés a Montjuïc mitjançant el metro. El Metro avui ja no és possible que per a les Olimpíades sigui el mitjà de transport que solucioni els accessos a Montjuïc, però un dels funiculars, i no com a substitutori, sinó com a complementari, encara estem a temps o encara s'està a temps de fer-lo.

Creiem que és molt important que el Govern de la Generalitat subvencioni aquesta obra i que no s'hi val excusar-se en el torn de rèplica, si és que així ho fa el senyor Escudé, dient que el funicular és propietat de l'Ajuntament i la Generalitat no pot destinar diners a pagar això. I li diré, i això queda desmentit ràpidament per dues raons molt ràpides: l'any 82-84 la Generalitat va subvencionar unes obres de millora en aquest funicular perquè tenir competències també vol dir tenir obligacions i, a més a més, una raó decisiva que jo crec que ha de fer emprendre la col·laboració econòmica del Govern de la Generalitat és el fet que el cremallera de Montserrat, qui el paga, senyor Escudé? El funicular de Gelida, qui el paga? I el funicular de Núria, qui el paga? Evidentment que no el paga l'Ajuntament de Ribes de Freser, ni l'Ajuntament de Gelida, ni l'Ajuntament de Monistrol de Montserrat, i ens sembla molt bé que el pagui el Govern de la Generalitat, al Grup Socialista, no pensem pas que l'hagin de pagar aquests tres ajuntaments, però també creiem que en el funicular de Montjuïc el Govern de la Generalitat, en igualtat, també hi ha de col·laborar. Si no, si això no és així, el Grup Socialista pensarem que estem davant una nova divisió territorial de Catalunya: que el Govern de la Generalitat subven-

ciona els funiculars que porten a veure una mare de Déu i no els funiculars que no porten a veure cap mare de Déu, per tant, estariem davant una divisió superposada i complexa.

Per tant, per aquestes dues raons que acabo d'esmentar espero que també el grup de la majoria doni suport a aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Un torn en contra un xic temorenc perquè realment estic atabalat amb la força expressiva i sobretot vocal de l'argumentació de la senyora Diputada.

Miri, a l'esmena 252 vostès demanen que «el Consell Executiu adoptarà als catàlegs», etcètera, etcètera. Vostè ens ho ha explicat amb detall. Aquesta Disposició Addicional ja existia en el Pressupost aplicat enguany, Pressupost de l'any 90. Aleshores, senyora Martí, vostè, crec que era present —almenys, com a Vice-presidenta de la Comissió, crec que era present— en el moment en què, en Comissió, el nostre Grup parlamentari va aconseguir que s'aprovés una esmena a l'Exposició de Motius que intentava resoldre un dubte o un possible problema, que és el següent: el Pressupost de la Generalitat, en el text articulat, conté tota una sèrie de prescripcions; algunes d'aquestes prescripcions són de caràcter estrictament temporal, que abasta la vigència estricta del Pressupost d'aquell any en qüestió, i altres disposicions que tenen un caràcter indefinit, i que aleshores, en totes les tècniques jurídiques aplicables a les qüestions pressupostàries, es considera que no cal repetir. I, per esvair qualsevol dubte, per això deia que, una esmena que portava el número 312, s'especificava, s'explicava això, i s'acabava dient: «per aquests motius, no es reiteren, en la Llei de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 91, les disposicions de la Llei de Pressupostos de la Generalitat per al 1990 de vigència indefinida».

Per tant, no cal incloure una vegada més aquesta disposició. I aquí podia acabar la intervenció. Ara bé, senyora Martí, vostè ha explicat una sèrie de tics sexistes i discriminants que existeixen a la nostra societat, a l'Administració de la Generalitat —i n'ha posat uns exemples—; algun Conseller, ràpidament, m'ha dit que ell durant molts anys ha tingut secretari i que n'estava molt satisfet, de la seva eficàcia professional.

Vostè ha fet referència, fins i tot, a un text importantíssim votat per la nostra Cambra, i per unanimitat —i té raó: un rellent, un residu sexista hi és—; vostè sap que la Comissió a la qual tots dos pertanyem, la Comissió d'Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, ens hem adonat, encara més —o, si vostè no hi pertany ha vingut moltes vegades a acompanyar-nos, cosa que li hem d'agradir—; doncs, vostè haurà pogut observar —i els treballs d'aquesta Comissió ho palesen en gran mesura— que realment cal fer molt encara en aquest terreny.

I, per tant, doncs, com diuen, allò que «de gota a gota s'omple la pica» jo diria que, malgrat que, hi insisteixo, no cal —no cal en absolut, perquè continua vigent— li donarem suport en aquesta esmena perquè en el Pressupost de l'any 91 consti aquest recordatori al Consell Executiu, i indirectament a tots nosaltres i a totes aquelles persones que tinguin vinculació amb aquestes qüestions, i ja li anticipo que, si l'any que ve, seguint aquest criteri totalment correcte pressupostàriament, el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de l'any 1992, aplicant aquest criteri que li explicava i que recollim en l'Exposició

de Motius, torna a no posar aquesta prescripció, jo li pregaria, senyora Martí, o a alguna de les altres senyores diputades, o diputats —per què ha de ser una diputada qui ens demani aquesta cosa?... Veritat, senyor Guitart, que estem d'acord? Doncs, al mateix senyor Xavier Guitart li demano que presenti l'any 92 aquesta esmena i, amb la mateixa satisfacció que ara, donarem, també, sentit positiu a la seva petició. Per tant, aquesta esmena la votarem favorablement.

Ara, cosa molt diferent, sort molt diferent, senyora Martí, i crec que a vostè no se li escapa, doncs, mereixerà l'altra defensa que ens ha fet vostè sobre l'esmena número 269. Perquè, vostè, hi havia un moment que temia que canviava de grup parlamentari amb aquesta especial incidència en el cremallera de Montserrat. Vostè, no sé si va estar atenta en el debat de totalitat, que llavors recordaria que, per causes de limitacions pressupostàries reals i autèntiques, perquè, malgrat el que diguin vostès, aquest Pressupost és d'una gran austeritat, el projecte de cremallera de Montserrat, si més no, si més no, està hivernat. Per tant, no fem comparacions de funiculars i cremalleres que vagin a uns llocs o vagin a uns altres.

Vostè, molt tímidament —bé, «tímidament» és un dir, eh!—, molt tímidament ens ha dit: «Han vist la premsa d'avui?» Oh, naturalment que he vist la premsa d'avui, i llegint la premsa d'avui he tingut realment, senyora Martí, un gran sobresalt de satisfacció, he pensat: «Ja he trobat l'argument per replicar en aquesta esmena»; perquè, vostès, en aquesta esmena, o el Grup Socialista a través de vostè, demana que el Departament de Governació, que té un pressupost limitadíssim, i que aquesta partida 04.03.762.01 té uns destinataris molt concrets i unes previsions molt determinades, demanen que financi —i aquí vostès no presenten, ni ara vostè ha donat la més petita xifra del cost d'això—, financi l'Entitat Metropolitana de Transports en la construcció d'aquest funicular. I la premsa d'avui, i vostè tímidament ens ho insinuava, almenys la premsa que jo he llegit, explica que, no l'Entitat Metropolitana de Transport, sinó l'Empresa Municipal de Transports de Barcelona ha signat un conveni amb un conglomerat d'empreses plurinacionals o multinacionals per realitzar aquesta obra, i dona les característiques tècniques i, per tant, suposem que és un tema absolutament, totalment resolt.

Per altra banda, no cal ni dir-li, i vostè ho sap perfectament, que les atribucions de la Generalitat sobre aquesta matèria són de tutela administrativa, inspeccions, i no obligacions de participar en el seu finançament. En tot cas, senyora Martí, si més no, si hem de fer cas de la premsa, aquest tema del funicular de Montjuïc està resolt en aquests moments a través d'un altre sistema de finançament, de la qual cosa em congratulo. Per tant, aquesta esmena, la votarem en sentit negatiu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La senyora Torrent té la paraula per defensar l'esmena 253.

La Sra. TORRENT: Senyor President, aquesta esmena tampoc no demana ampliació de crèdit ni un pressupost en concret. Jo voldria que aquesta esmena es tingués en compte pels criteris que planteja, que són els següents: voldríem que la partida 611.01 de la secció 06 del Departament d'Ensenyament, sigui parcialment aplicada a l'adaptació dels centres públics d'ensenyament primari, a fi que pugui acollir, en les condicions adequades, els alumnes de tres anys.

Per què, això? La LOGSE ha consagrat l'educació infantil en l'estructura del sistema educatiu superant el caràcter assistencial que fins ara tenia. D'altra banda, hi ha la promesa del Conseller d'Ensenyament d'escolaritzar els infants de tres anys en un procés de tres anys, matisada, aquesta proposta, posteriorment i allargant el procés a un any més, o sigui en quatre anys.

En començar aquest curs escolar i obrir-se algunes aules públiques de tres anys, va haver-hi queixes perquè alguns col·legis no reunien les condicions adequades per acollir els infants.

A més de demanar al senyor Conseller que seria bo que complís la primera promesa d'escolaritzar els nens i les nenes de tres anys en tres anys, demanem que, quan els infants acudeixin a les aules, gaudeixin de les millors condicions a tots els nivells. A més dels esforços d'extensió de l'oferta pública, l'Administració educativa ha de garantir la qualitat d'aquesta oferta, perquè la promoció del desenvolupament de l'educació infantil no és la mera assistència a un centre. Són diversos els elements que incideixen en la qualitat de l'oferta pública, i d'entre ells són importantíssimes les condicions en què es desenvolupa la tasca docent, tant pel que fa al professorat com a les condicions en què es mouen els infants, nens i nenes. Les que són responsabilitats de l'Administració, perquè evidentment també pensem que hi ha responsabilitats, per exemple, de la mateixa família, són les educatives, les d'equipaments, les d'instal·lacions i les de seguretat, entre d'altres.

Perquè l'Administració desenvolupi els nivells més alts de qualitat possible, demanem que, per part d'aquestes partides a què feia referència, sigui destinada a la millora, condicionament o creació de noves aules, edificis i serveis dels espais que han d'acollir els nens i les nenes de tres anys, i que, en paral·lel a l'oferta pública, es garanteixin les millors condicions espacials i de serveis d'aquesta oferta. Que no es comenci el proper curs en les males condicions que s'ha començat el darrer. I vull ressaltar que tots els esforços que, des de l'Administració, es facin per a aquestes edats, serviran per garantir una autèntica igualtat d'oportunitats per al present i per al futur d'aquesta població escolar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra? Senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Jo no voldria rivalitzar amb la senyora Torrent en coneixements sobre l'ensenyament; jo he observat, al llarg dels anys, que la senyora Torrent, doncs, mesura les seves forces i els seus coneixements sobre ensenyament amb l'Honorable Conseller de torn —en aquest cas, el senyor Laporte—, i la veritat, no és per color polític, però a mi em convencen més les argumentacions que dona el senyor Laporte. I de fet, aquest tema de l'ensenyament, la ubicació, l'ensenyament primari dels alumnes de tres anys, les implicacions de la LOGSE i això, vostè, senyora diputada, i el senyor Conseller, ho han debatut com a mínim, tres vegades, que jo recordi, i em sembla que ara jo no afegiria res de nou, donant els arguments que li dona el senyor Laporte.

Aquí hi ha una cosa clara i concreta: vostè, el que demana pressupostàriament és que l'aplicació 06.05.611.01 sigui parcialment aplicada a l'adaptació de centres públics per poder acollir, en les condicions aplicades, els alumnes de tres anys. Bé, i la resposta del Departament és, exactament, que té tota la

raó i que això és així. Aquesta partida, i altres de paral·leles, permeten aquesta adequació d'aules per a l'escolarització d'infants de tres anys. Vostè miri els programes d'actuació del Departament d'Ensenyament; vostè escolti amb més atenció les manifestacions polítiques que va fer en cada un d'aquests moments el senyor Conseller i veurà, doncs, que això ja és així. I aleshores, doncs, seguint la política que ja he manifestat anteriorment en diverses ocasions, i que reiteraré en el que sigui necessari, doncs, no creiem adequat recollir com una disposició addicional allò que ja consta en l'estat de despeses i en les programes d'actuació dels departaments.

Com que, en definitiva, això no afegeix cap element vinculant nou al que ja hi ha, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta esmena 253.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Té la paraula el senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, Honorable President.

El Sr. PRESIDENT: Esmena 254.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Brepment. Senyor Escudé, vostè a mi em té astorat. No vol rivalitzar mai amb els coneixements de cap diputat; valora fantàsticament els coneixements de la matèria de què tracten, però, escolti, no en deixa colar ni una; perquè portem 254 esmenes i, si no em descompto, dues o tres transaccions, escassament...

El Sr. PRESIDENT: Déu n'hi do!

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Potser no tant, potser no tant. Bé, en qualsevol cas, esperem si aquesta té una mica més de sort...

El Sr. PRESIDENT: No es precipiti en el balanç.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Cert, cert; puc esperar al final: encara poden ser menys, veritat, senyor President? (*Rialles.*)

Bé, en qualsevol cas, aquesta disposició addicional que pretenem que s'incorpori en el text del Projecte fa referència a un consorci, al Consorci de Promoció Comercial, que és una entitat molt ben dotada —cada vegada la dotem més—, cosa que nosaltres valorem positivament, sempre que poguéssim, realment, seguir un control del que està aplicant, com està aplicant aquests recursos. Per a enguany, senyores i senyors diputats, perquè vostès ho sàpiguen, es té previst destinar prop de 1.394 milions de pessetes per a aquest Consorci, 590 en transferències corrents i 804 en transferències de capital; per tant, un import ja notable. Però, simplement, en els Pressupostos de la Generalitat hi ha, estrictament, dues ratlles que diuen: «Transferència al Consorci, tants diners». No hi ha cap explicació precisa de quins programes d'actuació es pensen dur endavant amb aquest Consorci; no hi ha cap explicació precisa que ens pugui donar testimoni de què es pensa fer amb tan important quantitat, si no és una explicació estrictament genèrica.

Per tant, el que pretenem, senyores i senyors diputats, que la Comissió d'Indústria i Energia conegui el pressupost i el pla d'actuació d'aquest Consorci, ens sembla que no és una cosa desencertada; és legítima, i, en qualsevol cas, no va en contra, en absolut, de les prerrogatives que pot tenir el Govern en qualsevol matèria. I, per tant, tampoc em digui, senyor Escudé, com ha dit abans, que, «subordinar l'aplicació d'una partida a un previ coneixement d'una comissió, estaria realment, en fi, condicionant tant l'acció de govern que no podríem governar». Vostè sap que no es tracta d'això; es tracta, simplement, d'un consorci que té importants quantitats destinades; que, amb la

que hi pensem aportar per a l'any 91, hi haurem destinat ja 3.800 milions de pessetes, que puguem conèixer en el si de la Comissió el pla d'actuació i la distribució d'aquests diners, per entendre-ho, per poder-ho conèixer, perquè no quedi en una nebulosa; que no puguem intuir que aquests diners van destinats algunes vegades a viatges, algunes vegades a promoció comercial o algunes vegades a promoció d'empreses, sinó que coneguem exactament a què van destinats i en puguem fer un balanç rigorós.

Jo penso que és una esmena que es pot, perfectament, assumir; no pretén una altra cosa que això, que poder conèixer, a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, prèviament a l'aplicació d'aquesta quantitat, el pla d'actuació i el programa d'inversions, o pressupost, genèricament, d'aquest Consorci, i, per tant, esperaria del senyor Escudé un vot favorable i entusiasta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara té la paraula l'Illustre Diputat senyor Joan Roma... (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Ah!, vol fer un torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, perquè em semblava que la intervenció del senyor Riera cloïa l'apartat de departaments, del Departament d'Indústria, i que el senyor Roma anava més aviat per obres públiques. L'especialitat del senyor Roma són carreteres, pel que sembla, i sobretot carreteres que afectin, almenys, la seva demarcació territorial.

Bé, aleshores, senyor Riera, jo voldria precisar una cosa; senyor Riera, vostè ens ha parlat que de 150 esmenes n'hem adoptat cinc o sis —em sembla que ha dit—; no, de fet són 254 esmenes, no 100, sinó 254 esmenes i jo, que no tinc coneixements, i menys els coneixements que té vostè, sí que tinc un paper, i en aquest paper apunto les esmenes que havíem de donar vot favorable i aquelles que, una mica així en funció de les explicacions de vostès, també els hem donat satisfacció i aleshores, senyor Riera, són les següents: a ordenació del Dictamen l'esmena 17, l'esmena 139, l'esmena 143, l'esmena 204, en part; l'esmena 235, l'esmena 236, l'esmena 252 i —perdó— l'esmena 229 transaccional, al tema important aquell.

Per tant, senyor Riera, convindrà amb mi que potser el llarg debat ens ha atuit una mica a tots, però, en definitiva, encara que ja he vist abans, ja he demostrat abans que els meus coneixements matemàtics són totalment menyspreables, sumar potser encara m'hi veig amb cor; són una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou; vuit i mitja, sí. El senyor Jaume Camps m'ha corregit; són vuit i mitja. Tenint present que moltes d'aquestes esmenes són repetició d'esmenes que ja van presentar vostès fa vuit mesos, em sembla que el balanç no és pas dolent, sobretot si tenim present que les esmenes, la majoria de les esmenes que vénen ara de disposicions addicionals, doncs, si vostès m'ho permeten, en general, són esmenes que podríem qualificar —em fa por dir algun qualificatiu; després al llarg del debat vostès me'l retreuen—; sí, sí, però no serà un qualificatiu sexista, perquè de geni de la llàntia d'Aladí només n'hi havia un; no sé si era home o dona, però només n'hi havia un; per tant, aquí no hi ha llenguatge sexista. I, doncs, moltes d'aquestes esmenes són de la llàntia d'Aladí, que consisteix que vostès freguen l'esmena i pam!, a l'acte surt una carretera, un dispensari, una escola, (*rialles*), això sense cap finançament en absolut; però d'això ja n'anirem parlant més endavant.

Concretament, l'esmena de vostè, senyor Riera, diu «això, no entra en contradicció amb el Govern». Miri, doncs, potser li podria acceptar que aquesta esmena no entra en contradicció amb el Govern; ah!, però entra en contradicció amb una altra cosa, que són uns òrgans importants del COPCA, com són el Consell General i el Comitè Executiu, perquè vostè, a través d'aquesta prèvia presentació a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, el que fa és conculcar les atribucions dels articles 10, 18, 27, 28 i 29, del Decret 236/87 de 13 de juliol, que regula aquest Consorci. I, per tant, doncs, en benefici i en defensa de les atribucions de les facultats d'aquests dos òrgans màxims del COPCA, ens hem d'oposar a aquesta esmena.

Ara, vostè ens deia, com prèviament ens havia dit, en una intervenció anterior, en les dues esmenes següents, 255 i 256, que en altres organismes demanava el mateix, que el problema era manca d'informació. Aleshores, jo li deia –i ara espero no ser rebutjat– que l'Honorable Conseller d'Indústria, doncs, tindria una gran satisfacció en accedir a una sessió informativa a la Comissió corresponent, en aquest cas a la d'Indústria, o l'altre cas, Economia i Finances, donant totes les explicacions i esvaint –que sens dubte ho faria– els dubtes que vostè encara pogués tenir sobre l'actuació d'aquests organismes.

Per tant, doncs, senyor Riera, també els podem afirmar que votarem negativament aquesta esmena 254 i, com ja he dit abans també –suposo que es votaran després d'aquesta, encara que estan defensades prèviament–, la 255 i la 256.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Riera...?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Per contradiccions, breument, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Però molt breument, eh?, perquè...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, perquè estimo que el senyor Escudé ha dit que, és clar, l'aplicació d'aquesta addicional conculcaria l'ordenament que regula el Consorci. Jo sostinc que això no és veritat i, per tant, doncs, ho sostinc i si el senyor Portaveu creu oportú que ho vol contradir, una, en fi, qualsevol jurista pot fer, sobre aquest tema i el supeditaré...

El Sr. PRESIDENT: Sap molt bé que això...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: El sotmetria a l'arbitratge de qualsevol jurista de la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: No és una contradicció, és una rèplica que vostè ha aprofitat per fer.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Ho ha dit amb una afirmació tal, senyor President, que no he pogut fer més que sortir... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Jo m'estic adonant, la Presidència s'està adonant que les senyores diputades i els senyors diputats que intervenen en el debat es deixen orientar poc per les normes orientadores que havia donat la Presidència, perquè no avancem gaire en el debat.

Bé, però... és orientatiu, també, això. El senyor Joan Roma té la paraula per defensar les esmenes 257, 258 i 259.

El Sr. ROMA: Sí, gràcies, senyor President. Tot i que la meua especialitat no és únicament carreteres, perquè bàsicament m'he d'especialitzar en tots aquells temes que afecten les tres comarques a les quals estic adscrit i, precisament, Berguedà, Bages i Solsonès són, per tant, allò que es diu la Catalunya central; com veurem en algunes altres esmenes, també està afrontant greus crisis industrials i mineres.

Bé, en tot cas, aquesta primera, fins i tot afecta un territori molt més ampli que aquest al qual estic adscrit, com és les

obres de l'Eix Transversal, promeses pel President Pujol ja fa deu anys i que, finalment, hem vist com s'ha adjudicat un primer curtíssim tram i que realment, si no es demostra, amb l'acceptació d'aquesta emena, una partida molt important per executar aquestes obres, podem veure com a aquest pas, tant d'adjudicació per quilometratge com per partida econòmica, estarem deu o quinze anys fins veure conclosa una de les obres que es va dir que era prioritària per al Govern català.

Jo crec que una promesa feta l'any 80, que puguem veure-la acabada al cap de vint o vint-i-cinc anys de ser promesa, no és admissible per part de cap govern. Per tant, amb aquesta esmena el que pretenem és que l'Eix Transversal sigui una realitat, sigui una realitat ràpidament perquè, lògicament, totes les comarques de l'interior de Catalunya necessiten una via ràpida de comunicació com seria l'Eix Transversal, tot i la devaluació que ha sofert perquè ara ja no es diu que sigui un eix, sinó que seria una carretera bàsicament normal i corrent, segons declaracions fetes pel Director General de Carreteres.

Quant a l'esmena 258 és una promesa dels darrers anys, tant per part del Director General de Carreteres com, ja molt darrerament, per part del President Pujol en la darrera visita a la comarca del Berguedà; es tracta d'una partida no massa elevada que permetria enllaçar el Polígon de la Vallan, de Berga, amb l'Eix del Llobregat, la comarcal 1411. És una connexió indispensable perquè es puguin instal·lar empreses en aquest polígon, que al cap i a la fi és de l'INCASOL, per tant, de la Generalitat –i amb això donaríem sortida a les parcel·les que en aquests moments estan en venda– i que de fet és indispensable perquè hi puguin circular camions de gran tonatge, doncs, al contrari, en aquests moments es veuen obligats a travessar una part de la ciutat de Berga i, precisament, doncs, certs camions, pràcticament es fa impossible que puguin girar en un dels carrers pels quals han de connectar amb el polígon aquest i que, a més a més, dintre de pocs mesos aquesta via encara sofrirà un increment de trànsit a causa de la instal·lació de l'empresa KNAUF, al terme de Guixers, a la comarca del Solsonès, que molt probablement alguns d'aquests camions utilitzaran aquesta via per enllaçar amb l'Eix del Llobregat.

I, per últim, la darrera esmena fa referència a la comarcal 1410, Manresa-Súria-Cardona-Solsona, que, com després explicaré, en fi, la greu situació per la qual travessa la vila de Cardona fa que ja s'hagi demanat en diferents ocasions, en fi, l'activitat i que la Generalitat impulsí de forma immediata les obres al polígon industrial; per sort dintre de poc s'iniciaran les obres, però igualment haurem de veure com se circula per aquesta carretera que té uns trams clarament en mal estat, tot i que s'hi hagi millorat uns revolts, els revolts de Can Sivila, però que es fa totalment urgent i indispensable que es continuï actuant en aquesta carretera per fer possible l'activitat industrial en aquesta comarca i, concretament, que porti cap a la vila de Cardona.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Roma. Per a un torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Com ja he dit abans, doncs, no és un criteri que ens sembli correcte anar referenciant amb més i més disposicions addicionals actuacions concretes, especialment aquelles que no tinguin un finançament. Afortunadament, em sembla que aquest no és el cas

d'aquestes esmenes que defensa el senyor Roma, però, en tot cas, vagi per endavant aquesta afirmació genèrica: no entenem correcta aquesta mecànica. Jo ja comprenc que dóna peu al senyor Roma i a altres companys seus, doncs, a fer, a distància una certa tasca de promoció personal i política —i ho trobo molt legítim—, però compendran que això poca cosa té a veure amb el Pressupost.

Per tant, en definitiva, i aquesta és una rèplica global que els aniré fent a tots vostès, o que ja la dono per feta, però deia que en aquest cas concret, doncs, vostè ha triat unes actuacions que el Departament informa que té coses fetes, coses en curs, en aquestes matèries i, concretament, doncs, quant a l'esmena 257, que fa referència a l'Eix Transversal, i l'esmena 259, a la comarcal 1410, doncs, tenen dotació pressupostària per a l'exercici de l'any 91, evidentment de forma parcial, es tracta d'inversions plurianuals. I, pel que fa a l'esmena 258, la de l'accés o de connexió de la comarcal 1411, la Conselleria m'informa que l'accés d'aquest polígon es pensa iniciar quan s'aprovi i es tramiti el projecte corresponent.

Per tant, doncs, és una petita informació que li puc donar, però, insisteixo, aquest és un tema que no és un tema directament pressupostari i, per tant, com a disposició addicional en el text articulat de la Llei, ens oposarem a la seva adopció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Té la paraula, ara, l'Il·lustre Diputat senyor Clofent, per defensar les esmenes 260, 261 i 262.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Escudé, en el meu ànim no hi ha cap mena d'ànim —i valgui la redundància— ni de promoció personal ni política. Jo crec que el fet que els diputats presentem esmenes en el territori, que ens sembla d'obres que val la pena o que són covenients de fer; si de cas vostè ens ha de discutir la conveniència o no d'aquestes obres; donar altres adjectius a la nostra legítima intervenció —i en aquest moment processal— em sembla abusiu, perdoni'm que li digui, però m'ho sembla.

Miri, senyor Escudé, jo li presentaré tres esmenes que són tradicionals i no les vull presentar més, tres esmenes tradicionals, perquè cada vegada les he anat presentant diferent en funció de les respostes que vostès m'han donat. Inicialment, em diuen: «Escolta'm, no; ens has de dir, quan demanes el tema de les rieres, quants diners vols»; ho fem d'aquesta manera. Després: «M'has de dir d'on els treus»; també ho vam fer d'aquesta manera. M'ha dit: «Passa-les a les esmenes a l'estat de despeses»; ho passem a les esmenes a l'estat de despeses.

Però miri, senyor Raimon Escudé, tinc la desgràcia que no li puc repetir els arguments, perquè hi ha un mort més ja; ja hi ha un mort més a les rieres del Maresme. Quan li vaig plantejar, vaig plantejar al Grup de la majoria les característiques d'aquella comarca i la necessitat d'actuar en aquelles rieres no hi havia cap mort en aquells moments; al cap de pocs mesos va morir un noi jove a Arenys de Mar; fa poc, a les riuades de Premià de Mar, en va morir un altre. Escolti'm, no és una manera lògica d'haver de defensar aquestes esmenes. A mi no m'agrada gens ni mica haver de donar aquest argument, però, escolti'm, és que l'última vegada que ho vaig demanar en Comissió em van dir: «No hem entès el que ens demanàveu, això ho heu d'explicitar d'una forma més clara; segurament ho atendrem».

Jo crec que aquesta vegada, senyor Escudé, tal i com està redactada l'esmena, com a mínim queda clar què és el que demanem.

En el cas concret de l'altra esmena, que es refereix a iniciar les obres per cobrir la riera d'Arenys de Mar, a part també del tema de les desgràcies personals, té una característica molt pròpia en aquella zona i és que és una ciutat gran, Arenys de Mar, en què pràcticament tota l'activitat es desenvolupa sobre aquesta riera i que, per tant, convé començar a donar respostes en aquesta obra.

I la darrera, senyor Escudé, per anar depressa, es tracta d'una altra obra, que també hem anat demanant des del primer moment, que vostès s'han compromès a fer, que respon també a les seves promeses electorals, que recordo que aquest és el darrer any, segurament que vostès tenen per abordar els seus compromisos electorals, i que tampoc hi és en el Pressupost i es tracta de l'inici de les obres de la carretera, autovia, autopista —com vostès vulguin— de Mataró a Granollers.

Hi ha un element addicional que fa necessària aquesta carretera, a part dels que vostès tenien quan la van presentar —i la van presentar, si no ho recordo malament, casualment en la campanya electoral passada il·lustres diputats del seu Grup—, doncs, que la recessió turística que el Maresme també pateix o bé comuniquem ràpidament els Vallès i el Maresme o, el Maresme, l'estem hipotecant. Jo crec que una de les sortides que té és que el turisme interior, de la Catalunya propera, de les dues comarques properes al Maresme trobin en les platges i en els ports del Maresme un lloc d'estada que pot coincidir perfectament amb el tipus d'economia d'aquella zona.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. El torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Una vegada més haig de dir el que he manifestat abans, que entenem que no és adequat, a través de disposicions addicionals, especificar actuacions concretes, i més quan en molts casos, veig per exemple l'esmena 260, es tracta de realitzar merament un estudi.

Jo voldria dir també per començar que el senyor Clofent s'ha sentit alludit quan he parlat de la promoció personal. Si el senyor Clofent em diu que no és el seu cas, doncs jo m'ho crec, però ho he dit amb fonament de causa, potser influït per la intervenció del seu company anterior, perquè jo, al senyor Clofent, li puc oferir retalls de premsa —concretament de *Regió 7*— en què ja no es fa això, promoció pròpia, que això és legítim, sinó que es denigra l'adversari que no vota en el mateix sentit, i això ja comença a ser alguna cosa més que una actuació legítima.

Concretament, per les esmenes a què vostè fa referència, insistint en aquest principi general, perquè, és clar, el que entendríem i estaríem disposats a fer és que si alguna de les obres que vostès pretenen tingués un finançament o una comptabilitat específica diferenciada de les altres, aleshores potser sí que seria convenient establir, amb una disposició addicional o amb algun altre apartat del Projecte de Pressupost, la seva regulació especial. Com que aquest no és el cas de cap d'aquestes obres ni de cap de totes les altres que vostès han presentat i van presentant, insisteixo que no cal incloure-ho.

Ara, en el terreny informatiu jo li puc dir que el que diu l'esmena 260 de la «realització d'estudis», jo li puc dir que en

aquests moments i, per tant, també es continua fent, s'estan fent estudis sobre el Maresme, sobre aquesta qüestió.

Quant a l'esmena 261, exactament el mateix, perquè fa referència a una riera concreta. Jo li podria dir que companys diputats meus d'aquesta zona em parlen de tota una sèrie de poblacions en què aquesta cobertura està feta i, doncs, també, tan aviat com es pugui, arribarà a aquesta població que vostè demana.

I, finalment, quant a l'esmena número 262, doncs l'únic que li puc dir és que en aquests moments la decisió constructiva falta prendre-la, evidentment, però està en funció dels estudis econòmics i financers de rendibilitat que s'estan efectuant en aquests moments. Si realment aquests estudis econòmics i financers, doncs, donen un resultat favorable, un resultat positiu, aquesta obra es farà. Si no és així, no, perquè no hi ha una base financera, almenys tampoc vostè ens dona una font de finançament al marge de la prevista en les partides actuals concretes i determinades del Departament de Política Territorial i Obres Públiques per a l'any 91.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara prego al senyor Carnicer que m'expliqui com anirà la distribució de les properes intervencions.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President; la 263 serà efectuada pel senyor Daniel Font; la 264 i la 265, pel senyor Joan Roma; la 266, pel senyor Rafiné; la 267, per la senyora Rosa Barenys; la 268, pel senyor Aleu; la 269 ja ha estat defensada; la 270, 271 i 272, pel senyor Oliart; la 274 i la 275 per la senyora Utgés; la 273, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284 i 285, pel senyor Soto; 286, pel senyor Roma; la 287 va ser defensada ahir, i la 288, pel senyor Esteve Tomàs, i són totes les noves disposicions addicionals.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. És l'esmena 263, que es tracta d'una nova disposició addicional per regular o per establir algun tipus de procediment o de mecanisme de cara a donar les subvencions del capítol 7, és a dir, les subvencions o les transferències de capital que són aquells diners que es donen a institucions que no són pròpies perquè inverteixin, és a dir, perquè facin obres, perquè produeixin un conjunt d'inversions previstes. La virtualitat de l'esmena, que és una esmena jurídica, de qualificació jurídica i de procediment, ve en el sentit d'especificar qui són aquests destinataris reproduint d'alguna manera la terminologia establerta en la Llei d'Ordenació Sanitària i també d'establir la necessitat que en el cas que els fons públics, és a dir, el capital públic a transferir a institucions de caràcter privat, quan es produeixi una subvenció d'aquest estil, es doni la presència d'un decret previ on s'especifiqui la necessitat pública d'aquesta transferència de capital. Aquest és un requisit que també consta a la Llei, és a dir, que la transferència del capítol 7 de capital a un ens privat es faci per rigorosa necessitat del servei públic per bé que inclogui el decret o els requisits i condicions a seguir per l'entitat receptora de cara a l'eficàcia d'aquesta transferència de capital, i també el règim de relació que estableix la subvenció de capital amb el Servei Català de la Salut o la institució que dona, diguem-ne, aquesta subvenció de capital.

Ens sembla a nosaltres que aquests requisits que, en el cas de

l'acció concertada estan resolts perquè els concerts tenen un articulat que estipula cada una d'aquestes condicions, no és així en el cas de les subvencions de capital que en aquest cas, donada la informació que existeix en el pressupost i en les memòries del pressupost d'enguany, que és petita en aquest cas, és a dir, no hi ha hagut manera de saber on van destinades aquestes subvencions ni tampoc qui són els centres beneficiaris perquè no hi ha la relació; en aquest cas, podríem dir que probablement sí que estem davant una esmena tipus llàntia d'Aladí, en el sentit que probablement és bastant difícil saber a qui van destinades aquestes subvencions. Hem de dir que, en canvi, sí que existeix l'obligació legal de transferir, en virtut d'aquest caràcter que es diu «quan sigui estrictament necessari per als interessos públics», d'acord amb el que es va aprovar en la Llei 15 de 1990, del 9 de juliol, d'Ordenació Sanitària, i també la Llei de Finances Públiques que estableix que tota subvenció, que tota transferència de capital ha d'anar acompanyada d'un procediment i d'una memòria explicativa.

Es tracta, per tant, de donar curs a aquests dos imperatius legals de la Llei d'Ordenació Sanitària i de la Llei de Finances Públiques, de cara a clarificar aquest procediment que ens sembla important, donat que la quantia global d'aquestes partides que es detallen en l'esmena és força important.

En conseqüència, dit això, donem per defensada l'esmena pensant que, essent que aquesta esmena tampoc repercuteix en el conjunt pressupostari en la mesura que no suposa un increment o decrement del pressupost, sinó simplement l'establiment d'un procediment que ens sembla clarificador en la línia d'allò ja legislat pel Parlament, voldríem, en aquest sentit, que fos aprovada pel Ple.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquest conjunt de partides pressupostàries que descriu o que inclou l'esmena 263 es pretén que es destinin a unes determinades institucions. Jo voldria dir al senyor Font que, en definitiva, aquest conjunt de partides constitueix l'article 78 de l'ICS i que per la seva mateixa descripció, pel mateix títol que porten aquestes partides, són destinades a famílies i institucions sense finalitat de lucre, que són la majoria de les que constitueixen la xarxa de la infraestructura sanitària, i el senyor Font el que pretén —o així ens ho diu— en aquesta esmena és concretar uns tipus determinats d'aquestes famílies i institucions sense finalitat de lucre i fins i tot ens en demana la relació. Aleshores, jo, el que li puc dir, senyor Font, és que seguint els criteris de transparència total que hem anat defensant sempre, que és l'actuació del Consell Executiu, i en funció d'això he defensat —ja no sé si aquest matí o ahir a la tarda— el text de l'article 8 del Projecte de Llei, quan diu que les ajudes i les subvencions amb càrrec als crèdits pressupostaris que no tenen assignació nominativa —que aquest és el cas, l'article 78 va destinat a famílies i institucions sense finalitat de lucre—, diu: «s'han de concedir d'acord amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat», i això s'ha respectat i es respectarà sempre. Si jo ara li pogués dir qui són aquestes entitats específicament i les quantitats que els correspondria a cada una, demostraria que no és veritat el que he afirmat i que aleshores ens trobaríem, precisament, en un cas d'aquells de l'apartat segon d'aquest article que vostè tan

blasraven prèviament, quan es tracta que, per les característiques del receptor, no pot fer-se una selecció, sinó que forçosament s'han d'assignar a un tipus o a una empresa o a una persona concreta, que és el que vostè demana.

Com que aquest no és el cas, no és aquesta la política del Govern, creiem que la precisió que estableix la partida 78..., perdó, l'article 78 en el conjunt de les seves partides, és suficient explicació d'on va destinat això.

Un cop fetes les operacions que determina i que ordena el text articulat quant a la realització d'aquests crèdits, d'aquestes partides concretes, aleshores, senyor Font, vostè, com hem dit al llarg de tot el debat, tindrà perfecte dret a demanar el com, el perquè i el quan de totes aquestes aportacions.

Per tant, doncs, aquesta precisió que ens posa vostè creiem que és contrària a la determinació genèrica que establím en el pressupost, i especialment a l'article 8, i que, en definitiva, votarem en contra de l'adopció d'aquestes concrecions o podríem dir limitacions o direccions encarrilades cap a un tipus d'empreses concretes, aquestes partides d'inversió aliena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor President; abans crec que hauria pogut fer ús del meu dret per al·lusions, o espero, en tot cas, que no hagués hagut de fer-ho si les paraules del senyor Escudé feien referència a la meua persona, quan s'ha referit al fet que el mitjà de comunicació que tenim a la Catalunya central hauria denigrat algun diputat de la majoria, cosa que espero que no es referís a la meua persona, quan tant l'Illustre Diputat senyor Sanchimons i senyor Coma em mereixen el meu més gran respecte i, en tot cas, si fa referència a un fet aparegut en aquest mitjà de comunicació citat per l'Illustre senyor Portaveu, Regió 7 feia referència a uns fets protagonitzats per uns empresaris de la comarca i en cap cas pel Diputat que ara els parla.

Bé, dit això, sí que vull afegir que tinc l'orgull de defensar les comarques que tinc adscrites com a Diputat del PSC i que no és per promoció personal, sinó per desig que se solucionin els problemes que tenim en aquestes comarques. I precisament en presento dos. Un fa referència a la comarca del Berguedà; ja quan es va aprovar una Moció en aquesta Cambra el mes de juny no era massa optimista que el pla d'industrialització promès fos una cosa realment feta seriosament. En el *Butlletí Oficial del Parlament* número 215 sortia aquest dit pla d'industrialització del sector de la mineria, en el qual, després d'uns antecedents i d'experiències d'altres països com de la regió Nord-Pas de Calais a França o de la Lorraine, o d'experiències a Anglaterra i d'altres experiències, finalment s'entra a dir què ha fet l'Administració catalana per afrontar la crisi de la indústria, perdó, del sector de la mineria, tant en el cas del Berguedà que fa referència a la mineria del carbó, com a Cardona amb la mineria de la potassa, i es fa, en fi, un recull d'algunes de les inversions fetes o previstes i que, com sempre, se'ns adjudica per dir que, al Berguedà, la Generalitat hi fa grans inversions, doncs totes les obres de l'eix del Llobregat, que jo entenc que no únicament se'ns han fet per afrontar la crisi del Berguedà, sinó que són inversions que s'haurien d'adjudicar al conjunt de tot Catalunya. Però després fan referència també a alguns, i s'apunten «tantos» fets per altres administracions com pot ser l'INEM o com poden ser alguns dels ajuntaments de l'Alt Ber-

guedà o alguna empresa, en els quals la Generalitat hi ha tingut ben poca participació. També se'ns diuen els ajuts que poden venir de la Comunitat Europea, però jo ja entenc que això no és un autèntic pla de reindustrialització per a la comarca del Berguedà.

La comarca del Berguedà encara aquest any està patint el tancament de diverses empreses tèxtils; podem dir que aquest any 90 continua essent un dels pitjors dels darrers anys, i encara ara hi ha la possibilitat que diverses empreses tèxtils tanquin, amb la qual cosa s'agreugerà la situació ja per ella mateixa molt difícil del Berguedà, degut al tancament de la mina de carbó de Fígols, i de diverses de les més grans empreses del tèxtil, no solament del Berguedà, sinó també de tot Catalunya. De manera que aquest any són pràcticament 500 llocs de treball que veiem que s'han perdut i d'aquí ve que demanem un autèntic pla d'industrialització i no el que s'ha presentat aquí al Parlament, que no deixa de ser una breu llista d'algunes intencions que es volen fer.

Per tant, el que demanem és que realment aquesta esmena que sí que és tradicional perquè des de fa uns anys era defensada per l'Illustre Diputat senyor Santi Riera i ara he agafat jo el relleu en la defensa, espero que sigui el darrer any i que per fi hi hagi un autèntic pla, que la comarca del Berguedà tingui uns ajuts superiors a altres comarques de Catalunya, pel sol fet que era una comarca altament industrialitzada i que continuem veient com els ajuts de la Conselleria d'Indústria o d'altres conselleries són exactament iguals com si allà no hi hagués cap crisi i, per tant, ajuts del 10, del 12%, en fi, ben poca cosa, que això contrasta amb la decidida actuació que, per exemple, han tingut altres administracions, que a vegades són molt criticades aquí, com és l'INEM, que per cada 200 o 250 milions que ha destinat al Consorci de Cercs, la Generalitat n'hi ha destinat 10. Espero que la correlació aquesta millori sensiblement a partir d'aquest Pressupost.

I també parlar de l'altra esmena que fa referència a Cardona, que sí, que la Generalitat ha dit en diferents moments que els preocupa aquest tema. He dit abans que les obres al polígon industrial estan a punt de començar-se i això és una bona notícia, però la dolenta, que ha representat el tancament de la mina de potassa i el trasllat d'una bona part de la seva plantilla a Sallent, no ha solucionat el problema. I no solament no l'ha solucionat, sinó que fins i tot ara podem tenir un gravíssim problema a Sallent; tot i amb l'increment de la plantilla s'està extraient el mateix, la mateixa quantitat de mineral que s'extreia abans d'anar-hi. Això vol dir que és una situació que no es pot allargar gaires mesos; les negociacions INI-ERCROS no avancen, i, per tant, ens podem trobar que tinguem un problema ja no únicament a Cardona, sinó que també tinguem un problema greu a Sallent.

Bé, per tant, és urgent que es trobi i s'habiliti un pla de reactivació econòmica per a Cardona que permeti que realment els llocs de treball que s'han perdut a la mineria puguin ser compensats amb altres activitats industrials. I ara tenen una magnífica ocasió per col·laborar perquè hi ha la proposta de formació d'un consorci a Cardona, el qual aplegaria les diferents institucions i organismes que poden incidir en la solució de la problemàtica de Cardona i amb la qual espero que la Generalitat col·labori de forma entusiasta. En tot cas, això serà el que es proposarà en la visita que el President de la Generalitat ha

anunciat per al proper dia 12 de gener i que esperem que sigui profitosa per trobar una solució a aquesta important vila del Bages.

Gràcies, senyor President, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. El senyor Rañé té la paraula... (*Pausa.*) Ah!, torn en contra, perdó.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, perquè em sembla que les esmenes del senyor Roma són de caràcter territorial i les del senyor Rañé són de caràcter social. Per tant, crec que hi ha una certa diferència. En tot cas, en definitiva, ja sap, senyor Rañé, que la resposta sempre serà negativa per tots els motius genèrics que he explicat. (*Remor de veus.*) Però bé, jo crec que val la pena precisar en alguns punts alguns elements.

Mirin, tant és així que aquestes esmenes no tenen relació amb temes pressupostaris, és que senyor Roma, no sé si és que vostè se n'ha adonat, perquè em sembla que vostè, o no va venir a la Comissió o en aquell moment aquest tema no es discutia, vostè no sé si s'ha adonat que concretament una de les esmenes que ha defensat amb major entusiasme, l'esmena 264, la Mesa, la Mesa de la Comissió, quan va admetre a tràmit aquesta esmena —jo diria, amb cert esperit sarcàstic—, va eliminar un paràgraf que diu: «dotat amb càrrec als pressupostos de l'any 91», i això ha desaparegut; o sigui que queda clar que de dotar els pressupostos de l'any 91, re de re. Ara, com a explicació filosòfica, genèrica, utòpica ve a dir la Mesa, entenc jo: el que vulgui.

Per tant, si vostè demanava que fos amb càrrec als Pressupostos de l'any 91, i això ha desaparegut, òbviament queda clar que aquesta esmena no té res a veure amb el Pressupost de la Generalitat de l'any 91, que estem discutint. Ara bé, concretament, i per a major ampliació d'informació vostè sap, o hauria de saber, senyor Roma, que sobre totes aquestes matèries que vostè ens ha explicat llargament en la defensa de l'esmena 264 i 265, no fa pas tants dies —ja no diré moltes setmanes—, no fa pas tants dies que l'Honorable Conseller d'Indústria va fer una sessió informativa exhaustiva, explicant fil per randa tot el que fa la Generalitat sobre això. I, per tant, sincerament no entenc que ara vostè, al marge de tota consideració pressupostària, faci aquesta crítica política, molt respectable, de l'actuació de la Generalitat.

Bé, jo, òbviament, una sessió informativa en què el Conseller, doncs, va parlar pel cap baix una hora i mitja, doncs..., no és útil o no és possible que jo li faci. Molt sintèticament li podria dir que, doncs, una distribució més equilibrada, territorialment, de les inversions, procurar que això es faci així, és una de les missions més fonamentals de la Direcció General d'Indústria i de tot el Departament d'Indústria; que hi ha una ordre del 27 de juliol de l'any 89, que s'ha prorrogat al 19 de juny de l'any 90, per enguany, i que estableix —aquesta ordre— una sèrie d'incentius que concedeix el Reglament d'Indústria a la implantació i ampliació d'activitats industrials en zones en regressió. I és públic i notori que el Berguedà està inclòs en aquesta classificació i que, amb càrrec a aquesta partida, s'hi estan fent, s'hi fan i s'hi faran actuacions.

Per altra banda —també una altra informació puntual, que suposo que vostè deu conèixer—, al Consorci de Formació i Iniciatives de Cercs, hi participa la Direcció General d'Indústria per donar suport a les iniciatives que l'afecten. Li haig de recordar que l'Institut Català del Sòl ha realitzat diverses actuacions en

aquesta comarca, com així també ho ha fet la Direcció General de Carreteres, la Direcció General d'Energia, pel que fa referència a mineria, etcètera. Si vostè vol dir que aquest conjunt constitueix un pla de reindustrialització, digui-ho així. Per nosaltres és una de les tantíssimes actuacions que al llarg i ample de Catalunya fa el Consell Executiu de la Generalitat i, més específicament en aquesta matèria, el Departament d'Indústria.

Pel que fa a l'esmena 265, exactament la mateixa explicació, amb l'afegit que, concretament, hi ha dues partides en el Departament d'Indústria, la 760.01 i la 770.02, que corresponen a unes dotacions per atendre peticions en ordre a aquesta instal·lació de noves activitats industrials a la vila de Cardona.

Bé, en definitiva, jo suposo que tot això ja ho sabia, que el senyor Conseller d'Indústria va explicar amb molta major amplitud, però que en definitiva és un tema que escapa —entenem nosaltres— a la seva concreció en una disposició addicional del Pressupost i que, per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Senyor Rañé, té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President. Tot i els ànims que des del seu escó el senyor Raimon Escudé m'ofereix, animant-me a defensar aquesta esmena ja anunciant-me, abans d'escoltar qualsevol criteri i plantejament, que votarà o plantejarà una votació en contra del seu Grup, jo crec que és força necessari que la defensem i expliquem la gènesi d'aquesta esmena, perquè és la gènesi del pla pilot de promoció del turisme social que vol endegar el Departament de Treball. I potser si es coneix la gènesi d'aquest pla pilot s'entendrà molt l'esmena, ja que no és ni més ni menys que una demanda de reconeixement, si més no, de responsabilitat o de copaternitat d'aquest pla. I sembla que no fóra bo que hi hagués aquí una utilització exclusiva per part d'un dels pares de la criatura, d'aquest pla pilot de promoció del turisme social.

Dir, en primer lloc, que aquesta esmena té un error tècnic, quan parla de la partida 11.01.780.01 ha de dir 11.02.780.01, ja que el Gabinet del Conseller no té aquesta partida, perquè aquesta pertany a la Secretaria General. Aquest pla pilot va sortir com a resultat d'un parèntesi, llarg en el temps, en el procés de negociació de la proposta sindical prioritària, que es va ençar el 31 de gener passat. El mes de març va haver-hi unes reunions en les quals les centrals sindicals vam proposar una sèrie d'actuacions en el tema del turisme social. El Departament ens va dir si teníem, si coneixíem, si podíem aportar alguna experiència concreta d'allò que estàvem dient, i fruit d'això, que el Departament volia veure sobre el terreny el que estàvem proposant els sindicats, vam aparcar la negociació d'aquest tema i vam esperar el mes de juliol per fer un viatge, dos representants del Departament de Treball, dos representants de Comissions Obreres i dos representants de la Unió General de Treballadors a dos pobles de la província d'Osca on cada un dels sindicats té un municipi, té un ajuntament, té un territori que se li ha cedit, que s'està reconstruint per fer una recolonització, per fer uns serveis de turisme social i per oferir una iniciativa econòmica a comarques rurals deprimides, i que a més a més serveixin.

D'aquestes idees, d'aquest plantejament va sortir la proposta d'aquest pla pilot de turisme social, que el Departament ha dotat d'una manera bastant reduïda, però s'ha començat a dotar per a aquest any, i que anomena Pla Pilot de Turisme Social.

Des d'aquesta perspectiva, amb aquesta gènesi i amb aquest coneixement, sembla lògic que qualsevol desenvolupament de les partides que aquest Pressupost inclou, continguin també, si més no, hagin estat debatudes amb aquells que van generar la possibilitat, la discussió, l'oferta. No demanem drets de patent, ni molt menys, perquè ens sembla que és una oferta molt àmplia, però en tot cas creiem que sembla lògic que en un Pla Pilot de Promoció de Turisme Social plantejat en aquests termes, quan es vulgui executar es tingui en consideració allò que els que d'alguna manera ja ho estem fent a altres bandes de l'Estat, els que tenim una experiència i hem aportat aquest plantejament, ho volem fer; no sigui cosa que en realitat sota aquesta denominació es vulgui promocionar el turisme social de gent social que no són de Catalunya i que tampoc són de l'Estat espanyol, en detriment de les organitzacions sindicals de Catalunya, que sí que tenim una representativitat pràctica i efectiva i que volem ajudar a generar un turisme social en zones que possiblement sigui també un recolzament per al seu desenvolupament econòmic.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rafié. Torn en contra, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor President. Però no m'ha semblat sentir la defensa de l'esmena 267, o és que no la fa el senyor Rafié?

El Sr. PRESIDENT: No, la fa la senyora Barenys.

El Sr. ESCUDÉ: Ah, perdó, perdó. Bé, disculpi'm, senyor President, per la meua manca d'atenció a l'explicació de la fragmentació d'aquestes esmenes de la llàntia d'Aladí. L'esmena 266, el senyor Rafié ens ha explicat moltes coses, informació que realment jo no tenia; m'ha il·lustrat molt en l'origen, la gènesi d'aquest Pla de Promoció del Turisme Social. Ara, jo el que no veig és quina relació té això amb l'esmena, perquè que el senyor Rafié demanés el reconeixement públic per part de la Conselleria de Treball o de qui fos de la corresponsabilització en la generació, en la concepció d'un pla de turisme social, ho trobo molt correcte; ara, vostès, a l'esmena, senyor Rafié, no demanen això, sinó que demanen que el Departament de Treball no pugui fer res sense el consentiment de les organitzacions sindicals més representatives.

Senyor Rafié, llegeixi l'esmena que diu que aquestes dues partides, amb correcció tècnica o sense correcció tècnica, diu: «S'executaran un cop s'hagi assolit un acord amb les organitzacions sindicals de caràcter més representatiu de Catalunya». No diu pas una altra cosa, no diu: quan el senyor Conseller de Treball digui que els sindicats som els pares de la criatura..., no, no: quan nosaltres donem la conformitat. Aleshores jo entenc —i em sembla que estarem d'acord— que seria molt bo que les organitzacions sindicals de caràcter més representatiu a Catalunya arribessin, després d'unes negociacions o d'una conversa, a un acord ple i total amb el Departament de Treball sobre com portar a terme aquest pla pilot de promoció del turisme social. Ara, òbviament, m'ha d'acceptar que com a Grup que constantment, permanentment defensem la posició del Govern, comprendre que ens hem d'oposar que el Govern quedi lligat de mans i peus a la bona voluntat, per demostrar, d'aquestes organitzacions sindicals.

Per tant, desitjos d'arribar a acord: tots; desitjos de reconèixer la coexistència: d'acord; però en tot cas ha de quedar deslli-

gada l'activitat, la capacitat de l'Administració per portar a terme els seus propis treballs, els seus propis plans de promoció, finançats pel propi departament a través de les partides que vostè deia. Per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La senyora Rosa Barenys, per defensar l'esmena 267.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor President, gràcies. Les senyores i els senyors diputats —i el senyor Escudé, evidentment— recordaran que fa uns mesos, en una taula de negociació, es van asseure els sindicats de Comissions Obreres i UGT, la Conselleria de Benestar Social i la Conselleria de Treball per arribar a un acord per a la renda mínima d'inserció a Catalunya. Aquest acord es va signar el mes de març, i el Consell Executiu de la Generalitat, per una planificació lenta, per un decret, que jo crec que se'l pot titllar o classificar com a rígid i burocratitzat, no va assolir els compromisos que havia pres, és a dir, aplicar els 1.450 milions de pessetes, per part de la Conselleria de Benestar Social, i els 950, per part de la Conselleria de Treball, a la renda mínima d'inserció a Catalunya.

Aquesta, com vostès saben, era una demanda que feien els sindicats, però que també feien un conjunt d'entitats cíviques i socials, perquè, a causa del treball que estaven realitzant, i a causa del coneixement que tenien de la situació, sabien, i sabem, i vostès ho van reconèixer, que aquestes necessitats socials hi eren, a Catalunya.

Aquest any, vostès, com que no s'han assegut amb les forces sindicals, han rebaixat el pressupost considerablement, però han fet una juguesca: han posat una lletra, en l'article d'ampliació de crèdits, que diu: «Si hi ha demandes, ja hi posarem diners; però, de moment, ens els estalviem»; juguesca, senyor Raimon Escudé, que és curiosa, perquè ens ha negat, a l'oposició, durant tot el debat pressupostari ampliacions de crèdit que anaven en una línia molt més clarificadora que aquesta, perquè era molt més clar que les necessitats estaven encara per veure com podrien sortir; però aquesta necessitat de despesa està claríssima, perquè està quantificada per tota la gent que està treballant en aquesta qüestió —ajuntaments, ens locals i la iniciativa social.

Quin és el motiu d'aquesta esmena? Doncs, dir-los, als senyors del Govern, que aquests diners que s'han estalviat l'any 1990 per una manca de previsió i de planificació d'aquesta política, els posin al Pressupost del 1991, i que no ens deixin amb aquest interrogant de «ja veurem què passa!», perquè un pot creure que vostès, en un moment en què hi havia una pressió social, estaven interessats per la renda mínima d'inserció, però, en aquest moment, que la gent està creguda que hi ha la voluntat política de desenvolupar-ho, però la gent desconeix que no hi ha pressupost en el Pressupost del 1991, suficient, ni en el Departament de Benestar Social —ho discutirem demà—, ni en el Departament de Treball, ens podem quedar que aquesta renda mínima d'inserció no es pot aplicar a Catalunya.

Nosaltres els demanem que aquest romanent de crèdit —que hi és, perquè encara no s'ha acabat l'any 90—, el posin vostès a l'any 91, i em dirà: «La làmpara de Aladino: vostè rasca i ja sortiran els diners o sortirà la fórmula». Miri, senyor Raimon Escudé, acabem d'aprovar una disposició addicional, la Deseña, en què s'insta, en què s'estableix —a veure..., que la tinc aquí—, en què s'estableix una cosa semblant: «El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pot lliurar a l'Institut Català

del Crèdit Agrari els romanents de crèdit de la partida...», etcètera; facin el mateix amb la renda mínima d'inserció, i s'estalviaran la nostra oposició i la nostra crítica en aquell programa en el debat a les esmenes a la totalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. La senyora Barenys ens ha explicat moltes coses, i ha dit una cosa ben concreta, i que, és clar, és lògic que sigui així, perquè, si no, no tindria cap sentit l'esmena que proposa, en el sentit que els crèdits no disposats s'incorporin a l'any 91, la cosa que ens ha dit, que és que no s'ha exhaurit —fins a aquest moment, almenys, i sembla que, en els dies que som, ja gairebé és impossible— la dotació pressupostària de l'any 90.

Vostè, senyora Barenys, ha dit que la culpa —diguem-ne, si és culpa— que no s'hagin exhaurit aquests crèdits, la tenia l'Administració de la Generalitat. Suposo que vostè haurà vist que, rapidíssimament, tota una sèrie de diputats del meu Grup parlamentari, coneixedors del tema, m'han vingut a xiuxiuejar a cau d'orella, doncs, crítiques encara més ferotges que les de vostè contra l'Administració local, podria fer-les; no crec que sigui l'objecte del debat.

En el que estem tots d'acord és que hi ha hagut una manca d'exhauriment de la partida de l'any 90. Aleshores, no s'estranyí que, amb aquesta perspectiva que hi havia, la partida per a l'any 91 sigui més petita; però, segona cosa que vostè ha dit, i que té tota la raó: aquesta partida per a l'any 91 és de crèdit ampliable. Per tant, no té cap objecte —entenc jo, perdoni'm— pressupostàriament, la crítica que vostè en fa. Si hi ha més peticions, es tramiten adequadament per qui les hagi de tramitar; hi ha un dret a percebre aquesta renda mínima d'inserció, doncs, encara, sigui quina sigui la dotació que hi hagi en les partides pressupostàries corresponents, aquesta partida s'ampliarà tant com calgui per donar satisfacció a totes les demandes que, legalment i legítimament, es presentin.

Per tant, en definitiva, no és problema d'incrementar una partida que, segons vostè, és escassa, amb uns romanents o no romanents; senzillament es tracta d'una partida que ja és ampliable. Per tant, el que vostè demana..., vostè intenta enfonsar portes que estan obertes de bat a bat.

En definitiva, ningú que tingués dret, i que ho demani, a aquesta prestació, quedarà sense la dotació corresponent pel fet que la partida inicial sigui més petita que la que vostè considera ajustada, perquè —hi insisteixo—, com vostè mateixa ha manifestat, és una partida ampliable.

Per tant, doncs, amb aquesta motivació, nosaltres votarem en contra d'aquesta incorporació de romanents de l'exercici de l'any 90.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Aleu té la paraula per defensar l'esmena 268.

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President. També és gairebé una esmena clàssica demanar la redacció d'un pla de reactivació d'un seguit de comarques, i cada any també ha tingut la mateixa finalitat. I jo aquest any ja no vull fer més referència al fet que, una vegada, en una moció es va aprovar, i per respecte a un senyor que va morir recentment, no en vull parlar més, no vull fer més aquesta referència, però tots vostès saben

en quines condicions del Grup majoritari de Convergència i Unió es va aprovar.

En qualsevol cas, nosaltres demanem un pla de reactivació a una sèrie de comarques, que inclourien la Terra Alta, la Ribera d'Ebre, el Priorat, les muntanyes de Prades a la zona del Baix Camp, la Conca de Barberà, les Garrigues i el secà del Segrià, que formen una unitat geogràfica repartida en el territori, però que té unes condicions comunes. Primer: és una extensió al territori, una extensió important al territori —i observo que el Conseller Alavedra ho ha anotat, que és una extensió molt important al territori—, però amb molt poca població, és a dir, la densitat de població és baixa; amb una població normalment envellida, una població gran, i amb una dedicació a l'agricultura molt superior a la de la resta de Catalunya. I aquesta agricultura també té unes característiques comunes, si exceptuem la zona regada pel riu Ebre, que és una agricultura de secà, una agricultura de secà mediterrani, és a dir, fonamentada en l'olivera, la vinya i els fruits secs, que són uns conreus amb una greu crisi estructural i amb unes perspectives no del tot clares.

Per tant, nosaltres demanem que es pugui fer un pla de reactivació que impedeixi que en aquesta zona del territori es produeixi un buit d'habitants, i això és possible fer-ho perquè la majoria —no tots, però la majoria— d'aquests municipis es poden acollir als plans..., són zona d'actuació 5-B de la Comunitat Econòmica Europea, i jo tinc constància que, en alguns dels projectes que estan fent-se allà, tant a les Garrigues com al Priorat, s'han acollit dintre del pla 5-B. Llavors, del que es tractaria és de fer un pla global de reactivació —dintre del que pugui aprofitar-se del 5-B—, aprofitar al màxim les subvencions de la Comunitat Econòmica Europea i les subvencions de l'Estat que comporta aquest tipus d'actuació, i intentar donar una sortida a aquestes comarques, que realment tenen problemes de subsistència.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. Torn en contra? *(Pausa.)* Senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquesta esmena que ha defensat l'Il·lustre Diputat senyor Aleu, s'insereix en un tipus d'esmena de caràcter estrictament territorial, i jo em permetria dir «egoista i insolidari». *(Remor de veus.)* Egoista i insolidari perquè... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: Si em permeten, si em senten, si em volen escoltar, senyors del Grup Socialista, que suposo que per a això presenten les esmenes... *(Remor de veus.)* Doncs —hi insisteixo—, egoista i insolidari, perquè, si bé legítimament defensen unes comarques concretes, per què no defensen unes altres que estan en una situació similar? Perquè, evidentment, sortiria, o sortiran —i en ocasions anteriors sortien— molts companys de vostès, que, després de sentir les explicacions —en aquest cas concret, del senyor Aleu— per unes comarques ben concretes, sortia un altre il·lustre company seu que feia exactament la mateixa «jeremiada» amb una altra comarca o conjunt de comarques *(remor de veus)*, i així successivament.

Aquesta vegada, enguany, només hi ha tres esmenes en aquest sentit: la que ha defensat vostè; la que no sé si defensarà vostè o algun altre company, suposo que serà algun altre company, l'esmena 286, que pretén, doncs, fer, per a totes les comarques pirinenques, un altre pla, i encara hi ha una esmena, la

288, que defensa fer el mateix per a la comarca de l'Alt Penedès.

Com hem dit tantes vegades, des d'una visió de govern, si ja no es té des d'una visió de grup parlamentari d'oposició —que jo respecto—, però crec que, des d'una visió de govern s'ha de tenir una visió global i equilibrada del país, i, per tant, doncs, en cada una de les comarques, en aquestes i en totes les comarques, el Consell Executiu de la Generalitat, a través dels diversos departaments, fa molts esforços, moltíssims esforços, i, en tot cas, fa aquells esforços que són compatibles amb els seus recursos escassos corresponents a l'exercici en curs; perquè encara, la segona d'aquestes esmenes que els deia, la 288, encara —solució utòpica, però almenys presenta una alternativa— ens diu que això es dotarà amb 10.000 milions, i es deixaran despullades totes les altres partides de tota una sèrie de departaments, cosa que, òbviament, no pot ser, però que, almenys, té una base financera; però, en el cas de vostè, senyor Aleu, és purament, aquest, en fi, és un cas de «llàntia d'Aladí», perquè aquí no ens dóna cap, sí, no ens dóna ni xifres d'aquesta..., perquè ni vostè s'atreveix a xifrar-ho, i en el cas que ho xifrés —que no ho xifra—, no ens indica en absolut d'on sortirà, perquè —hi insisteixo— en totes aquestes comarques s'hi fan moltíssimes actuacions, i que suposo que, ja que vostè demana una cosa de més a més, és que no està conforme amb les actuacions que s'hi fan. Aleshores, facin el favor d'indicar, vostè i tots els seus companys, quina és la font de finançament d'aquestes partides.

Per tant, doncs, mentre això no es digui, entendrem que no és un debat pressupostari; és un debat de peticions teòriques, però que no corresponen a una realitat pressupostària, perquè no té una traducció en partides concretes de l'estat de despeses, i, per tant, la inserció —hi insisteixo per enèsima vegada— d'una disposició addicional no afegeix res més a allò que ja fa, i vostè sap que hi ha un volum dels que acompanyen el Pressupost de la Generalitat d'enguany, que són les inversions territorialitzades, i allà vostè hi trobarà les inversions, aquelles i no unes altres. Que vostè les trobarà insuficients? D'acord, ho respecto; ara, digui'm d'on han de sortir els diners (*veus de fons*): de deixar de fer les altres inversions? Bé, vostè diu que ho ha dit, però aquí no hi consta. Oh!, on ho ha dit, senyor Aleu? A la premsa? (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: No dialoguin, per favor.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, doncs, senyor President, no dialogarem. Per aquests motius, el nostre Grup votarà en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Senyor Aleu, que desitja la paraula?

El Sr. ALEU: Només per explicar, només per explicar que jo he dit que els fons podrien sortir de que aquests pobles, aquests municipis són municipis objectius 5-B, i, per tant, hi havia uns fons de la Comunitat Europea i de l'Estat que podrien ser, podrien fer-se servir, i que valdria la pena aprofitar-los; només dir que això jo ho he explicat, i el senyor Escudé ha dit que jo no ho he dit.

El Sr. PRESIDENT: Així figurarà en el *Diari de Sessions*. (*Pausa i remor de veus.*)

La senyora Martí. (*Pausa.*) No hi és. (*Remor de veus.*) Ah!, no, la 269 ja havia estat defensada, exactament, aquest matí, conjuntament. La 270, 271 i 272, el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Aquest cop sí, encara que siguin temes diferents, agruparé la defensa d'aquestes tres esmenes.

L'esmena 270 el que demana és que d'una partida ja existent, una partida important de 10.000 milions de pessetes d'obres d'urbanització corresponent a l'INCASOL, doncs s'estableixin unes prioritats determinades. I quines són aquestes prioritats que nosaltres demanem?

Doncs, la primera, un programa de construcció d'habitatge protegit de règim especial. L'habitatge de règim especial és aquell que està adreçat a les persones que tenen uns ingressos iguals o inferiors a dues vegades el salari mínim interprofessional. Ara bé, a Catalunya, i si les senyores i els senyors diputats no ho saben jo ara els ho comunico, som de les darreres comunitats autònomes en construcció d'habitatge social. La nostra inversió per habitant i per any l'any 1989 va ser de 540 pessetes, mentre que altres comunitats autònomes com Andalusia, Castella-La Manxa, la Comunitat de Madrid, la Comunitat de la Rioja, oscil·len entre 2.000 i 3.000 pessetes per habitant i per any, naturalment per a l'any 1989. Aquestes són les dades de què disposem.

La segona de les prioritats és un programa de construcció d'habitatge públic en règim de lloguer. Tots sabem que, fins i tot encara que es construïssin habitatges socials, hi ha moltes persones que no poden arribar a l'amortització i al pagament dels interessos d'aquests habitatges socials i, per tant, se'ls ha de fer, doncs, habitatge social, habitatge públic en règim de lloguer.

Jo pregunto: l'INCASOL quants en fa, d'aquests habitatges? Doncs jo mateix contesto: cap ni un. Des de l'any 1981, any de la seva creació, no n'ha construït absolutament ni un; per tant, ja seria hora que comencés a fer-ho.

I la tercera de les prioritats que nosaltres demanem és un programa d'adquisició de sòl i construcció d'habitatge a l'àrea metropolitana de Barcelona. I per què ho demanem? Perquè l'àrea metropolitana de Barcelona té en aquests moments el 52% de la població de Catalunya, però si nosaltres mirem quines són les inversions que s'han fet en aquesta àrea metropolitana de Barcelona quant a sòl residencial i també amb les xifres de què disposem, que són les de l'any 1989, resulta que solament el 2% del sòl residencial va ser adquirit en aquesta àrea metropolitana de Barcelona.

Raons per les quals, doncs, a mi em sembla que aquests tres programes que he esmentat són tres prioritats que el Grup de la majoria acceptarà.

Les esmenes 271 i 272 són dues esmenes també de noves disposicions addicionals per a l'aplicació de programes de millora de l'assistència sanitària i del tractament de drogodependents en els centres penitenciaris.

Són dos programes interdependents i complementaris que tenen un mateix objectiu: millorar i dignificar el tractament mèdic i sanitari dels reclusos.

És, naturalment, un dret constitucional bàsic, el dret a la salut, i en el cas dels presos, dels que estan reclosos, doncs és un dret que l'ha de garantir l'Administració per la simple raó, naturalment, que els presos estan allà detinguts, no gaudeixen de llibertat i no poden, doncs, anar a buscar la medicina privada si per exemple la pública no els funciona. I també perquè no és possible, senyores i senyors diputats, senyor President, no és

possible que un treball..., o sigui, treballar eficaçment per la reinserció dels presos si aquests presos no gaudeixen de bona salut.

Els motius per què nosaltres demanem aquests dos programes. Bé, els dèficits actuals assenyalats per diversos informes i pels mateixos professionals dels centres; el progressiu deteriorament de la salut dels presos, un fenomen extensible a tot Espanya i també a tot Europa per causa de les drogaaddiccions i també per malalties com la SIDA, la tuberculosi, la sífilis i altres malalties similars; les protestes dels interns que hi va haver durant aquest passat estiu, i l'informe del Defensor del Poble que assenyalava molts d'aquests dèficits.

Aquestes són, doncs, les raons per les quals demanem també l'aprovació d'aquestes dues esmenes.

I, finalment, jo li vull dir, al senyor Escudé, algunes coses. El senyor Escudé ahir va fer dues afirmacions quan va fer el torn en contra de l'article cinquè d'ampliacions de crèdits, i aquestes dues afirmacions van ser les següents. Va dir que hi havia una devaluació del debat de Pressupostos, i va dir que la responsabilitat d'aquesta devaluació del debat de Pressupostos era atribuïble als grups de l'oposició.

Jo sóc diputat des de l'any 1980, igual com el senyor Escudé, i puc dir-li algunes de les raons per les quals és possible que el debat pressupostari es devaluï com vostè diu. Miri, la primera d'aquestes raons és la mateixa Llei pressupostària, que limita les variacions de les consignacions a l'àmbit exclusiu dels pressupostos de cada departament, i impedeix d'aquesta manera l'expressió de les prioritats polítiques dels grups de l'oposició.

Segona raó: si es devalua el debat dels Pressupostos és per la seva sistemàtica negació —des del 1984 que tenen vostès o gaudeixen de majoria absoluta fins ara— a acceptar esmenes que no siguin de detall.

La tercera de les raons és la pobre defensa que habitualment fan els diputats de la majoria, que recorren a allò tan fàcil de dir: «No es pot vestir un sant per desvestir-ne un altre».

Quarta raó...

El Sr. PRESIDENT: Torní a la qüestió, senyor Oliart. Com pot veure, vostè no està defensant les esmenes, està fent una rèplica a una intervenció del senyor Escudé que feia referència a l'article cinquè, vull dir... Torní a la qüestió.

El Sr. OLIART: Senyor President, m'estic cenyint a la qüestió perquè, en qualsevol cas, el senyor Escudé en el moment que va fer aquesta intervenció tampoc se cenyia a la qüestió, i aquest Diputat (*remor de veus*) és la primera intervenció que té després de la intervenció del senyor Escudé, i, a més a més, li haig de dir, senyor President, que avui el senyor Escudé ha tornat a entrar en aquest mateix tema dient que les disposicions addicionals no és una tècnica correcta pressupostària.

El Sr. PRESIDENT: Amb la qual cosa m'està confirmant que està fent una rèplica al senyor Escudé.

El Sr. OLIART: Aleshores...

El Sr. PRESIDENT: No ha defensat l'esmena. Acabi, per favor.

El Sr. OLIART: Acabo, senyor President. I quarta raó, la condemna a l'ostracisme informatiu de la Comissió en el debat de l'estat d'ingressos i de despeses sostraiant a l'opinió pública la possibilitat de conèixer en profunditat les alternatives sectorials de l'oposició.

Cinquena raó, la tècnica emprada per vostè mateix, senyor Escudé, en acumular el torn en contra a tot un article, tècnica que li permet de passar de puntetes per cada esmena i així no entrar en el debat polític corresponent, o la tècnica de desqualificar la tècnica de les noves disposicions addicionals que està emprant ara en aquest moment.

Però, no obstant totes aquestes limitacions o aquestes condicions adverses, l'oposició eleva el debat pressupostari, i la prova la tenim que sempre els guanyem per golejada. I els diré una cosa, perquè vostès veig que se sorprenen: recordin el debat del Pressupost del 1989, en què van quedar vostès tan aclaparats que fou necessari que vingués el mateix President de la Generalitat a cloure el debat per tal de donar-los una injecció de pa amb tomàquet (*rialles*) i una mica d'oxigen que bona falta que els feia.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart per haver acabat. El senyor Soto... Ah, no, torn en contra? Exactament, sí.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Sense entrar en la dúplica de la rèplica a la meua intervenció, si ara jo postergués la resposta a les esmenes del senyor Oliart esperant la intervenció del senyor Soto, diria que hi passo de puntetes, i no vull passar-hi de puntetes, senyor Oliart. Intento no passar-hi almenys, i l'agrupació per articles no la faig jo. Però, bé, aquesta és una altra qüestió.

Bé, doncs, anant a les esmenes concretes, el senyor Oliart ha posat molt l'accent en el fet que aquesta partida, l'esmena 270, em refereixo, la primera que ha defensat, la partida 601.02, que tenia una dotació de 10.000 milions de pessetes —no sé on anava aquesta afirmació, però és cert. Té una dotació de 10.000 milions de pessetes, i jo li diria més, ha experimentat, aquesta partida, un augment d'un 23,8% en relació amb l'any anterior. El que no ens diu el senyor Oliart és que hi ha una partida gairebé tan important com aquesta i relacionada amb aquesta, la 602.01, que és la que va destinada a obres i solars en promoció d'habitatges, que de 4.900 milions que tenia l'any 90 ha passat o passarà, si s'aprova finalment aquest Projecte de Pressupost, a 8.558 milions, o sigui, un 74,7%. Si recorda el senyor Oliart l'increment de pressupost mitjà global del 12,5% o del 13,8% consolidat, veurà la importància que dona el Consell Executiu a aquestes prioritats urbanístiques.

Si vostè repassa els programes d'actuació de la Secció 09, servei 51, veurà, perquè aquesta és la realitat, potser no la quantia que vostè demana, però tot aquest tipus d'habitatges especials que vostè demana —programes prioritaris— s'hi fan, i dintre d'aquests programes es preveu potenciar aquestes activitats com indiquen aquestes xifres, amb un creixement molt superior a la mitjana del Pressupost. Ara, una vegada més, li haig de dir que no entenem correcte a través d'una disposició addicional establir aquests criteris d'actuació que han d'aparèixer, en tot cas, en els programes d'actuació.

Quant a les esmenes 271 i 272, són esmenes que fan referència a un terreny que jo li reconec a vostè, senyor Oliart, una dedicació de molts anys i un coneixement important. Ara, jo el que li voldria dir és que aquestes disposicions addicionals són innecessàries; en definitiva, totes dues les fa vostè pivotar a l'entorn de la partida 12.03.221.15, una i l'altra «productes farmacèutics i atencions sanitàries». Quant a la primera, que diu

que amb càrrec a aquesta partida s'elaborarà un programa de tractament de drogodependències als interns en els centres penitenciaris de Catalunya, vostè sabrà més bé que jo que existeix un decret de fa molt poc, el Decret 184 de l'any 90, del dia 20 de juny, que va crear precisament el programa d'atenció especialitzada per al tractament de conductes addictives adreçat a interns dels centres penitenciaris i que, dintre d'aquest programa —precisament el dia primer de setembre, fa poques setmanes—, va començar a funcionar a la presó de Quatre Camins un departament especial, el Departament d'Atenció Especialitzada, conegut per les seves inicials: DAE, que compta amb autonomia funcional, la qual cosa vol dir que en aquest centre, en aquest centre d'atenció o aquest departament d'acció especialitzada, s'hi tracten o s'hi poden tractar tots els presos toxicòmans de Catalunya. I entén el Departament que la dotació actual és suficient per aplicar amb èxit aquest programa durant l'exercici de l'any 91.

Pel que fa referència a l'altra esmena que també, com deia, vostè destina diners d'aquesta partida a un programa de millora d'assistència sanitària, jo li diré que el pressupost —almenys així ho entén el Govern— amb les dotacions que té és suficient, precisament, per portar a continuar i a millorar el programa sanitari endegat enguany, perquè no perdi de vista, senyor Oliart —suposo que se'n deu haver adonat—, que a part d'aquesta partida que vostè esmenta, hi ha també dues partides més dedicades a inversió en obres i equipaments que són, respectivament, la 12.03.610 i la 12.03.640.

Per aquests motius, que són programes que ja existeixen i que estan dotats suficientment, creiem innecessari reflectir-ho d'una manera especial en el text articulat a través de sengles disposicions addicionals.

Moltes gràcies, senyor President, i, per tant, anuncio també el vot negatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Soto per defensar el seu grup d'esmenes.

El Sr. SOTO: Sí, senyor President, jo defensaré conjuntament la 273, 276, 278, 279, 280, 282, 283 i 284, i retiraria la 277, 281 i 285.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. SOTO: Intentaré fer-ho ràpidament, però alhora també d'una manera eficient.

Començaré amb l'esmena 273, que el que pretén és que, amb càrrec a una partida del mateix pressupost del Departament de Justícia, s'elabori un programa d'inserció social i professional per als menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil.

El senyor Escudé, amb la sort que té que no tingui després torn de rèplica, un dels anys que vam presentar aquesta esmena ens va dir que per què volíem fer un programa d'inserció social i professional quan els menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil arribaven fins als setze anys. Suposo que avui no ens dirà això amb aquesta alegria i que intentarà fer una resposta un xic més completa, no?

Jo sols li voldria recordar que la Llei del menor, aprovada pel Parlament de Catalunya, estableix la necessitat que els menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil ho siguin en centres de la seva mateixa població; que aquest compromís s'incompleix d'una manera absolutament generalitzada; que

molts menors que estan internats en centres de la Direcció General de Justícia Juvenil no van ni tan sols a escola, i que, òbviament, si volem que aquests menors es reinsereixin a la societat, un programa d'inserció social i professional és des de tot punt de vista necessari, no?, i creiem francament que aquest programa no existeix i que cal posar-lo en marxa.

L'esmena 276 el que proposa és que el crèdit destinat a accions de difusió cultural en els mitjans de comunicació, que crec que està dotat amb uns 200 o 240 milions de pessetes —parlo de memòria, ara—, sigui destinat parcialment a tornar a posar en marxa el programa que feia possible que les escoles de Catalunya rebessin habitualment la premsa escrita en català i que, a la vegada, es facilités que les biblioteques públiques de Catalunya es puguin subscriure a totes les revistes especialitzades escrites en llengua catalana.

Fa quinze dies vam tenir un debat amb el Conseller de Cultura respecte a això —jo no hi insistiré—, però sí que diria que si l'argument és que això ho han de fer les mateixes escoles, a càrrec del seu propi pressupost, és obvi que no és una bona contestació, perquè tots coneixem les insuficiències en què es mouen les escoles públiques de Catalunya, amb els seus pressupostos que gestionen autònomament i creiem que, globalment, això són pocs diners. I creiem que això és fonamental per aconseguir un augment i un avenç espectacular en el tema de la lectura i la lectura de premsa en català. Ja vaig dir que crec que un govern que es diu nacionalista, probablement hauria de fer d'aquesta mesura una de les seves prioritats polítiques. Esmena 278.

Jo en l'esmena 279 el que proposem no és augmentar ni condicionar fins i tot els recursos del Departament de Cultura; el que demanem és que determinats recursos, que ja estan establerts i estan establerts per a aquestes finalitats —el teatre, la música, la dansa i per al tema de biblioteques—, tots aquests recursos conjuntament constitueixin dos sistemes: un sistema territorial de difusió del teatre, la dansa i la música, que es finança amb recursos provinents dels mateixos crèdits, tal com estan, sense augmentar —haurien d'augmentar, probablement, però ja ens conformaríem aquest any amb els recursos que hi ha—, i amb recursos que siguin provinents de les administracions locals i creiem que això és fonamental, fonamental per facilitar una política de reequilibri cultural del país. I, bé, més enllà de la sort que pugui córrer avui aquesta esmena —que més o menys és una sort relativament cantada—, esperem que en els propers mesos d'aquest tema en puguem parlar, i, en tot cas, en els propers anys tinguem més sort en la defensa d'aquesta esmena.

És el mateix cas que el sistema territorial de lectura pública a Catalunya. Creiem que aquest també és un tema fonamental, creiem que és necessària aquí una major coordinació entre les administracions de Catalunya. Nosaltres estem preocupats perquè creiem que el pressupost per a biblioteques és un pressupost insuficient, no?, el del Departament de Cultura. I després veiem no solament que hi ha el propi sistema de la Generalitat, i després el dels ajuntaments, sinó que veiem que fins i tot ara també el Departament de Benestar Social en fa, de biblioteques. I nosaltres creiem que probablement les biblioteques que fa el Departament de Benestar Social les hauria de fer el Departament de Cultura, i entenem que si es fan des d'un altre departament, es fan probablement amb altres intencions, i això ens

preocupa, i creiem que hi ha d'haver un sistema únic, un sistema territorial de lectura pública a Catalunya, en el qual participin totes les administracions.

Esmena 280, la llegiré. Diu: «El crèdit destinat a l'aplicació 02.01.226.09 serà parcialment aplicat a un programa de promoció de la inserció social i professional dels joves que pateixen disminucions físiques, psíquiques o sensorials.» Vostè ha parlat d'aquestes esmenes dient que eren «la llàntia d'Aladí». Jo li haig de dir, de veritat, que a mi em sembla que això no són les nostres esmenes, sinó precisament el crèdit que nosaltres volem condicionar. Aquests crèdits de 500, de milers, de milions de pessetes del Departament de Presidència, absolutament innomnats, accions de promoció cultural i econòmica, atencions públiques, protocol·làries, totes aquestes coses; aquestes quantitats extraordinàries de milions i milions i milions de pessetes. Això sí, allà hi ha el senyor Aladí, no aquí en aquesta Cambra. I creiem francament que aquesta esmena que presentem, a mi m'agradaria que més enllà de la sort que pugui córrer, d'aquesta esmena, en parlem; perquè abans, quan hem discutit sobre aquest mateix tema, el tema de les accions que fa el govern en matèria de minusvalideses, nosaltres ens hem sentit preocupats per la resposta del senyor Escudé. Jo comprenc que quan es fan tantes respostes en un debat hi ha respostes més encertades i respostes menys encertades, i no voldria insistir massa en aquesta qüestió, però sí que voldria dir que per al nostre Grup parlamentari tots aquests temes —i crec que per a tots els grups de la Cambra, he escoltat el President de la Generalitat i parlava en aquesta direcció, que hi ha temes que són prioritaris, i que hauríem de fer-los prioritaris en l'acció de govern. Tots sabem també que són problemes difícils d'atacar, extraordinàriament difícils d'atacar, i tots sabem també que les administracions tenen recursos escassos, però creiem sincerament que amb l'actual pressupost que ha presentat a aquesta Cambra el Govern de la Generalitat es podria fer bastant més del que es fa. Probablement el seu Grup parlamentari haurà rebut, com els altres grups parlamentaris, un document realitzat per les entitats que treballen en aquest àmbit, un document bastant complet i ben plantejat, en el sentit que no és un document que menspreï, ni molt menys, assenyala molt objectivament aquells aspectes en què el Govern de la Generalitat ha fet un esforç suplementari respecte a d'altres anys, però jo crec que marca amb tota claredat moltes i molt greus insuficiències.

I nosaltres voldríem, més enllà de la sort que pugui córrer aquesta esmena, que reflexionéssim respecte a això, i en aquest tema, probablement també amb un altre conseller —però deixem això de banda—, nosaltres voldríem que hi hagués una major col·laboració entre les forces polítiques d'aquesta Cambra perquè sabem les dificultats, sabem els problemes, i sabem que aquest esforç és un esforç que ha de fer el conjunt de la societat catalana.

Per tant, nosaltres creiem, de tota manera, que l'esmena és una esmena raonada i raonable, que està feta amb una partida pressupostària molt àmplia, extraordinàriament àmplia, i que podria ser un bon punt de partida; però, bé, en tot cas, expresso aquí la nostra voluntat i serà millor de continuar-ne parlant.

Esmena 282. És la que fa referència que també un crèdit determinat sigui condicionat a la realització de programes d'inserció social i professional dels joves, marcant una prioritat, que creiem que hauria d'estar present en tots els recursos destinats a

l'ocupació, que és el de les dones joves i els joves amb menor nivell d'estudis. Abans, quan un diputat del meu Grup parlamentari presentava una esmena respecte a unes comarques determinades del territori, vostè les ha qualificades impròpiament, des del meu punt de vista, com a insolidàries i egoistes, no? No crec que vulgui també qualificar aquesta esmena d'insolidària i d'egoista, perquè suposo que vostè entén la diferència extraordinària, abismal, astronòmica, que hi ha entre la insolidaritat i l'egoisme i el que són polítiques de discriminació positiva, i en aquesta direcció avança la nostra esmena.

Esmena 283, la que fa referència a una política de prevenció en matèria de consum de drogues, especialment entre els joves. El pressupost destinat a aquests temes és insuficient, i és insuficient especialment el dedicat a prevenció, que representa solament un 10% del total i és una xifra que es manté estable des de fa molt de temps i creiem que probablement, si cal fer especial incidència en alguna cosa, seria en matèria de prevenció.

I ja per finalitzar, l'esmena 284, que és una esmena que jo crec que vostès ens haurien d'aprovar. És una esmena que fa referència que el Govern de la Generalitat trameti semestralment a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament un informe detallat sobre l'aplicació a la qual han estat destinats els ingressos rebuts pel conveni de cooperació entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya per a la normalització lingüística. Vostè probablement em podria dir, amb relativa facilitat: «escolti, demani-m'ho, això, i ja els ho enviaran.» De tota manera, jo crec que seria bo que vostès acceptessin això, perquè els estem demanant informació, informació semestral i els estem demanant informació amb uns ingressos extraordinaris que hem rebut i que ha rebut el Govern de la Generalitat crec que gràcies a la col·laboració i al treball conjunt de totes les forces polítiques d'aquesta Cambra, i crec que seria bo que aquest esperit d'unitat que va presidir el treball que va facilitar l'aprovació d'aquest conveni tingués, almenys, la petita receptivitat per part del seu Grup parlamentari d'enviar-nos la informació i dir-nos en què s'han gastat aquests diners, solament això. Jo no dic que comptin amb les altres forces polítiques per veure com s'han de destinar, que probablement seria raonable també de fer-ho; no, els estem demanant una cosa tan simple i tan senzilla com que ens informin de què és el que han fet amb aquests diners, i crec que probablement l'actitud de col·laboració que hem mantingut tots els grups parlamentaris en aquest tema seria, com a mínim, mereixedora d'aquesta informació.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, intentaré fer un torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes de naturalesa diversa, que ha defensat l'Illustre Diputat senyor Soto.

Quant a l'esmena 273, se'ns demana que s'elabori un programa d'inserció social i professional de menors, atesos en una determinada direcció general, amb càrrec a una partida, i el que li haig de dir és que precisament els menors atesos per aquesta Direcció General de Justícia Juvenil del Departament de Justícia es troben inclosos en algun dels diferents programes que realitza el Departament i concretament precisament aquesta partida, la 12.02.228, inclou els cinc programes de medi obert que s'estan realitzant en l'actualitat.

Entenem que amb aquest programa ja es dona satisfacció a aquesta partida i com que ja apareix en el programa i en les partides, una vegada més haig de manifestar que no veiem la necessitat de concretar-ho en una disposició addicional a l'estat de despeses.

El senyor Soto a continuació ens defensava l'esmena 276, sobre posar en marxa programes d'ajuts a subscripcions de la premsa en català a les escoles. No cal que li digui, senyor Soto, vostè ho sap perfectament, almenys jo em sembla recordar al llarg de tot aquest debat llarguíssim que estem portant a terme, si no ho recordo malament, hi insisteixo, que hi ha un punt de l'ordre del dia que és precisament una moció sobre aquesta matèria. No s'impacienti, vegi vostè què fem nosaltres amb la moció i aleshores veurem la traducció pressupostària que pot tenir això. No ens ataquí vostè per dos fronts, en el front pressupostari i després en el front de la moció, més quan hi ha una esmena que vostè no ha defensat i potser està reservada a algun altre il·lustre diputat socialista, que és l'esmena 285 que... Ah, retirada; és clar, bé, veig que fa santament de retirar-la perquè ve a ser la mateixa que la 276, però parcialment, parcialment, és un matís diferenciat i, aleshores, podríem caure en la temptació —que no hi caurem— de donar satisfacció a l'esmena 285, que és menys exigent que no pas l'esmena 276.

Però, bé, a reserva que —ja es veurà en el seu moment la substanciació d'aquesta moció i el meu company, que no veig aquí, que portarà el tema ja el podrà il·lustrar a vostè sobre el que pensa el nostre Grup parlamentari sobre aquesta moció, jo li haig de dir que les biblioteques, en general, se subscriuen a les publicacions que els bibliotecaris responsables considerin adients. Per tant, tenen unes dotacions pressupostàries i ells fan, en funció de la situació socio-econòmica, sociolingüística, del seu entorn, quines són les revistes a què s'han de subscriure. Tot i així, jo voldria manifestar que hi ha una partida específica, que vostè aquí no esmenta, que és la partida 07.05.220.452, que és per a subscripcions de premsa en català per a les biblioteques de la xarxa de la Generalitat. Les biblioteques que depenen directament de la Generalitat, aquestes sí que tenen una partida expressa per a la subscripció de premsa en català. A les altres se'ls dona la llibertat, entenem que s'ha d'acceptar la llibertat al major, al millor criteri del bibliotecari responsable, sobre quines són les revistes amb les quals ha d'esmerçar la dotació pressupostària que li arriba.

Quant a l'esmena 278 i 279, en definitiva vostè deia que era el mateix. Sí, pressupostàriament és el mateix, hi estem d'acord. Les dotacions que vostè descriu, la 07.03.461.01.01, la 411.02, la 761.01, si vostè llegeix, com segurament ha fet, la definició que donen aquests crèdits a les partides corresponents, totes elles fan referència a aquestes activitats de música, teatre i dansa, realitzades a la xarxa de teatres públics, en col·laboració amb els ajuntaments i les diputacions, i concretament la 761 són subvencions a corporacions locals per a la construcció o rehabilitació de teatres municipals amb acords individualitzats amb els ajuntaments. Vol dir que l'esperit de col·laboració, de conveni, de concert amb l'Administració local hi és ple. Exactament igual passa amb l'esmena 279, que fa referència a la partida 07.05.761.03, que el seu mateix títol és ben transparent: transferències als ajuntaments per a instal·lacions bibliotecàries. Aleshores, quina és la diferència? La diferència no és pressupostària, la diferència és que vostè, a través de les esmenes de

pressupost —i nosaltres entenem que potser no és el millor camí—, vostè, en certa manera, vol pressionar o vol obligar que l'Administració local s'avingui a col·laborar amb plans comuns amb la Generalitat i, aleshores, vostè, de manera coactiva, diu: «A més a més d'aquestes partides es dotarà també amb els recursos que hi destinaran les administracions locals de Catalunya.»

I l'altre cas no és tan imperatiu, en l'esmena 279, que diu: «que destinin aquests sistemes territorials a les administracions locals catalanes».

A nosaltres ens sembla que hem de treballar tots per aconseguir aquesta necessària col·laboració de les administracions públiques a Catalunya, però cregui'm, senyor Soto, l'experiència de molts anys m'indueix a creure que no és útil, que no és un bon camí imposar-ho, no diré per decret, però sí per Llei de Pressupostos.

Com que crec que l'Administració local, tant els ajuntaments com les diputacions participaran d'aquestes idees, es podrà coordinar perfectament la tasca i de la seva pròpia i lliure voluntat aportaran també fons per a aquesta xarxa i sistemes territorials que vostè proposa, però, en definitiva, hi insisteixo, no ho hem de fer per la via pressupostària. Podríem dir que la mà de la Generalitat està estesa i està dotada amb tots els diners d'aquestes partides. Esperem rebre l'encaixada de mà de l'Administració local, però no, òbviament, a través del mecanisme pressupostari.

Quant a les esmenes següents, 280, 281, 282, 283 i 284, aquí el senyor Soto el que fa, sense especificar quantitats, això és veritat, però el que fa és a la 280 o la 283, agafar dues partides concretes, i aquí no hi ha insolidaritat territorial però sí que hi ha insolidaritat sectorial, perquè vostè, unes partides, concretament la 02.01.226.09, a l'esmena 280 i a la 282, aquesta partida vol que es destini a uns programes concrets, uns programes específics que vostè especifica a la 280 i la 282; i a la 281 i a la 283 fa exactament la mateixa operació divisora i discriminadora en relació amb altres activitats amb la partida 02.01.226.03. Jo li haig de manifestar que la primera partida està destinada pel Govern —i així figura en els programes d'actuació del Departament de Presidència— a projectes de promoció cultural i econòmica previstos; passa exactament el mateix amb la segona partida i, en definitiva, aquestes i altres, moltes altres finalitats de les que vostè demana i moltes altres que vostè no demana estan previstes en els programes corresponents a l'aplicació d'aquestes partides, i no entenem adequat reflectir aquesta destinació, una vegada més, a través de disposició addicional, i més perquè podria semblar —i no és així— que les finalitats que vostè demana només es poden cobrir a través d'aquestes dues partides; no és així. Quant a l'activitat que vostè demana, d'inserció social i professional dels joves que pateixen minusvalies físiques, psíquiques o sensorials —esmena 280—, per més que no gaudeixi de les seves simpaties, vostè m'haurà de reconèixer que el Departament de Benestar Social, al marge del Departament de Presidència, porta a terme moltíssimes i molt profitoses i molt útils actuacions en aquest camp; que l'esmena 281, que fa referència a una campanya de promoció de la lectura i de lectura en català, especialment entre els joves, vostè m'hauria de reconèixer que els departaments de Cultura i d'Ensenyament realitzen també activitats de cara a aquesta promoció. Exactament passa amb l'esmena 282 en què no solament és ja el De-

partament de Benestar Social, sinó un organisme ben concret i específic, de caràcter, diguem-ne, sectorial, l'Institut Català de la Dona, que realitza activitats d'aquest ordre, d'inserció social i professional dels joves, amb especial atenció a les dones joves i als joves amb menor nivell d'estudis. I, finalment, a l'esmena 283 passa exactament el mateix, no solament amb el Departament de Benestar Social, sinó també, en gran mesura, en el tema del consum de drogues i programes de prevenció d'aquest consum, a través de dotacions del Departament de Sanitat. Finalment, l'esmena 284, malgrat les explicacions que vostè ens ha donat de caràcter específic, en definitiva, vostè el que demana és que el Consell Executiu doni compte a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost de les despeses i la destinació d'unes partides concretes i, aleshores, aquí hem d'insistir, una vegada més, que no semestralment sinó trimestralment el Govern té aquesta obligació en virtut de la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Si vostè no rebés, al seu criteri, suficient informació sobre la destinació d'aquestes quantitats a què vostè es refereix, té mecanismes parlamentaris suficients per exigir, amb tota netedat i amb tota justícia, aquesta informació complementària.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, ens opo- sarem a aquest conjunt d'esmenes defensades pel senyor Soto i que van des de l'esmena 273 a la 284, amb l'excepció de les es- menes 274 i 275, que suposo que defensarà algun altre il·lustre senyor Diputat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La sen- yora Utgés té la paraula per defensar dues esmenes.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Per defensar la 274 i la 275.

La 274 és una esmena d'addició que insta que el Departament de Sanitat i Seguretat Social destini els recursos per redactar el Pla de Salut de Catalunya. Considerem que el Pla de Salut és l'instrument de planificació sanitària més important de què disposem per a definir tot el que ha de ser la política de programes i la política de salut del Govern de la Generalitat. És una eina fonamental que ens ha de servir per a «prioritzar», per saber en què es gasten els diners i què ens ha de fer donar el primer pas de decisió en política sanitària. Considerem que el nucli d'aquesta política és, com el de qualsevol altra política, el de l'elecció; escollir implica forçosament rebutjar una o altres opcions a favor de la de... o altres que s'adopten, atès que tot no es pot fer ni tampoc no es pot fer tot alhora; cap país pot per- metre's posar en marxa tots els procediments potencialment bene- ficiosos de què es disposa avui dia en totes les persones que possiblement poden beneficiar-se d'ells. I si aquestes prioritats no s'estableixen de manera ponderada, llavors ho fan per la in- fluència dels més forts i dels més ben situats de cara a la presa de decisions. Aquesta esmena entra, doncs, plenament en l'es- tratègia de salut per a tothom, que és la que ens defineix, teòri- cament, l'evolució del nostre Servei Català de la Salut en el marc de la doctrina de l'Organització Mundial de la Salut, i també entra dins de l'àmbit dels objectius polítics assenyalats per la Llei General de Sanitat i la Llei d'Ordenació Sanitària, on es diu clarament que l'assoliment dels seus objectius ha de comptar amb instruments com el Pla de Salut, per tal de posar en pràctica els criteris mínims de pertinença, d'adequació i d'eficiència propis d'una planificació sanitària racional. També

aquesta esmena reforça el que diu el senyor Conseller, que ha promès aquest Pla de Salut en diferents fòrums professionals.

Per tant, demanarem a la resta de grups parlamentaris l'apro- vació d'aquesta esmena. Amb referència a la 275, també insta el Departament de Sanitat i Seguretat Social a destinar una par- tida pressupostària per a confeccionar aquest Pla de Sanitat Ambiental i Salut Pública, conjuntament amb les federacions i associacions de municipis més representatives de Catalunya. Seguint en la línia anterior, ningú mitjanament informat no po- sarà en dubte que entre els múltiples factors que condicionen la salut de la població, els factors del medi, units a l'estil de vida i a les formes de producció i consum, han estat més determinants que els factors estrictament sanitaris. En el nostre temps, la con- taminació i la degradació del medi són importants i, a diferen- cia d'altres èpoques que, per exemple, una malaltia de transmissió hídrica es limitava als consumidors d'aigua d'una ciutat o d'un riu, i se circumscribia, aquest brot, exclusivament al poble on s'havia produït, ara, amb l'aparició de noves subs- tàncies tòxiques, de síntesi, i amb la proliferació de nous pro- cessos productors, els riscos s'han universalitzat; és a dir, la mala qualitat del medi afecta no solament les ciutats, zones indus- trials productores de la contaminació, sinó que trobem acumu- lacions de substàncies tòxiques en zones naturals, lluny de les àrees poblades.

Des d'aquest punt de vista, la reivindicació d'una política que es basi en el medi ambient i la salut pública té més vigència que mai, i nosaltres la considerem com una tasca sanitària im- portant, a la qual volem donar tota la prioritat política que es mereix. I per a dur a terme aquesta política és fonamental la coordinació amb altres administracions que també tenen com- petència en matèria de salut pública. El que pretén, doncs, aquesta esmena és que la Comissió Mixta formada per la Fede- ració de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis i el Departament, que està pendent de publicació al *Diari Oficial de la Generalitat*, pugui ser eficient i tingui com a eina el Pla de Sanitat Ambiental i Salut Pública per a realitzar els seus tre- balls.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Haig de dir de bell antuvi que cap de les crítiques que he fet fins ara són apli- cables a l'argumentació que ha fet la il·lustre senyora Diputada, perquè la senyora Utgés tracta temes que no tenen res a veure amb el que fins ara hem debatut, són temes de, jo diria, modifi- cació de la legislació o de reduplicació dels determinis de la le- gislació, perquè, concretament, a través d'aquestes dues esmenes, la 274 i 275, en definitiva, entenc jo que la senyora Utgés, a part de l'explicació que ens ha donat de la problemàti- ca sobre aquestes matèries, es limita a demanar, a l'esmena 274, que el Departament de Sanitat redacti el Pla de Salut de Catalunya, i, per altra banda, que el Departament mateix confeccioni el Pla de Sanitat Ambiental i Salut Pública conjunta- ment amb les federacions i associacions de municipis més representatives a Catalunya. Aquesta és la petició. Primera peti- ció: que el Departament de Sanitat redacti el Pla de Salut Públi- ca. Això ja ho diu, ho regula el títol cinquè, en els articles 62, 63 i 64 de la Llei d'Ordenació Sanitària a Catalunya que vam aprovar —majoritàriament, si més no— fa molt poques setmanes.

Aquest Pla especifica... la Llei especifica que aquest Pla té un contingut determinat, determina qui l'aprova —el Consell Executiu, a proposta del Departament de Sanitat— i fixa els terminis dintre dels quals, els terminis de temps, dintre dels quals s'ha d'elaborar aquest Pla. Per tant, nosaltres entenem que, amb la regulació especificada amb tot detall en el títol cinquè de la Llei d'Ordenació Sanitària, no cal recordar de nou aquesta obligació.

Quant a l'esmena 275, el tema, com apuntava, és diferent, perquè aquí no es tracta de recordar o de tornar a insistir en una obligació ja existent legalment, sinó que aquí —almenys nosaltres ho entenem així— el que es pretén és modificar allò que diu la Llei d'Ordenació Sanitària, perquè especifica, l'esmena, que el Pla de Sanitat Ambiental i Salut Pública s'ha de fer conjuntament amb les federacions i associacions de municipis més representatives, i això, senyora Utgés, vostè coneix perfectament —ho suposo— que en la Llei en qüestió hi ha un article, el 64, que el que diu és que han de ser «escoltats» els consells comarcals, i que el projecte ha d'estar basat en els respectius plans de salut de les regions i sectors sanitaris i, aleshores, en aquestes regions i sectors sanitaris, els consells de direcció corresponents, participen els municipis; vol dir que aquesta és la mecànica que estableix la Llei; en cap cas les federacions i associacions de municipis més representatius són coautors del Pla de Sanitat Ambiental i Salut Pública tal com demana l'esmena de vostè.

Per tant, en definitiva, senyor President, la primera esmena perquè reduplica el que ja diu la Llei, i la segona esmena perquè la vol modificar i nosaltres entenem que és més correcta la redacció de l'article 64, en un cas i en l'altre ens oposarem a l'adopció d'aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor President. Ara fa uns mesos que el Diputat d'aquest Grup, del Grup Socialista, el senyor Ganyet, va presentar i va defensar una interpe·llació en aquesta Cambra referida, en fi, a les greus mancances en infraestructures bàsiques per part dels petits municipis i petits nuclis habitats del Pirineu català. Bé, aquí va esmentar la greu situació de manca de serveis tan elementals com electrificació, telèfon, camins adequats i, en fi, altres serveis d'aquests que considerem essencials. Bé, aquesta esmena va dirigida precisament a demanar que s'elabori un pla interdepartamental complementari als plans comarcals de muntanya; o sigui, en aquests moments hi ha els nou plans comarcals de muntanya elaborats, però que tenen, tot i tenir un finançament plurianual, en fi, hi ha tot un seguit d'obres previstes però que en cap cas contenen unes partides importants per realment paliar aquestes greus mancances. El que pretenem és, precisament, doncs, que el 91 s'elabori aquest Pla, aquí posem ja amb càrrec de quines partides s'hauria de disposar del corresponent finançament i, a més a més, lògicament, aquest Pla hauria de tenir un caràcter plurianual. Amb això donaríem resposta a les necessitats de tots aquests nuclis i evitariem, per una altra banda, la desertització de gran part d'aquesta franja pirinenca.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. En certa manera, el torn en contra ja l'he fet abans, quan precisament..., ara no recordo si amb el senyor Aleu o amb el mateix senyor Roma, m'he referit a aquestes esmenes de caràcter territorial, que el que pretenen és «primar» nominativament determinades comarques, i per això, encara que, al senyor Aleu, ja he vist que no li donava cap satisfacció, i ja m'ho imaginava, podia jo parlar d'actitud o d'actuació de caràcter insolidari; perquè, realment, el que fa aquesta esmena és despullar tota una sèrie de partides, que algunes són de transferències corrents, però la majoria, si les va repassant, senyor Roma, veurà que són d'inversions de la mateixa Generalitat o de transferències de capital, o sigui, capítol 6 i 7, de la immensa, no de tots, però d'una bona part dels departaments de la Generalitat. Vol dir que el que aquí es pretén és que, unes partides a què tenen lliure accés totes les comarques de Catalunya, insolidàriament, el que vostè pretén és que totes les dotacions o molt importantment aquestes dotacions, perquè vostè em parla de 10.000 milions de pessetes, vagin a aquestes comarques. I no sols que vagin a aquestes comarques... (*Remor de veus.*) Sí, sí, senyor Soto, no sols que vagin a aquestes comarques, sinó que vagin a aquestes comarques a més a més de les importants quanties que ja hi van.

Jo voldria recordar aquella explicació que vaig donar en el debat de pressupostos, quant al debat de totalitat, sobre les dotacions d'inversió comarcal per càpita; però és que fixi's bé que dic que és complementari a aquest esforç ja important que es feia, perquè vostè —i em sembla que ho diu claríssimament l'esmena— diu que es faci un pla interdepartamental, d'aquests 10.000 milions, despellant la resta de les comarques, diu «complementari», complementari, «dels plans comarcals de muntanya». Vostès saben que, amb una legislació que ja ve de lluny, amb un treball acurat, llarg i molt important, totes les comarques de muntanya s'han dotat d'un pla comarcal, amb unes dotacions que nosaltres entenem considerables, i vostès, insolidàriament, per a aquestes comarques pretenen que, en detriment... (*Fora remor de veus.*) Em permeten continuar? Gràcies. En detriment de totes les altres comarques, perquè aquests capítols que vostès volen retallar en 10.000 milions van destinats a la totalitat de les comarques de Catalunya, es completin aquests plans comarcals que ja existeixen en aquestes comarques, i, per exemple, que no existeixen en aquelles comarques o en moltes d'aquelles comarques de les quals parlava el senyor Aleu, i vostès volen que aquestes siguin més enriquides encara que aquelles.

Per tant, en definitiva, òbviament, també ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena número 286.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. En resta l'última esmena, la del senyor Tomàs, la 288. Té la paraula.

El Sr. TOMÀS: Espero que els senyors diputats estaran contents que hem arribat a l'última de les nostres esmenes a les disposicions addicionals marcadament de caràcter territorial.

Jo voldria fer una consideració, si m'ho permet, senyor President, abans de passar a la defensa d'aquesta esmena, i és que jo entenc que és molt difícil el paper del senyor Escudé, d'intentar rebatre, esmena per esmena, cada una de les demandes, en dos minuts, quan els temes són complexos, són llargs, són profunds, i, a més a més, que darrere de cada una d'aquestes demandes hi ha un treball d'hores i hores, i d'anys, de dies, de

setmanes, dels diputats, dels alcaldes, dels ajuntaments, etcètera. No, ho entenc, ho entenc; però és que això és culpa de vostè, senyor Escudé. Si vostès permetessin que els Pressupostos es discutissin prèviament, es discutissin les prioritats en cada un dels territoris, permetessin que l'oposició participés i desplegués les seves opinions respecte al que cal fer en matèria de carreteres o en matèria de desplegament industrial o en matèria de serveis, segurament aquest debat no tindria lloc en aquestes condicions.

I per això, en aquestes condicions, jo haig de fer la defensa de la meua esmena, que ve motivada i té l'origen en la visita que va fer el Molt Honorable President de la Generalitat a Vilafranca del Penedès a finals de la primavera d'enguany, en la qual, en una reunió que va fer amb el Consell Comarcal i amb tots els diputats de la comarca —crec que el senyor Parera, que m'està mirant, ho recorda perfectament—, va manifestar, vistos els problemes que, en aquell moment, tenia la Generalitat amb els territoris —problemes a la Conca de Barberà, problemes a les comarques productores de fruita seca, etcètera—, va plantejar de dir: «Estic una mica desorientat i no sé què s'ha de fer en aquestes comarques que estan en procés d'industrialització o en procés de millora de la seva economia en serveis», etcètera, etcètera, i va dir: «Agrairia molt que se'm fessin arribar les vostres opinions».

El Consell Comarcal, de forma responsable; els alcaldes, de forma responsable i, lògicament, aquest Diputat, de forma responsable, vam prendre nota del que volia dir, i en aquest sentit, s'ha obert, en el si de la comarca, un debat sobre aquesta qüestió, un debat que ha estat fructífer, un debat que és molt interessant, però que és un debat que porta, com a conseqüència..., jo tinc les actes del Consell Comarcal, de la reunió del Consell Comarcal amb els alcaldes; per tant, és un treball seriós, un treball rigorós, en el qual tothom està d'acord que cal que la comarca del Penedès desplegui la seva capacitat econòmica, i més tenint en compte que és una comarca situada en comarques industrialitzades o en comarques de caràcter netament metropolitana —Barcelona, Tarragona, etcètera—, i que, a més a més, es troba emmarcada per un creixement d'un eix nou que és la Nacional II i del creixement del litoral a través del sistema de xarxes que, en aquest moment, en aquest moment, està establint la ciutat amb l'autopista del Garraf, etcètera, etcètera.

Bé, per al seu desplegament, nosaltres hem cregut convenient que la Generalitat ha de fer un esforç en aquesta comarca, i ha de fer un esforç perquè ha estat la comarca que sempre, pràcticament, ha ostentat el fanalet vermell en les inversions territorialitzades. No aquest any, aquest any, i afortunadament, i segurament crec que aquest Diputat hi té alguna cosa a veure, també hi tenen alguna cosa a veure els ajuntaments i també hi té alguna cosa a veure el Consell Comarcal, s'ha passat d'una inversió molt ridícula, molt baixa, de l'ordre de 250-300 milions de pessetes, a una inversió dels 1.300-1.400, fonamentalment en estructures sanitàries. Però, a partir d'aquí, nosaltres hem considerat necessari de plantejar en aquest Parlament i en aquesta Cambra que el Consell Executiu hauria d'elaborar un pla urgent per situar en aquest territori, que és confrontant amb territoris que tenen un creixement molt ràpid, d'un mínim d'infraestructures que jo, a continuació, passaré a explicar, i crec que un pla d'actuació per a l'Executiu, que no comporta cap despesa econòmica immediata, i, per tant, ja no és la rèplica que em

va fer el senyor Escudé l'any passat: és un pla que es podria tenir dissenyat, i, a més, des de la perspectiva que el meu Grup ja ofereix quines són les alternatives que caldria contemplar en aquest pla, que contempla les següents actuacions.

Creiem que és bàsic, per alambinar les estructures de carreteres de la comarca, l'arranjament d'una carretera que avui és de les pitjors del territori, que és la que va de Vilafranca a Igualada; d'aquesta manera tindríem el territori articulat entre la nova Nacional II, entre la nova Nacional II —moltes gràcies, senyor Dalmau— (*rialles*), entre la nova Nacional II i l'autopista A-2 i A-7 que vostès coneixen. I, lògicament, l'altra carretera, que és la que s'articula amb el Baix Penedès, i per tant, el Penedès històric, i, per tant, el desplegament econòmic que envolta el sector vitivinícola, que és la que va de Vilafranca fins a Sant Jaume dels Domenys.

Un altre aspecte és el del sanejament. Si hi ha uns rius, «esmirriats», però uns rius als quals se'ls treu molt de suc, són els rius de la comarca, vostès els coneixen, segurament. Veig somriures de conèixer bé el que està passant. Per exemple, el riu Foix, el Lavernó i el Mediona —riu de Bitlles—, que té les denominacions oportunes segons el municipi per on passa, que són rius que banyen municipis que sempre han pagat el seu cànon de sanejament, i en els quals mai s'hi ha invertit ni una sola pesseta. Són municipis, són rius absolutament contaminats, contaminats per una indústria paperera molt potent, que segurament, o bé el Govern de la Generalitat no té capacitat perquè les indústries papereres, o del tint, instal·lin les depuradores pertinents, o bé el Govern de la Generalitat no ho vol fer; però, en qualsevol cas, en qualsevol cas, són rius molt contaminats, que caldria sanejar d'una vegada, i segurament, si aquests rius estiguessin sanejats, les indústries del tint, del paper..., que molt bé també ho coneix el meu company Pere Parera, no?, de Gelida, segurament aquestes indústries tindrien un creixement molt més favorable.

Un altre aspecte és que un dels municipis punters en el desplegament econòmic, que és el de Sant Pere de Riudebitlles, ha tingut una crisi molt forta en el sector dels tints; molt forta, lògicament, tenint en compte la dimensió del municipi —el Conseller d'Economia i Finances la coneix molt bé, aquesta crisi—, que ha fet que, un municipi que estava molt ben vertebrat, molt ben equilibrat, amb aquesta crisi, tingui un decaïment. En aquest sentit, i perquè consisteix que entorn seu també es vertebrava una mena de subcomarca, en aquest municipi s'hi desplegui una política eficaç en matèria de la constitució d'un polígon industrial i d'altres inversions que li permetin de millorar els seus serveis turístics, que és una de les seves fonts d'ingressos.

I, finalment, cosetes petites però que giren molt entorn dels ingressos de la comarca, que són ingressos de caràcter turístic, com és la rehabilitació de monuments històrico-artístics molt coneguts a la comarca, però que requereixen moltes inversions, com són els castells de Subirats, de Gelida, de Mediona, de Font-rubí, de Sant Martí Sarroca, la Granada, d'altres, i també esglésies tan anomenades com la de Sant Martí Sarroca o l'església del Sepulcre, d'Olèrdola, etcètera, etcètera. És a dir, per tot això i perquè no demanem ni una sola pesseta d'inversions, sinó que demanem, en aquest cas, la solidaritat del Govern de la Generalitat per al desplegament de la comarca, i responent a una demanda del Molt Honorable President de la Generalitat, el Grup Socialista veuria amb molt bons ulls, veuria amb molt

bons ulls, que aquesta esmena fos aprovada, que aquesta esmena mereixés l'aprovació d'aquesta Cambra, perquè, d'aquesta manera, crec que els habitants de l'Alt Penedès se sentirien vinculats, d'una vegada per sempre, a aquest Parlament i al seu Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. (*L'I. Sr. Parera s'aixeca per parlar.*) Sí, l'Alcalde de Gelida, que...

El Sr. PARERA: No, senyor President; ho havia estat, moltes gràcies. Només per al·lusions, no solament a la meua persona, sinó a les paraules que li han atribuït al Molt Honorable President de la Generalitat.

Dir-li, al senyor Tomàs... (*remor de veus*), si m'ho permet el senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, les seves; les del President, no, eh! (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PARERA: És que jo hi era present, senyor President, i m'ha posat com a testimoni.

El Sr. PRESIDENT: Continui. Té un minut.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor President. Me'n sobrarà, crec.

Miri, primer, el senyor President de la Generalitat l'únic que va demanar és que, quant a la planificació urbanística i industrial, es decidís, cosa que s'hi està treballant i que encara no hi ha cap resposta feta, sobre la resposta que havia de donar la comarca.

I quant al que ha dit el senyor Diputat de referència al sanejament, recordar-li que, en el cas del Foix, la Junta de Sanejament fa molt de temps que hi està treballant.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra. (*L'I. Sr. Tomàs s'aixeca per parlar.*)

El Sr. TOMÀS: Senyor President, per al·lusions. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: No, no, ja no.

El Sr. TOMÀS: No crec que tingui res a veure el senyor Parera amb el riu Foix. No he entès el perquè...

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara no ha estat al·ludit. (*Remor de veus i rialles.*) Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, gràcies, senyor President. Jo crec que aquesta traca final a càrrec del senyor Esteve Tomàs ha estat l'exemple paradigmàtic del que jo els he anat dient en aquestes esmenes de caràcter territorial; o sigui que em sembla que hem vist, amb tots els seus ets i uts, la darrera esmena insolidària que vostès han presentat, perquè ja m'explicarà el senyor Esteve Tomàs, al marge de ser fill —i fill predilecte, suposadament— de la comarca de l'Alt Penedès, per què el Grup Socialista ha d'especificar aquí un reguitzell, un memorial de greuges inacabable..., perquè el senyor Esteve Tomàs n'ha dit molts, però, per exemple, veig que s'han descuidat les ruïnes ibèrico-romàniques d'Olèrdola. Com és que, un tema tan important per a la supervivència de la comarca, vostè l'ha oblidat?

Aleshores, senyor President, jo tenia previst intentar fer algunes respostes sobre alguna d'aquestes coses que s'han dit, que, efectivament, figuren en actuacions previstes, com, per exemple, jo havia començat amb el mateix ordre que hi havia en l'esmena, quan parlava de la carretera comarcal 244, de Vilafranca a Igualada, que ha suscitat una reacció entusiasta del nostre Vice-president Segon de la Cambra.

Sobre això, jo li podria haver explicat que està previst, per a

l'any 91, i amb continuïtat, per als anys 92 i 93, la realització d'aquest arranament, que té un pressupost global molt important, de l'ordre de 1.400 milions de pessetes.

I jo pensava continuar amb el punt segon, quan parla de la carretera B-212, Vilafranca-Sant Jaume dels Domenys, perquè, amb càrrec al Pressupost del 91, es farà aquest arranament, que és un import molt més modest, és un import de 20 milions de pessetes. I jo voldria continuar especificant algunes de les atencions que vostè demana, però, bé, en definitiva, no faria més que entrar en aquest joc d'insolidaritat; perquè, a sant de què s'han d'especificar les actuacions del Consell Executiu de la Generalitat en una comarca i no en les quaranta-dues altres restants?

Insisteixo que el Govern de la Generalitat, en totes i cadascuna de les comarques hi fa les aportacions que té previstes, que pot, en ordre de prioritats en relació amb les necessitats més o menys peremptòries d'aquestes comarques, i que, en tot cas, totes aquestes dotacions apareixen en les partides de l'estat de despeses i apareixen reflectides en els programes d'actuació i, específicament, en els programes d'inversió.

El senyor Esteve Tomàs, amb una actitud que no qualifico, ens diu: «No, això no significa cap pesseta.» Home!, com que no, senyor Tomàs? Això representa moltíssims centenars i milers de milions de pessetes, i vostè no ens especifica d'on; almenys li haig d'agrair que, a diferència del senyor Roma, no diu que això es tregui d'unes partides que van per a altres comarques, sinó que ho deixa en la penombra culpable; però, bé, en definitiva, vostè no ens diu d'on surten, i, en definitiva, si s'haguessin de fer alguna d'aquestes actuacions, que, evidentment, no tot aquest reguitzell de vuit punts estan tots ells previstos, hauria de ser a base de retirar aportacions necessàries i prioritàries a altres comarques, perquè la comarca de l'Alt Penedès ja en té una bona colla.

En definitiva, doncs, hi insisteixo, és l'exemple més clar que s'ha pogut veure aquest vespre de l'esmena insolidària, que serveix per donar protagonisme a un diputat «afincat» en una comarca, però que, en definitiva, no té relació directa i operativa en els pressupostos de la Generalitat, i, per tant, com en totes les esmenes anteriors d'aquest caire, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció de l'esmena 288.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Procedirem a la votació d'aquestes esmenes. Es poden votar conjuntament? (*Pausa i remor de veus.*) Silenci!

Senyor Escudé, es poden votar conjuntament, aquestes esmenes? (*Pausa.*) Doncs, se sotmeten a votació totes les esmenes corresponents a noves disposicions addicionals.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció. (*L'I. Sr. Escudé s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. ESCUDÉ: És un error del portaveu que parla, però quan hem indicat que no volíem votació separada d'aquestes esmenes, ens referíem a aquestes esmenes de caràcter econòmic, perquè hem anunciat, en el debat, que hi havia una esmena

a la qual nosaltres donàvem suport: és una esmena que no té res a veure amb aquestes matèries que s'estan discutint ara, que era l'esmena número...

El Sr. PRESIDENT: 252.

El Sr. ESCUDÉ: 252.

El Sr. PRESIDENT: És que jo ho he preguntat dues vegades per confirmar-ho. (*Remor de veus.*)

Es vota l'esmena 252.

Vots a favor? (*L'I. Sr. Casanovas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CASANOVAS: No, no, no; senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casanovas...

El Sr. CASANOVAS: Permeti'm, però jo crec que això és absolutament irregular, eh? Ja s'han votat totes les esmenes; vostè mateix ho havia anunciat. Per tant, considero que, per la seriositat d'aquest Parlament, no pot tornar a votar aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: No es tracta de seriositat, es tracta d'una inadvertència; però com que al senyor Diputat no li sembla bé, doncs, no es torna a votar. (*Remor de veus.*)

Prego silenci perquè acabarem ràpidament.

Es voten les Disposicions Transitòries Primera, Segona i Tercera, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les Disposicions Transitòries han quedat aprovades per 58 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions. (*L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Què diu, el senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: President, amb el seu permís. A mi em sembla que, tot i amb el degut respecte al senyor Marçal Casanovas, es tractava d'una votació en la qual la votació separada havia estat anunciada pel nostre portaveu, i que, per un error material en la forma de votació, no ha pogut tenir lloc.

A mi em sembla que és maltractar la voluntat de la Cambra ser presoners d'un error material, quan aquest error material havia estat prèviament anunciat; no és un error que, a posteriori, descobreixi el portaveu, que diu: «M'he oblidat de demanar votació separada»; és que l'havia advertit prèviament. I a mi em sembla que, sense tenir importància l'esmena, valdria la pena de respectar la voluntat de la Cambra, i no ser presoners d'un error material.

Amb tots els respectes, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Els portaveus volen atansar-se a la taula de Presidència? (*Pausa llarga.*)

No havent-hi unanimitat entre els portaveus, no es repeteix la votació. (*Veus de «Oh!, oh...!».*)

Llavors, hi ha l'esmena 289 del Grup d'Iniciativa que ja ha estat defensada, però es procedeix ara a la votació, que proposa una nova disposició transitòria.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota la Disposició Final, que no té esmenes en aquest moment. Es voten les dues Disposicions Finals.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les Disposicions Finals han quedat aprovades per 58 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Ara, hi ha una nova disposició final, proposada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, el senyor Brunet.

El Sr. BRUNET: Sí, moltes gràcies. Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Les defensa totes dues?

El Sr. BRUNET: La 292.

El Sr. PRESIDENT: 292; molt bé.

El Sr. BRUNET: Senyores i senyors diputats, l'esmena que proposem fa referència que el Consell Executiu haurà de constituir els òrgans de direcció i participació central de regió i de sector sanitari del Servei Català de la Salut per tal que es pugui disposar dels crèdits pressupostats per a aquest Servei per a l'exercici del 1991.

Aquesta esmena és pràcticament de sentit comú o de coherència pressupostària amb el naixement pressupostari del Servei Català de la Salut. Tant és així que ha estat redactada per tal que el Grup de la majoria pugui dir que no és procedent, atès que ja el *Diari Oficial de la Generalitat*, que era el que preteníem, hagués ja publicat la constitució dels òrgans de direcció i de participació en el Servei Català de la Salut.

En el cas que no fos així, havent-hi temps, almenys, fins que s'acabi l'any, proposem els arguments següents.

En primer lloc, en funció de criteris purament o estrictament jurídic-formals. Efectivament, en la Disposició Transitòria Segona, punt 3, de la Llei d'Ordenació Sanitària aprovada recentment pel Parlament de Catalunya, es diu el que segueix: «El que preveuen els apartats anteriors s'ha de fer efectiu en el termini màxim d'un any, comptador a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei. En tot cas, la posada en funcionament del Servei Català de la Salut i les regions sanitàries ha de coincidir amb l'inici d'un exercici pressupostari.»

Això ha motivat el fet que aquest any, per primera vegada, es presenti, com a pressupost, el Servei Català de la Salut, i això obliga, des del nostre punt de vista, que també es constitueixin els òrgans de direcció i participació.

D'altra banda, hi ha un criteri de saber qui és el responsable de la gestió de 370.000 milions de pessetes, dels quals un 43% es gestionarà directament a través de l'Institut Català de la Salut, que ja té constituïts els seus òrgans de direcció i participació, i no n'hi hauria per a la gestió del 57% restant dels milions del Servei Català de la Salut, és a dir, de la xifra de 218.000 milions de pessetes.

D'altra banda, un criteri de servei públic democràtic, que exigeix la mateixa Llei d'Ordenació Sanitària, en el sentit que el Consell Català de la Salut participarà en l'elaboració de l'avantprojecte del Servei Català de la Salut, cosa que aquest any no ha estat així perquè el Consell General de l'Institut Català de la Salut no va poder debatre aquest projecte de pressupost que estem debatent.

En quart lloc, criteris d'ordre de direcció estratègica i operacional del Servei Català de la Salut. No està constituït el Comitè de Direcció en el qual, distintes entitats, Administració pública i representants de l'Administració local i representants socials dirigeixen aquest Servei Català de la Salut.

Es podria dir que tot això exigeix temps, però hi ha un òrgan que no exigeix temps, com és el del Director del Servei Català de la Salut, que depèn exclusivament del Consell Executiu i del Conseller de Sanitat i Seguretat Social. Per tant, ens imaginem

que l'Il·lustre Portaveu de la majoria acceptarà l'obvietat d'aquesta argumentació, i votarà favorablement.

Si no fos així, podria creure's que, el fet que no s'hagi publicat el Director del Servei Català de la Salut en el *Diari Oficial de la Generalitat*, obeeix a diferents criteris polítics en el si del Consell Executiu o del Departament de Sanitat, que creiem nosaltres que no seria oportú que aquest eventual rumor pogués sorgir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Brunet. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Tal com ja he manifestat en un tema similar a aquest a la senyora Utgés, la Llei d'Ordenació Sanitària estableix amb tota claredat els termes, les condicions, les conseqüències que comporta la constitució dels òrgans que el senyor Brunet preveu regular a través d'aquesta Disposició Final Primera. Aleshores, entenem que està clarament delimitada quina és la incidència i quina és l'actuació a través de la Llei d'Ordenació Sanitària i que és totalment superflu concretar qualsevol altra particularitat a través de la Llei de Pressupostos.

Per tant, com en aquelles esmenes anteriors, nosaltres també ens oposarem a l'adopció d'aquesta Disposició Final Primera, sobretot si he entès bé el que deia, finalment, el senyor Brunet, que aquí es tractava d'esvaïr rumors.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Queda l'esmena 293, del Grup Socialista: nova Disposició Final.

La Sra. TORRENT: Senyor President, aquesta esmena jo diria que és la guinda de les esmenes a l'articulat. (*Remor de veus.*) És històrica, clàssica, reincident i perseverant. (*Remor de veus.*) Potser per allò d'aquella dita castellana que diu: «Quin la sigue, la consigue» jo penso que algun cop ho aconseguirem. (*Remor de veus.*)

No voldria que el senyor Escudé em «tildés» de pesada (*remor de veus*)... Perdó, em titllés, per la correcció. Li recordo que en el fons del fons vostè està amb mi en aquesta qüestió que plantejo... (*rialles*) ...que és, per si no s'han llegit l'esmena, que l'educació d'adults passi del Departament de Benestar Social al d'Ensenyament.

Li recordaré, senyor Escudé, un lapsus, un lapsus del seu subconscient, crec jo: ahir a la tarda, quan contestava un seguit d'esmenes a l'articulat per a l'ampliació de crèdits, vostè —que per cert, no em va contestar la meva esmena número 54— va fer referència, molt de passada, a la meva tasca d'oposició respecte a la Conselleria d'Ensenyament. Senyor Escudé, jo li demanava més diners per a l'ampliació de la xarxa pública d'escoles d'adults, adscrita, però, a Benestar Social, que és on ha d'estar adscrita... ai!, que és on no ha d'estar adscrita. (*Rialles.*) El lapsus seu, no el meu —el lapsus seu, no el meu— em corrobora que vostè està amb mi (*rialles*), que creu, com el meu Grup, que l'educació dels adults, per pura lògica, hauria de dependre de la Conselleria d'Ensenyament. Doncs, bé, això és el que insistentment reclama el nostre Grup. Ni que sigui amb el perill de fer-me pesada, la veritat és que estaria molt bé que acceptés la meva esmena. S'acabarien certes incoherències.

Deixi'm recordar que el Departament d'Ensenyament en aquest fulletó tan groc i «llamatiu» que ha imprès i que diu:

«Cap a la reforma» inclou l'educació dels adults. Però no són aquests els únics arguments, encara que li ben puc dir que si fes una enquesta entre els diputats i diputades de la Cambra, secreta, estic ben convençuda, que per lògica, per sentit comú, una gran majoria em diria que l'educació dels adults ha de dependre d'Ensenyament.

Voldria, de tota manera, que no em contestés com l'any passat que només a Grècia, Portugal i Espanya, l'educació dels adults depèn d'Ensenyament, cosa que també va repetir per televisió la senyora Àngela Miquel, en un intent de simplificar la qüestió dient que això és de països endarrerits, i que, com que nosaltres som part d'Europa, moderns i avançats, ho tenim a Benestar Social.

Si l'argument continua essent aquest, li diré que a Espanya, inclosa Catalunya, Portugal i Grècia, per alguna cosa serà que hi ha els índexs majors d'analfabets i de persones sense titulació de tot Europa; o és que s'oblida, o és que s'oblida que el dret a l'educació per a tothom només es reconeix, en el nostre país, a partir de la Constitució i l'Estatut, i que en els tres països les dictadures anteriors a la democràcia van endarrerir i impedir l'avenç social del país, i que l'educació, com un dret de tothom, i el reconeixement de l'obligació dels poders públics per implementar actuacions de govern de cara al reconeixement d'aquest dret, és bastant posterior a la resta d'Europa.

A cada país l'educació dels adults té un inici diferent, perquè socialment estan també diferenciats; però li puc assegurar que és des dels ministeris d'educació, coordinats amb altres departaments, que s'impulsen les diferents polítiques d'educació dels adults.

L'educació dels adults a Ensenyament, per què? Doncs, per coherència política, per lògica, per sentit comú, per garantir la relació amb el Ministeri d'Educació i Ciència, per desplegar la LOGSE sense entrebancs, per garantir la línia pedagògica en tots els àmbits de l'educació dels adults, per garantir la coordinació interdepartamental a partir del tronc comú del sistema educatiu, per garantir la coordinació interdepartamental a partir de l'eix central i vertebrat de la xarxa pública de centres d'educació d'adults avui existent a Catalunya.

Per tots aquests motius, l'educació dels adults ha de dependre d'Ensenyament. I, senyor Escudé, si el seu Grup ho acceptés, deixaria de ser pesada, reincident i perseverant, i aquesta esmena deixaria de ser històrica i clàssica, i potser ens menjaríem els torrons amb la sensació personal d'haver fet una bona obra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora... Senyora Torrent, moltes gràcies. Torn en contra del senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Vostè, senyora Torrent, és reincident, persuasiva, persistent, el que vulgui, però pesada, evidentment, no, (*rialles*) i tota la Cambra n'és testimoni.

Aleshores, vostè ens planteja una esmena, que és la darrera a l'articulat, la qual cosa, a mi personalment, em dóna una gran satisfacció —no sé si em podré menjar els torrons, però sí que en tinc moltes ganes després de defensar el torn en contra d'aquesta esmena—, vostè ens presenta una esmena que ens diu que és tradicional i clàssica, i és bastant veritat, perquè, des de fa uns anys, aquesta és la situació existent a casa nostra, d'uns serveis que vostè considera que naturalment haurien d'estar adscrits a Ensenyament, que estan adscrits a un altre departament.

Vostè m'ha dit que jo tenia lapsus i, evidentment, tots tenim lapsus, jo en tinc molts, i l'edat es comença a notar..., en el meu cas, senyora Torrent, (*rialles*) i, per tant, doncs, reconec que haver comès lapsus. Ara, comprendrà que en el cas de vostè, en l'esmena 54 —que val a dir que després quan vostè m'ho va criticar es va negar a dir-me quina esmena era la que jo m'havia equivocat, i no he pogut dormir en tota la nit (*rialles*) pensant en quina esmena havia tingut el lapsus... És clar, vostè feia referència al senyor Conseller i potser sí que, realment, és un lapsus, perquè ho diu claríssimament l'esmena 54, que fa referència a Benestar Social, però vostè i jo i tota la Cambra sabem que el centre de les seves crítiques més amicals acostuma a ser l'Honorable Conseller doctor Laporte i, per tant, em sembla que és molt natural que jo tingués aquest lapsus. He tingut altres lapsus més sensibles, i fa poc n'he tingut un —que lamento molt—, que és que quan després de fer el debat amb el senyor Esteve Tomàs he dit —i, és clar, jo tenia la mentalitat, tenia el concepte que estàvem debatent tot el conjunt d'esmenes addicionals de contingut econòmic—, quan el senyor President, i molt correctament ho ha fet, m'ha insistit i m'ha dit si votàvem totes les esmenes de disposicions addicionals, jo he dit que sí partint de la base que eren aquestes altres i no la que nosaltres havíem donat suport prèviament. En tot cas, per l'oposició legítima d'una part dels representants dels diputats presents a la Cambra, doncs, s'han oposat a poder resoldre aquest error material meu —del qual m'excuso de nou—, jo el que voldria recordar —i no és un torn de rèplica— voldria recordar el que he explicat en aquell moment, que nosaltres votàvem que sí a una cosa que ja existia, que existeix i continuarà existint, perquè és una disposició pressupostària indefinida, i que, per l'esmena que nosaltres havíem introduït en Comissió, l'esmena número 312, això quedava palès, i que si dèiem que sí era perquè era molt útil que es parlés d'aquesta qüestió una i una altra vegada; la llàstima és que potser no hi ha mitjans informatius en nombre suficient perquè aquesta petita polèmica s'escampi a la societat catalana i involgudament, a causa d'aquest lapsus meu, es pugui continuar ampliant el debat d'aquesta qüestió. En tot cas, estiguin tranquils, senyors i senyores diputats, que aquest text continua en vigència perquè és de caràcter indefinit i, com deia abans, l'any que ve en tornarem a parlar.

Ara, per acabar, senyora Torrent, aquí, evidentment, no li contestaré el mateix de l'any passat; jo no recordava que estigués tan il·lustrat sobre la situació a Portugal —jo, eh?—, i totes aquelles coses que vostè m'ha explicat que jo li havia dit l'any passat, però aquest any sí que li dic una cosa nova: vostè sap perfectament, senyora Torrent, junt amb altres il·lustres diputats —i entre ells, la senyora Teresa Ribas, que és allà baix—, que vostès, i vostè concretament és ponent d'un Projecte de Llei

que està en debat, en tramitació en aquesta Cambra, que crec que ha acabat, o està a punt d'acabar la Ponència, manca encara el tràmit del Dictamen de Comissió i després el Ple; i vostè sap, o vostè és perfectament conscient que aquesta reivindicació constitueix una de les peces claus de les seves esmenes, i també constitueix, tinc entès, una de les objeccions principals a les seves esmenes per part del nostre Grup. En tot cas, aquest foc que vostè ha posat en la defensa d'aquesta esmena, jo li recomano que el posi en el debat en Comissió i en el Ple d'aquest Projecte de Llei; no li dono —evidentment hem de ser honestos— excessives expectatives de victòria, però provi-ho allà i no en el Projecte de Llei de Pressupostos, en què estem debatent unes altres qüestions.

Per tant, per aquests motius, senyor President, votarem també en contra, malgrat tot, d'aquesta esmena última de l'articulat, la número 293, de la Diputada senyora Torrent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La Presidència té un dubte, que li aclarirà el senyor Latorre: l'esmena 291, no l'ha retirada vostè? (*Remor de veus.*)

El Sr. LATORRE: Senyor President, jo li agrairia a quin número correspon del text de la Ponència, primer. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Doncs, exactament, del text de Ponència a la 309, Disposició Final Primera. (*Remor de veus.*)

El Sr. LATORRE: Sí, però estava, senyor President, estava defensada en el segon bloc de tota aquella llarga llista que vaig defensar conjuntament amb la 18, etcètera, etcètera, etcètera.

El Sr. PRESIDENT: Bé, estava defensada però no votada. (*Remor de veus.*)

El Sr. LATORRE: Molt probablement, molt probablement.

El Sr. PRESIDENT: No està votada. De manera que votarem, per ser escrupolosos votarem aquesta esmena. La 291, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten conjuntament les esmenes 292 i 293, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a les nou del vespre i catorze minuts.*)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major odat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
*La funció i les competències legislatives
del Parlament*
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
*El control i l'impuls polític de l'acció de
govern*
*La publicitat i el coneixement del
Parlament*
Els serveis del Parlament

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

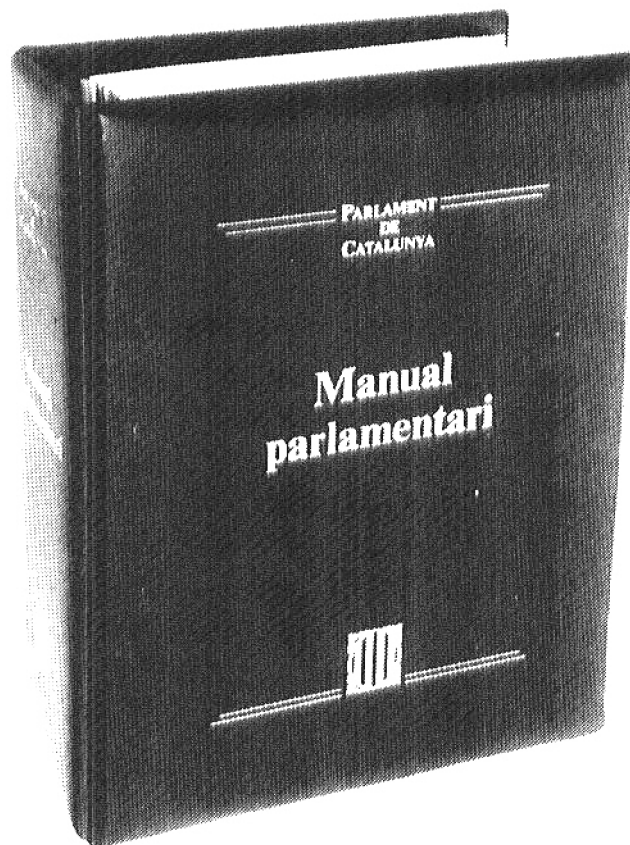
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir/xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.
Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

